

The background of the entire page is a detailed painting. In the foreground, a man with a beard and a woman with long brown hair are sitting on a stone wall, hugging a young boy in a green hoodie. They are all looking down a dirt path that leads into the distance. At the end of the path, two children are walking away from them. The scene is set at sunset, with a warm orange and yellow glow. The sky is filled with soft clouds, and a few birds are flying. In the background, there are rolling hills, a small village with white houses, and a large tree on the left. The overall mood is nostalgic and poignant.

De ouders van...

Als je van je kind houdt,
maar niet alles kunt regelen

Hans Vermeulen

Inhoudsopgave

Voorwoord	04
<i>Inleiding deel 1 – Ouders met een groot geheim</i>	05
Hoofdstuk 1 – De ouders van Kaïn en Abel	07
<i>Een gezin met vreugde, verdriet en een groot geheim</i>	
Hoofdstuk 2 – De ouders van Noach	11
<i>Een zoon met een bijzondere opdracht</i>	
Hoofdstuk 3 – De ouders van Mozes	16
<i>Een kind dat ze moesten loslaten</i>	
Hoofdstuk 4 – De ouders van Samuël	21
<i>Een kind om voor gebeden werd</i>	
<i>Inleiding deel 2 – Ouders met bijzondere kinderen</i>	26
Hoofdstuk 5 – De ouders van Isaak	27
<i>Een kind waar lang op werd gewacht</i>	
Hoofdstuk 6 – De ouders van Jakob en Esau	33
<i>Twee zonen, twee heel verschillende wegen</i>	
Hoofdstuk 7 – De ouders van Jozef	39
<i>Een vader die zijn zoon kwijtraakte</i>	
Hoofdstuk 8 – De ouders van Simson	46
<i>Een kind dat anders zou zijn</i>	
<i>Inleiding deel 3 – Ouders die moeten wachten en loslaten</i>	53
Hoofdstuk 9 – De ouders van Johannes de Doper	54
<i>Een kind waar niemand meer op durfde te hopen</i>	

Hoofdstuk 10 – De ouders van Jezus	60
<i>Een kind dat hun hele leven veranderde</i>	
Hoofdstuk 11 – De ouders van Jezus	68
<i>Jezus als twaalfjarige jongen</i>	
Inleiding deel 4 – Ouders met verdriet	73
Hoofdstuk 12 – De ouders van de jongen die door Jezus wordt genezen	74
Hoofdstuk 13 – De ouders van het dochttertje van Jairus	78
<i>Als je kind ernstig ziek is</i>	
Hoofdstuk 14 – De moeder van de jongen uit Naïn	85
<i>Als je kind sterft</i>	
Hoofdstuk 15 – De moeder van de Kananese vrouw	91
<i>Een moeder die niet opgeeft</i>	
Inleiding deel 5 – Ouders die los moeten laten	97
Hoofdstuk 16 – De vader van de verloren zoon	99
<i>Een vader die zijn zoon moet loslaten</i>	
Hoofdstuk 17 – De ouders van de leerlingen	106
<i>Als je kind een andere weg kiest</i>	
Hoofdstuk 18 – Maria, de moeder van Jezus – bij het kruis	114
<i>Als je niets meer kunt doen</i>	
Inleiding deel 6 – Ouders, kinderen en Gods toekomst	121
Hoofdstuk 19 – De ouders van Timoteüs	124
<i>Eunice en haar familie</i>	
Hoofdstuk 20 – Ouders die hun kinderen aan God toevertrouwen	131
<i>Wat wij als ouders mogen leren van al deze Bijbelverhalen</i>	

Voorwoord

De ouders van...

Ouders houden van hun kinderen. Dat klinkt vanzelfsprekend. Maar wie ouder is, weet dat ouderschap veel meer is dan alleen zorgen voor een kind. Het betekent ook wachten, hopen, beschermen, bidden, verdriet hebben en soms loslaten.

In de Bijbel vinden we veel verhalen over kinderen. Maar achter die kinderen staan ook vaders en moeders. Ouders die blij zijn. Ouders die bang zijn. Ouders die niet weten hoe het verder moet. Ouders die fouten maken. En ouders die ontdekken dat zij hun kind niet altijd kunnen beschermen.

In dit boek kijken we daarom bewust **door de ogen van de ouders**.

Wat zouden zij gevoeld kunnen hebben? Waar maakten zij zich zorgen over? Waar vonden zij hoop? En wat kunnen wij daarvan leren?

Niet ieder verhaal geeft antwoord op al onze vragen. De Bijbel vertelt ook niet altijd wat een vader of moeder precies dacht. Daarom willen we voorzichtig zijn met wat we zelf invullen. Maar juist daardoor kunnen deze verhalen dichtbij komen.

Want ook vandaag zijn er ouders die wachten.

Ouders die zich zorgen maken.

Ouders die verdriet hebben.

Ouders die moeten loslaten.

En ouders die zich afvragen wat de toekomst voor hun kind brengt.

De rode draad door dit boek is daarom eenvoudig:

We kunnen onze kinderen niet altijd vasthouden.

We kunnen ze niet altijd beschermen.

Maar we mogen ze wel toevertrouwen aan God.

Ik hoop dat dit boek herkenning geeft, maar ook troost en hoop. Voor ouders. Voor grootouders. En voor iedereen die van een kind houdt.

Inleidíng deel 1 - Ouders met een groot geheim

Een kind krijgen is een bijzonder moment. Een baby brengt vreugde, verwondering en nieuwe hoop. Maar samen met die vreugde komen ook vragen. Wat zal er van mijn kind worden? Zal het gelukkig zijn? Zal het God leren kennen? Kan ik mijn kind beschermen als het moeilijk wordt?

In dit eerste deel van **De ouders van...** ontmoeten we vier gezinnen uit de Bijbel. We beginnen bij **Adam en Eva**, de eerste ouders. Zij ervaren de vreugde van kinderen krijgen, maar ook het diepe verdriet wanneer hun gezin door jaloezie en geweld wordt verscheurd.

Daarna ontmoeten we **Lamech en zijn vrouw**, de ouders van Noach. Zij konden nog niet weten welke bijzondere weg hun zoon zou gaan. Noach zou later een belangrijke opdracht van God krijgen.

Bij **Amram en Jochebed**, de ouders van Mozes, wordt het heel spannend. Hun zoon wordt geboren in een tijd waarin jongetjes gevaar lopen. Jochebed doet alles wat ze kan om haar baby te beschermen. Uiteindelijk moet ze hem loslaten. Ze weet niet wat er zal gebeuren. Maar God weet het wel.

En dan ontmoeten we **Hanna en Elkana**, de ouders van Samuël. Hanna heeft jarenlang naar een kind verlangd. Wanneer God haar een zoon geeft, leert zij opnieuw loslaten. Samuël is haar zoon, maar zij vertrouwt hem toe aan God.

Vier verhalen. Vier gezinnen. Vier verschillende vormen van ouderschap. Toch loopt er een rode draad door deze verhalen: Ouders ontvangen hun kinderen van God, zorgen voor hen en geven hun liefde mee. Maar er komt een moment waarop zij hun kinderen moeten loslaten. Soms is dat een gewoon onderdeel van het leven.

Een kind gaat naar school. Een kind gaat studeren of werken. Een kind gaat trouwen. Een kind gaat op zichzelf wonen. Maar soms is loslaten veel moeilijker. Soms maakt een kind keuzes waar een ouder verdriet van heeft. Soms kun je je kind niet beschermen tegen alles wat het leven brengt. En soms moet je erkennen dat je niet alles kunt oplossen. Dan blijft er iets over wat misschien nog belangrijker is dan vasthouden: **vertrouwen**.

De ouders in deze verhalen waren geen perfecte mensen. Ze kenden angst, verdriet, hoop, blijdschap en twijfel. Juist daarom kunnen hun verhalen ons raken. We kijken in dit boek niet alleen naar wat er met hun kinderen gebeurde. We kijken vooral naar de vraag: Wat gebeurde er in het hart van hun vader en moeder?

De Bijbel vertelt niet altijd precies wat een ouder dacht of voelde. Daarom zullen we daar voorzichtig mee omgaan. We willen dicht bij de Bijbeltekst blijven en tegelijk ruimte geven aan de menselijke emoties die we in deze verhalen herkennen.

Want achter ieder Bijbelverhaal staan mensen.

Mensen die liefhebben.

Mensen die bang zijn.

Mensen die hopen.

Mensen die soms moeten loslaten.

En mensen die mogen ontdekken dat God groter is dan hun zorgen.

Dat is misschien wel de belangrijkste boodschap van dit eerste deel:

Je kunt je kind niet altijd beschermen.

Je kunt je kind niet altijd vasthouden.

Maar je mag je kind wel toevertrouwen aan God.

En misschien geldt dat niet alleen voor kinderen.

Misschien mogen ook wij onszelf, onze zorgen en onze toekomst aan Hem toevertrouwen.

Hoofdstuk 1 – De ouders van Kaïn en Abel

Een gezin met vreugde, verdriet en een groot geheim

Bijbeltekst: Genesis 3:20–24 en Genesis 4:1–16

Korte kernzin: Adam en Eva werden de ouders van kinderen. Ze kenden de vreugde van nieuw leven, maar ook het verdriet van zonde, jaloezie en verlies.

Het verhaal

Adam en Eva hadden iets meegemaakt wat geen mens ooit eerder had meegemaakt. Ze hadden in een prachtige tuin gewoond. Alles wat ze nodig hadden was daar. Ze waren dicht bij God. Maar ze hadden niet naar God geluisterd. Daarom moesten ze de tuin verlaten. Vanaf dat moment zou hun leven anders worden. Er zou hard gewerkt moeten worden. Er zouden zorgen komen. Er zou pijn en verdriet zijn. Maar God liet hen niet alleen.

En toen gebeurde er iets bijzonders. Eva kreeg een kind. Ze noemde hem **Kaïn**. Wat zal het bijzonder zijn geweest om voor het eerst een baby in je armen te houden. Adam en Eva waren de eerste mensen die vader en moeder werden. Misschien keken ze verwonderd naar hun kleine jongen. Een kind dat zij van God hadden gekregen. Later kregen ze nog een zoon. Hij heette **Abel**.

De twee jongens groeiden op. Kaïn werd landbouwer. Hij werkte op het land en zorgde voor de gewassen. Abel werd herder. Hij zorgde voor de schapen. Twee broers. Twee verschillende mannen. Maar dezelfde ouders.

Een offer aan God

Op een dag brachten Kaïn en Abel een offer aan God. Kaïn bracht iets van de opbrengst van zijn land. Abel bracht van een eerstgeboren dier van zijn kudde. God zag niet alleen wat ze brachten. Hij keek ook naar hun hart. God nam het offer van Abel aan, maar niet dat van Kaïn. Kaïn werd daardoor heel boos. Zijn gezicht veranderde. God sprak met hem. God waarschuwde hem dat hij niet moest toegeven aan de zonde. Maar Kaïn luisterde niet. Hij ging naar zijn broer Abel. En toen gebeurde er iets verschrikkelijks. Kaïn sloeg Abel dood.

De eerste kinderen van Adam en Eva waren broers. En één broer had de andere broer gedood. Wat moet dit voor Adam en Eva hebben betekend? De Bijbel vertelt ons niet precies wat zij op dat moment tegen elkaar hebben gezegd. Maar we kunnen ons hun verdriet voorstellen. Hun zoon Abel was dood. En hun andere zoon Kaïn was degene die hem had gedood. Wat een onvoorstelbaar verdriet.

Door de ogen van de ouders

Adam en Eva waren niet alleen de eerste mensen. Ze waren ook de eerste ouders. Ze hadden waarschijnlijk dromen gehad voor hun kinderen. Ze zagen Kaïn en Abel opgroeien. Misschien hadden ze gedacht aan hun toekomst. Kaïn zou zijn werk doen.

Abel zou voor zijn schapen zorgen. Misschien zouden ze later zelf kinderen krijgen. Maar hun gezin werd verscheurd door jaloezie en geweld. Dat maakt dit verhaal ook voor ons herkenbaar. Ouders kunnen hun kinderen veel meegeven. Ze kunnen vertellen wat goed en verkeerd is. Ze kunnen waarschuwen. Ze kunnen bidden. Ze kunnen liefde geven. Maar ouders kunnen niet iedere keuze van hun kinderen maken. Kaïn maakte uiteindelijk zijn eigen keuze. En die keuze bracht verschrikkelijk verdriet.

Adam en Eva kenden zelf de macht van de zonde

Er is nog iets belangrijks. Adam en Eva hadden zelf al ervaren wat ongehoorzaamheid aan God betekent. In de hof van Eden hadden zij naar de verkeerde stem geluisterd. Nu zagen ze hoe de zonde verderging. Wat in het hart begint, kan grote gevolgen krijgen. Jaloezie kan boosheid worden. Boosheid kan haat worden. En haat kan leiden tot verschrikkelijke dingen. God had Kaïn daarvoor gewaarschuwd. Maar Kaïn koos ervoor niet naar God te luisteren.

Even nadenken

Dit is geen gemakkelijk verhaal. Het begint met de geboorte van een kind. Dat is meestal een moment van grote vreugde. Een vader en moeder kijken naar hun baby en denken misschien: **Wat zal er van ons kind worden?**

Zo zal het ook bij Adam en Eva geweest zijn. Maar hun gezin kreeg later te maken met iets wat geen ouder zou willen meemaken. Dit verhaal laat zien dat het leven niet altijd gaat zoals wij hopen. Kinderen maken hun eigen keuzes. Soms maken zij goede keuzes. Soms maken zij verkeerde keuzes. En soms brengen hun keuzes veel verdriet. Dat betekent niet dat ouders geen invloed hebben. Liefde, opvoeding, gebed en een voorbeeld van geloof zijn belangrijk. Maar uiteindelijk heeft ieder mens ook zelf de verantwoordelijkheid voor zijn keuzes.

Voor vandaag

Misschien ben je zelf vader of moeder. Of misschien ben je opa of oma. Dan herken je misschien iets van Adam en Eva. Je wilt het goede voor je kinderen. Je wilt hen beschermen. Je wilt hen waarschuwen wanneer ze een verkeerde weg dreigen te gaan. Maar je kunt niet alles voor hen beslissen. Daarom is vertrouwen op God zo belangrijk. Ook wanneer je je zorgen maakt. Ook wanneer je kind een verkeerde keuze maakt. Ook wanneer je verdriet hebt. God ziet wat wij niet kunnen zien. Hij kent ieder mens. En uiteindelijk wijst de hele Bijbel naar Jezus Christus. In Hem zien we dat God de mens niet aan zijn zonde overlaat. Jezus kwam om vergeving en nieuw leven mogelijk te maken. De geschiedenis van Adam en Eva begon met zonde. Maar Gods verhaal met de mens eindigt daar niet.

Neem mee

1. Kinderen zijn een kostbaar geschenk van God.
2. Ouders kunnen hun kinderen veel leren, maar niet iedere keuze voor hen maken.
3. Zonde begint soms klein in het hart, maar kan grote gevolgen krijgen.
4. Verdriet mag bij God gebracht worden.
5. God laat de mens niet los, ook niet wanneer er veel verkeerd is gegaan.

Vijf vragen om over na te denken

1. Wat zou jij hebben gevoeld als je Adam of Eva was geweest?
2. Wat kunnen ouders hun kinderen meegeven?
3. Waarom is het belangrijk om jaloezie en boosheid niet te laten groeien?
4. Waarover zou jij je als ouder of grootouder zorgen kunnen maken?
5. Wat betekent het voor jou dat God mensen niet loslaat, ook wanneer zij verkeerde keuzes maken?

Even glimlachen en nadenken

Hoofdstuk 2 - De ouders van Noach

Een zoon met een bijzondere opdracht

Bijbeltekst: Genesis 5:28-32 en Genesis 6:1-22

Korte kernzin: Lamech kreeg een zoon die Noach heette. Hij wist niet wat God later met zijn zoon zou doen, maar Noach zou een belangrijke plaats krijgen in Gods plan.

Het verhaal

Lamech was een nakomeling van Adam. Hij leefde vele jaren na Adam en Eva, in een wereld die steeds groter werd. Op een dag werd Lamech vader. Zijn vrouw kreeg een zoon. Lamech gaf hem de naam **Noach**. In Genesis staat dat Lamech zei: “Deze jongen zal ons troosten bij het werk en de moeite die we hebben door de grond die de Heer vervloekt heeft.” (Genesis 5:29)

De naam Noach heeft te maken met rust en troost. Misschien hoopte Lamech dat zijn zoon een nieuw begin zou betekenen. Een kind brengt altijd verandering in een gezin. Er komt vreugde. Er komen zorgen. Er komen nieuwe verantwoordelijkheden. En ouders weten niet hoe het leven van hun kind zal verlopen. Ook Lamech wist niet wat de toekomst voor Noach zou brengen.

Een wereld die steeds verder van God afdwaalde

Noach groeide op. Maar ondertussen ging het steeds slechter met de mensen op aarde. De Bijbel vertelt dat de mensen steeds meer verkeerde dingen deden. Ze dachten niet meer aan God. Geweld werd steeds gewoner. Genesis 6:5 zegt: “De Heer zag hoe slecht de mensen op aarde waren geworden.” Dat moet een verschrikkelijke wereld zijn geweest om in te leven. Maar dan staat er iets bijzonders: Noach deed wat goed was in de ogen van de Heer. Noach vertrouwde op God. Hij leefde anders dan veel andere mensen om hem heen.

Door de ogen van de ouders

De Bijbel vertelt maar weinig over Lamech en de moeder van Noach. We weten niet hoe zij hun zoon opvoedden. We weten ook niet hoe zij reageerden toen Noach steeds duidelijker anders ging leven dan de mensen om hem heen. Daarom moeten we voorzichtig zijn met wat we erbij bedenken. Maar één ding weten we wel. Lamech had bij de geboorte van zijn zoon gesproken over troost. Hij had zijn zoon een naam gegeven die verwees naar rust. Hij kon toen nog niet weten welke bijzondere taak Noach later zou krijgen. Dat is herkenbaar voor ouders.

Wanneer een kind wordt geboren, weten ouders niet wat de toekomst brengt. Ze weten niet welk beroep hun kind later zal kiezen. Ze weten niet welke keuzes het zal maken. Ze weten niet welke moeilijke dingen het zal meemaken. En ze weten ook niet welke plaats God misschien voor hun kind heeft.

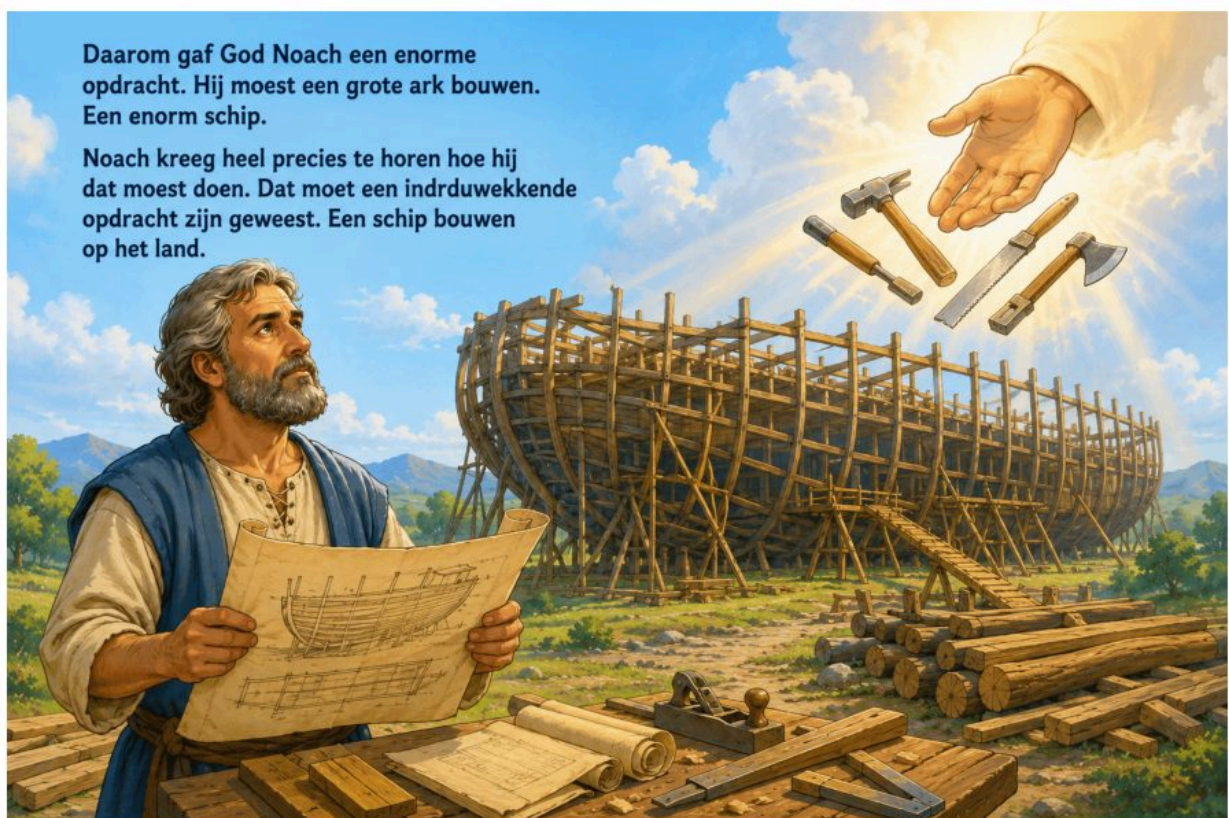
Noach luistert naar God

God sprak op een bijzondere manier met Noach. God vertelde hem dat er een grote overstroming zou komen. De aarde was vol geweld geworden. God wilde een einde maken aan die wereld van geweld en kwaad. Maar God wilde Noach, zijn gezin en de dieren redden. Daarom gaf God Noach een enorme opdracht. Hij moest een grote ark bouwen. Een enorm schip.

Noach kreeg heel precies te horen hoe hij dat moest doen. Dat moet een indrukwekkende opdracht zijn geweest. Een schip bouwen op het land. Een schip terwijl andere mensen waarschijnlijk niet begrepen waarom hij dat deed. Maar Noach deed wat God hem had opgedragen. Genesis 6:22 zegt: "Noach deed alles wat God hem had opgedragen."

Een vader die zijn zoon zag bouwen

We weten niet of Lamech nog leefde toen Noach de ark bouwde. Genesis vertelt dat Lamech 777 jaar leefde en daarna stierf. Noach was toen al een volwassen man. Daarom mogen we niet zomaar zeggen dat Lamech zijn zoon de ark zag bouwen. Maar het verhaal laat wel iets belangrijks zien. Lamech kreeg een zoon. Hij noemde hem Noach. Hij hoopte op troost. En uiteindelijk werd Noach iemand die naar God luisterde toen bijna niemand dat deed. God werkte door deze familie heen. Noach deed niet mee met het kwaad. Dat zal ongetwijfeld zijn ouders troost en rust hebben gegeven.

Daarom gaf God Noach een enorme opdracht. Hij moest een grote ark bouwen. Een enorm schip.

Noach kreeg heel precies te horen hoe hij dat moest doen. Dat moet een indrukwekkende opdracht zijn geweest. Een schip bouwen op het land.

Even nadenken

Als ouders naar hun pasgeboren kind kijken, kunnen ze de toekomst niet zien. Ze weten niet wat hun kind zal meemaken. Ze kunnen hun kind wel liefde geven. Ze kunnen vertellen over God. Ze kunnen een voorbeeld geven. Maar uiteindelijk heeft God het leven van hun kind in zijn handen. Dat kan soms moeilijk zijn. Want als ouder wil je graag weten dat het goed zal gaan. Je wilt je kind beschermen. Je wilt voorkomen dat het verkeerde keuzes maakt. Maar je kunt de toekomst niet controleren.

Ook Lamech wist niet wat er met Noach zou gebeuren. Misschien wist hij niet dat zijn zoon later een ark zou bouwen. Misschien heeft hij het wel gezien. Misschien heeft hij gemerkt hoe de mensen zijn zoon uitlachten. Maar hij wist niet dat Noach en zijn gezin door de grote vloed heen zouden gaan. Hij wist ook niet dat Noach een belangrijke plaats zou krijgen in de geschiedenis van Gods volk.

Voor vandaag

Ook wij kennen de toekomst niet. Dat kan ons onzeker maken. Maar God kent de toekomst wel. Daarom mogen ouders hun kinderen niet alleen beschermen en opvoeden. Ze mogen hun kinderen ook aan God toevertrouwen. Dat betekent niet dat je nooit bezorgd zult zijn. Het betekent wel dat je je zorgen bij God mag brengen. Noach leefde in een wereld waarin veel mensen niet meer naar God luisterden. Toch bleef hij God vertrouwen. Ook vandaag kunnen kinderen en jongeren opgroeien in een wereld waarin veel verschillende stemmen klinken. De vraag blijft: Naar wie luister je?

Noach luisterde naar God. En later zien we in de Bijbel steeds opnieuw mensen die God vertrouwen, ook wanneer de wereld om hen heen een andere weg kiest. Uiteindelijk wijst ook het verhaal van Noach vooruit naar Jezus Christus. In Jezus biedt God redding aan een wereld die van Hem is weggelopen. God zoekt mensen op en geeft een weg naar leven.

Neem mee

1. Ouders kennen de toekomst van hun kinderen niet.
2. God kent de toekomst wel.
3. Noach koos ervoor om naar God te luisteren.
4. Ook wanneer veel mensen een andere weg gaan, kunnen wij God blijven vertrouwen.
5. We mogen onze kinderen en kleinkinderen aan God toevertrouwen.

Vijf vragen om over na te denken

1. Wat zou jij God willen vragen als je nadenkt over de toekomst van je kinderen?
2. Waarom denk je dat Noach anders durfde te leven dan de mensen om hem heen?
3. Wat kunnen ouders hun kinderen leren over vertrouwen op God?
4. Vind je het moeilijk om dingen die je niet kunt veranderen aan God over te geven?
5. Wat betekent het voor jou dat God de toekomst kent?

Even glimlachen en nadenken

Hoofdstuk 3 - De ouders van Mozes

Een kind dat ze moesten loslaten

Bijbeltekst: Exodus 1:8-22 en Exodus 2:1-10, **Zie ook:** Exodus 6:20, Numeri 26:59

Korte kernzin: Amram en Jochebed kregen een zoon in een gevaarlijke tijd. Ze wilden hem beschermen, maar uiteindelijk moesten ze hem loslaten en aan Gods zorg toevertrouwen.

Het verhaal

Er was een tijd waarin de Israëlieten in Egypte woonden. Ze waren daarheen gekomen in de tijd van Jozef. Maar er was inmiddels een nieuwe farao gekomen. Deze farao kende Jozef niet. Hij zag dat er steeds meer Israëlieten kwamen wonen in Egypte. Hij werd bang voor hen. Daarom maakte hij hun leven zwaar. De Israëlieten moesten hard werken. Maar de farao ging nog verder. Hij gaf een verschrikkelijk bevel. Iedere jongen die bij de Israëlieten werd geboren, moest in de Nijl worden gegooid. Wat moet dat voor de ouders hebben betekend? Een kind krijgen, terwijl je weet dat het gevaar loopt. Een baby die eigenlijk een reden tot grote vreugde is, maar die tegelijk een bron van angst wordt.

Amram en Jochebed krijgen een zoon

In die moeilijke tijd trouwde een man uit de stam van Levi met een vrouw uit dezelfde stam. De Bijbel noemt de man **Amram** en de vrouw **Jochebed**. Jochebed werd zwanger. Ze kreeg een zoon. Toen ze hem zag, ontdekte ze dat hij een mooi en bijzonder kind was. Ze wilde hem niet laten doden. Daarom verstopte ze hem. Drie maanden lang lukte dat. Misschien hield ze haar adem in wanneer haar baby hilde. Misschien moesten ze heel voorzichtig zijn. Want als de Egyptenaren zouden ontdekken dat er een jongetje in huis was, kon dat grote gevolgen hebben. Maar na drie maanden kon Jochebed haar zoon niet langer verbergen. Wat moest ze doen?

Een mandje van riet

Jochebed maakte een mandje van papyrusriet. Ze maakte het waterdicht met asfalt en pek. Daarna legde ze haar baby erin. Ze bracht het mandje naar de Nijl. Niet zomaar naar het water. Ze legde het tussen het riet aan de kant van de rivier. Haar dochter bleef op een afstand staan. Ze wilde zien wat er met haar kleine broertje zou gebeuren. We kunnen ons voorstellen hoe moeilijk dit voor Jochebed geweest moet zijn. Ze had haar baby nog in haar armen gehad. Nu lag hij alleen in een mandje op het water. Ze kon hem niet meer zelf beschermen.

Een onverwachte ontmoeting

Toen kwam de dochter van de farao naar de rivier. Ze zag het mandje tussen het riet.

Ze stuurde haar dienaar om het te halen. Toen ze het mandje opendeed, zag ze het huilende kind. Ze kreeg medelijden met hem. Ze begreep dat het een Hebreeuws jongetje was. Toen kwam Mirjam, de zus van de baby, naar voren. Ze vroeg aan de dochter van de farao: "Zal ik een Hebreeuwse vrouw gaan halen die het kind voor u kan voeden?" De prinses zei dat dat goed was. En toen gebeurde er iets wonderlijks. Mirjam haalde haar eigen moeder. Jochebed mocht haar eigen zoon verzorgen. Niet meer in het geheim. Niet meer met angst. De dochter van de farao zei zelfs dat ze haar daarvoor zou betalen. Toen het kind groter was, bracht Jochebed hem naar de dochter van de farao. De prinses nam hem als haar zoon aan. Ze gaf hem de naam **Mozes**. Dat betekent uit het water getrokken. Zo werd een kind dat door de farao moest sterven, juist grootgebracht aan het hof van diezelfde farao. God had voor hem gezorgd.

Door de ogen van de ouders

De Bijbel vertelt niet precies wat Amram en Jochebed tegen elkaar hebben gezegd. We weten niet hoeveel nachten zij wakker hebben gelegen. We weten niet hoe vaak Jochebed naar haar slapen-de baby heeft gekeken en zich heeft afgevraagd: Hoe lang kan ik hem nog beschermen? Daarom moeten we voorzichtig zijn met onze

Mirjam haalde haar eigen moeder.
Jochebed mocht haar eigen zoon verzorgen.
Niet meer in het geheim. Niet meer met angst.
De dochter van de farao zei zelfs dat ze
haar daarvoor zou betalen.

voorstelling. Maar één ding is duidelijk. Jochebed deed alles wat ze kon om haar zoon te beschermen. Ze verstopte hem. Ze maakte een mandje. Ze bracht hem naar de rivier.

En daarna moest ze hem loslaten. Dat is misschien wel een van de moeilijkste dingen voor een ouder: weten dat je niet alles meer zelf kunt regelen.

Loslaten betekent niet opgeven

Jochebed gaf haar kind niet zomaar op. Ze deed juist wat ze kon. Ze dacht na. Ze maakte een plan. Ze vertrouwde haar zoon toe aan iets wat groter was dan zichzelf. En God opende een weg die Jochebed waarschijnlijk nooit had kunnen bedenken. De dochter van de farao vond Mozes. Mirjam mocht ervoor zorgen dat Jochebed haar

eigen kind weer kon verzorgen. En uiteindelijk groeide Mozes op aan het hof van Egypte. Niemand had dat kunnen plannen. Maar God kon het wel gebruiken.

Wat zullen Amram en Jochebed hebben gevoeld?

Misschien voelden ze angst. Misschien verdriet. Misschien opluchting toen ze hoorden dat hun zoon nog leefde. Misschien was er ook een vreemde mengeling van blijdschap en verdriet toen ze hem later naar het paleis moesten brengen. Want Mozes was hun zoon. Maar hij zou niet bij hen blijven. Ze moesten hem opnieuw loslaten. De Bijbel vertelt ons niet precies hoe dat voor hen was. Maar juist daarin herkennen veel ouders iets. Een kind loslaten kan op verschillende momenten gebeuren. Wanneer een kind naar school gaat. Wanneer het op kamers gaat. Wanneer het trouwt. Wanneer het een eigen leven begint. Soms moet een ouder loslaten omdat het leven daarom vraagt. Jochebed moest haar zoon al heel jong loslaten. Maar ze mocht hem eerst nog verzorgen. God gaf haar die tijd.

Even nadenken

Het verhaal van Mozes begint niet met de grote leider die we later leren kennen. Het begint met een baby. Een baby die kwetsbaar is. Een baby die niets zelf kan. En met een moeder die probeert haar kind te beschermen. Dat maakt het verhaal heel menselijk. Jochebed kon de farao niet tegenhouden. Ze kon Egypte niet veranderen. Ze kon de toekomst van haar zoon niet kennen. Maar ze kon wel doen wat binnen haar mogelijkheden lag. En daarna moest ze vertrouwen. Dat is soms ook onze situatie. We kunnen niet alles oplossen. We kunnen niet ieder gevaar wegnemen. We kunnen niet voor onze kinderen leven. Maar we kunnen wel liefde geven. We kunnen bidden. We kunnen wijs handelen. En we kunnen onze kinderen aan God toevertrouwen.

Voor vandaag

Misschien ken je het gevoel dat je je zorgen maakt om iemand van wie je houdt. Je wilt die persoon beschermen. Je wilt graag weten dat alles goed zal komen. Maar soms lukt dat niet. Dan komt het moeilijke woord: loslaten.

Loslaten betekent niet dat je niet meer van iemand houdt. Het betekent soms juist dat je erkent: Ik kan het niet allemaal zelf. Jochebed kon haar zoon niet beschermen tegen alles wat er in Egypte gebeurde. Maar God was bij Mozes. Later zou deze jongen het volk Israël uit Egypte leiden. En veel later zou Jezus Christus geboren worden uit het volk dat God door Mozes uit Egypte had geleid. Zo zien we opnieuw dat God door een klein en kwetsbaar begin iets groots kan doen. Een baby in een mandje. Een moeder die moet loslaten. Een God die zijn plan niet loslaat.

Neem mee

1. Ouders willen hun kinderen beschermen.
2. Soms kun je niet alles tegenhouden.
3. Loslaten betekent niet dat je minder van iemand houdt.
4. Wat voor mensen klein en kwetsbaar lijkt, kan door God belangrijk worden.
5. We mogen onze kinderen en kleinkinderen aan God toevertrouwen.

Vijf vragen om over na te denken

1. Wat denk je dat Jochebed voelde toen ze haar baby in het mandje legde?
2. Wat vind je moedig aan wat Jochebed deed?
3. Wanneer is het voor ouders moeilijk om hun kinderen los te laten?
4. Wat betekent het voor jou om iemand aan God toe te vertrouwen?
5. Wat leer je uit het verhaal van Mozes over Gods zorg?

Even glimlachen en nadenken

Jochebed wist niet hoe het verder zou gaan. Maar God wist het wel.

Hoofdstuk 4 - De ouders van Samuël

Een kind om voor gebeden werd

Bijbeltekst: 1 Samuël 1:1-28 en 1 Samuël 2:18-21

Korte kernzin: Hanna verlangde jarenlang naar een kind. Toen God haar een zoon gaf, wist zij dat Samuël niet alleen haar kind was. Ze had hem aan God beloofd.

Het verhaal

Elkana woonde in Rama. Hij had twee vrouwen: **Hanna en Peninna**. Peninna had kinderen. Hanna had geen kinderen. Dat deed Hanna veel verdriet. Elk jaar ging Elkana met zijn gezin naar **Silo** om daar de Heer te aanbidden en offers te brengen. Ook daar werd Hanna steeds herinnerd aan haar verdriet. Peninna maakte het haar bovendien moeilijk. Hanna huilde en kon niet eten. Elkana probeerde haar te troosten. Hij vroeg haar waarom ze zo verdrietig was en zei dat hij toch van haar hield. Maar Hanna's verdriet was diep. Ze verlangde naar een kind.

Hanna bidt

Op een dag ging Hanna naar de plaats waar de tabernakel stond. Ze was diep verdrietig. Ze bad tot God. Haar gebed was geen mooi gebed met veel woorden. Ze huilde. Ze vertelde God wat er in haar hart leefde. Hanna beloofde God dat ze, als Hij haar een zoon zou geven, hem aan de Heer zou geven zolang hij leefde.

De priester Eli zag Hanna bidden. Haar lippen bewogen, maar hij hoorde haar stem niet. Eli dacht eerst dat ze dronken was. Maar Hanna legde uit dat ze helemaal niet dronken was. Ze was een vrouw met veel verdriet en ze had haar hart bij God uitgestort. Toen begreep Eli haar. Hij zei dat de God van Israël haar gebed zou verhoren. Hanna ging weg. Ze was niet langer zo verdrietig. Ze vertrouwde erop dat God haar gebed had gehoord.

Een zoon wordt geboren

Na enige tijd werd Hanna zwanger. Ze kreeg een zoon. Ze noemde hem **Samuël**. Dat betekent "God heeft gehoord". Hanna had lang op dit kind gewacht. Wat zal ze blij zijn geweest toen ze haar baby voor het eerst in haar armen hield. Een kind waar ze zo lang om had gebeden. Een kind waar zoveel tranen aan vooraf waren gegaan. Nu was hij er. Hanna verzorgde hem en voedde hem. Maar ze wist ook wat ze aan God had beloofd. Samuël was niet alleen haar zoon. Ze had hem aan God toegewijd.

Een moeilijke belofte

Toen Samuël oud genoeg was om niet meer door Hanna gevoed te worden, ging ze met hem naar Silo. Ze bracht haar zoon naar Eli. Daar herinnerde ze hem aan haar gebed. Ze vertelde dat zij de vrouw was die daar eerder had gebeden. En nu had God haar gebed verhoord. Hanna zei dat zij Samuël aan de Heer gaf. Wat moet dat voor

haar zijn geweest? Ze had jarenlang verlangd naar een kind. Toen kreeg ze hem. En nu moest ze hem weer achterlaten. Wel in goede handen. Dat wel. Maar het zal heel moeilijk voor haar zijn geweest. Maar Hanna hield zich aan haar belofte. Samuël bleef in Silo om de Heer te dienen.

Door de ogen van de ouders

Bij dit verhaal denken we gemakkelijk vooral aan Hanna. Hanna betekent God is genadig. Denk maar aan Johannes. Maar ook **Elkana** was vader. Elkana betekent God heeft geschapen. Elkana Hij zag het verdriet van zijn vrouw. Hij maakte de reis naar Silo ieder jaar mee. Hij zag hoe belangrijk Samuël voor Hanna was. En hij zag uiteindelijk hoe zij hun zoon naar Silo bracht. De Bijbel vertelt niet uitgebreid wat Elkana daarbij voelde. Maar we weten wel dat hij betrokken was bij zijn gezin. Hij ging ieder jaar mee naar Silo. En later, toen Hanna haar zoon daar had achtergelaten, ging het gezin opnieuw naar Silo. Daar bracht Hanna ieder jaar een klein manteltje voor Samuël. Dat is een klein detail, maar het vertelt veel. Hanna was haar zoon niet vergeten. Ze was niet ineens gestopt met moeder zijn omdat Samuël in Silo woonde. Ze bleef aan hem denken. Ze maakte ieder jaar iets nieuws voor hem.

Een moeder die haar kind loslaat

Dit is misschien wel het bijzondere aan Hanna. Ze bad jarenlang om een kind. Toen ze hem kreeg, hield ze hem niet voor zichzelf. Ze gaf hem aan God. Dat betekent niet dat ze minder van hem hield. Juist het tegenovergestelde. Haar liefde voor Samuël bleef. Ieder jaar kwam ze terug. Ze bracht een nieuw manteltje voor haar zoon. Zo bleef ze op haar eigen manier voor hem zorgen.

Samuël groeide op bij de tabernakel. Hij diende daar de Heer. De Bijbel vertelt dat Hanna en Elkana ieder jaar naar Silo gingen. En ieder jaar bracht Hanna iets voor Samuël mee. God vergat Hanna niet. De Bijbel vertelt zelfs dat God haar later opnieuw kinderen gaf. Hanna kreeg nog drie zonen en twee dochters. Haar gezin groeide. Maar Samuël bleef verbonden met zijn moeder en vader.

Even nadenken

Het verhaal van Hanna laat zien hoe sterk het verlangen naar een kind kan zijn. Voor sommige ouders komt een kind gemakkelijk. Voor anderen is het een lange weg van wachten, verdriet en gebed. En sommigen krijgen nooit kinderen. De Bijbel doet niet alsof dat verdriet niet bestaat.

Hanna mag huilen. Ze mag haar teleurstelling bij God brengen. Ze hoeft haar verdriet niet te verbergen. Maar het verhaal gaat ook over **loslaten**. Hanna krijgt waar ze zo lang om heeft gevraagd. En toch geeft ze haar zoon aan God. Dat is geen gemakkelijk geloof. Het is vertrouwen. Hanna zegt eigenlijk: "God, U hebt mij dit kind gegeven. Daarom vertrouw ik hem ook aan U toe.". Is dat ook niet wat iedere ouder zegt, als zij hun kind laten dopen.

Voor vandaag

Ook vandaag kunnen ouders veel verlangen voor hun kinderen. Ze willen dat hun kinderen gelukkig zijn. Dat ze gezond zijn. Dat ze goede keuzes maken. Dat ze God leren kennen. Maar ouders kunnen niet overal bij hun kinderen zijn. Er komt een moment waarop je moet loslaten. Soms begint dat al wanneer een kind naar school gaat. Later gaat het misschien studeren, werken, trouwen of op zichzelf wonen. En soms gaat loslaten over iets veel moeilijkers. Dan moet je een keuze van je kind accepteren waar je zelf verdriet van hebt.

Hanna laat ons zien dat je je kind niet alleen kunt loslaten in de handen van het leven. Je mag je kind **toevertrouwen aan God**. Dat betekent niet dat je nooit meer bezorgd bent. Hanna bleef aan Samuël denken. Ze bleef naar hem toe gaan. Ze bleef voor hem zorgen. Maar ze wist ook: Samuël is uiteindelijk van God.

Dat vertrouwen zien we later ook terug in de Bijbel. God gebruikte Samuël om zijn volk te leiden en naar Gods stem te luisteren. En uiteindelijk zien we in Jezus Christus de

grootste uitnodiging om op God te vertrouwen: God geeft zijn Zoon niet alleen aan één gezin, maar aan de hele wereld.

Neem mee

1. Je mag met je verdriet en verlangen naar God gaan.
2. God hoort ook gebeden die met tranen worden gebeden.
3. Een kind is een geschenk, maar geen bezit.
4. Loslaten betekent niet dat je ophoudt met liefhebben.
5. Je mag je kinderen en kleinkinderen aan God toevertrouwen.

Vijf vragen om over na te denken

1. Waarover was Hanna zo verdrietig?
2. Wat vind je bijzonder aan haar gebed?
3. Waarom was het voor Hanna moeilijk om Samuël in Silo achter te laten?
4. Hoe liet Hanna zien dat ze haar zoon bleef liefhebben?
5. Wat zou jij vandaag aan God willen toevertrouwen als je aan je kinderen of kleinkinderen denkt?

Even glimlachen en nadenken

Inleidíng deel 2 - De ouders van...

In deel 1 hebben we gekeken naar verschillende ouders uit de Bijbel. We zagen hoe bijzonder het is om een kind te krijgen. Maar we ontdekten ook dat ouders niet alles in de hand hebben. Kinderen maken hun eigen keuzes. Soms brengen die keuzes vreugde. Soms zorgen ze voor verdriet en zorgen. In dit tweede deel ontmoeten we opnieuw ouders die een bijzonder verhaal hebben.

We ontmoeten **Abraham en Sara**, die heel lang moesten wachten op hun zoon Isaak. We ontmoeten **Isaak en Rebekka**, de ouders van Jakob en Esau. Twee broers die heel verschillend zijn.

We ontmoeten **Jakob**, die veel van zijn zoon Jozef houdt. Maar door jaloezie tussen de broers raakt hij zijn zoon jarenlang kwijt.

En we ontmoeten **Manoah en zijn vrouw**, de ouders van Simson. Nog voordat hun zoon geboren is, horen zij dat God een bijzonder plan met hem heeft.

Al deze ouders zijn verschillend. Maar één ding hebben ze gemeen: Ze kunnen hun kinderen niet zelf hun hele leven beschermen. Ze kunnen liefhebben. Ze kunnen opvoeden. Ze kunnen waarschuwen. Ze kunnen bidden. Maar uiteindelijk moeten hun kinderen hun eigen weg gaan. Daarom gaat dit deel niet alleen over de kinderen. Het gaat vooral over de **harten van hun ouders**. Over de vreugde van een geboorte. Over wachten. Over bezorgd zijn. Over fouten maken. Over een kind moeten loslaten.

Over verdriet wanneer een kind een verkeerde weg kiest.

En vooral over vertrouwen. Want ouders kunnen de toekomst van hun kinderen niet zien. God wel. Dat geeft hoop.

Ook wanneer ouders niet begrijpen wat er gebeurt, mogen zij hun kinderen toevertrouwen aan God. Want Hij kent ieder kind. Hij kent iedere ouder. En Hij kent de weg die voor ons ligt.

Hoofdstuk 5 - De ouders van Isaak

Een kind waar lang op werd gewacht

Bijbeltekst: Genesis 12:1-3; Genesis 15:1-6; Genesis 17:1-21; Genesis 18:1-15; Genesis 21:1-7; Genesis 22:1-19

Korte kernzin: Abraham en Sara moesten heel lang wachten op hun beloofde zoon. Toen Isaak eindelijk werd geboren, kregen zij niet alleen een kind om van te houden, maar ook een moeilijke les in vertrouwen.

Het verhaal

Abraham en Sara hadden al lang samengeleefd. Ze hadden veel meegemaakt. God had Abraham geroepen om zijn land en zijn familie achter zich te laten. Abraham moest op weg gaan naar een land dat God hem zou wijzen. God had hem ook iets bijzonders beloofd. Abraham zou de vader worden van een groot volk. Maar er was een probleem. Abraham en Sara hadden geen kind. En ze waren inmiddels oud geworden. Hoe kon Gods belofte dan uitkomen?

Een belofte die onmogelijk leek

Abraham had God eens gevraagd: “Wat heb ik aan al uw beloften als ik geen zoon heb?” Hij maakte zich zorgen over de toekomst. Wie zou zijn erfgenaam worden? God bracht Abraham naar buiten. Hij liet hem naar de hemel kijken. Er waren ontelbaar veel sterren. God zei dat zijn nakomelingen net zo talrijk zouden worden als de sterren. Abraham geloofde God. Maar de jaren gingen voorbij. Sara werd nog steeds niet zwanger. Misschien hebben Abraham en Sara vaak naar elkaar gekeken en gedacht: Hoe moet dit ooit gebeuren? De belofte van God leek steeds moeilijker te begrijpen.

Sara wacht

Sara wist dat zij zelf geen kinderen kon krijgen. Op een gegeven moment probeerde ze daarom zelf een oplossing te vinden. Ze gaf haar slavin Hagar aan Abraham. Hagar kreeg een zoon: **Ismaël**. Maar dat bracht ook verdriet en spanningen in het gezin. God had echter zijn belofte niet vergeten. Hij zou Abraham en Sara zelf een zoon geven.

God komt opnieuw met een belofte

Op een dag kwam God opnieuw naar Abraham. God zei dat Sara een zoon zou krijgen. Sara hoorde het. Ze kon het bijna niet geloven. Ze was inmiddels oud. Ze moest erom lachen. Niet omdat ze God belachelijk wilde maken, maar omdat het zo onmogelijk leek. Ze dacht: “Zal ik op mijn leeftijd nog een kind krijgen?”

Maar God vroeg: “Zou voor de Heer iets te moeilijk zijn?” Dat was een belangrijke vraag. Voor Abraham en Sara leek het onmogelijk. Maar voor God was het niet onmogelijk.

Isaak wordt geboren

Toen kwam eindelijk de dag waarop Gods belofte werkelijkheid werd. Sara werd zwanger. Ze kreeg een zoon. Abraham gaf hem de naam **Isaak**. Die naam betekent **lachen**. Wat begon met een lach van ongeloof, werd een lach van blijdschap. Sara zei dat iedereen die het hoorde, met haar zou meelachen van vreugde. Wat moeten Abraham en Sara gelukkig zijn geweest. Na al die jaren van wachten hielden ze eindelijk hun zoon in hun armen. Een kind waar ze zo lang naar hadden verlangd. Een kind dat God zelf had beloofd.

Een vader en moeder vol vreugde

Isaak groeide op. Abraham en Sara zorgden voor hem. Misschien waren er momenten waarop Abraham en Sara elkaar aankeken en dachten: Hij is er echt. Het kind waar ze zo lang op hadden gewacht. Het kind dat volgens Gods belofte belangrijk zou zijn voor de toekomst. Maar hun vertrouwen zou nog één keer heel diep op de proef worden gesteld.

Een moeilijke opdracht

Op een dag stelde God Abraham op de proef. God zei tegen hem dat hij Isaak moest meenemen naar het land Moria. Daar moest Abraham zijn zoon aan God geven als offer. Dit is een van de moeilijkste gedeelten van de Bijbel. We moeten goed beseffen hoe verschrikkelijk dit voor Abraham geweest moet zijn. Isaak was zijn zoon. Zijn enige zoon van Sara. De zoon die God hem na zoveel jaren had gegeven. En nu vroeg God iets wat Abraham waarschijnlijk nauwelijks kon begrijpen. De Bijbel vertelt niet wat Sara op dat moment wist. We lezen niet dat Abraham haar alles vertelde voordat hij vertrok. Daarom kunnen we niet zeggen wat Sara precies heeft gedacht of gevoeld. Maar juist vanuit het perspectief van ouders is dit een aangrijpend verhaal. Want Isaak was niet zomaar een jongen. Hij was het kind waarop Abraham en Sara jarenlang hadden gewacht.

Abraham gaat op weg

Abraham nam Isaak mee. Ook twee knechten gingen mee. Isaak droeg het hout voor het offer. Onderweg stelde hij een eenvoudige vraag: "Waar is het lam voor het offer?" Abraham antwoordde: "God zal zelf voor een offerlam zorgen, mijn zoon." Ze gingen samen verder. Uiteindelijk kwamen ze op de plaats die God had aangewezen. Abraham bouwde een altaar. Hij legde het hout erop. En toen bond hij Isaak vast. Het verhaal wordt steeds spannender. Abraham pakte het mes. Maar toen riep een engel van de Heer hem. "Abraham! Abraham!" Abraham stopte. Hij mocht zijn zoon niets aandoen. God had gezien dat Abraham Hem vertrouwde. Toen zag Abraham een ram die met zijn horens in een struik vastzat. Hij offerde de ram in plaats van zijn zoon.

Een vader die zijn zoon terugkrijgt

Wat moet Abraham hebben gevoeld toen hij hoorde dat hij Isaak niet hoefde te doden? Opluchting. Dankbaarheid. Verbazing. Misschien ook diepe ontroering. De zoon die hij dacht kwijt te raken, kreeg hij terug. God had zelf voor een offer gezorgd. En opnieuw bevestigde God zijn belofte aan Abraham. De toekomst lag niet in Abrahams handen. De toekomst lag in Gods handen.

Door de ogen van de ouders

Het verhaal van Abraham en Sara is vooral een verhaal van wachten en vertrouwen. Ze moesten wachten op een kind. Toen kregen ze dat kind. Daarna moesten ze opnieuw leren vertrouwen. Dat is herkenbaar voor ouders. Je kunt jarenlang ergens op hopen. Wanneer je het eindelijk krijgt, wil je het misschien nooit meer loslaten. Dat geldt zeker voor een kind. Maar kinderen zijn geen bezit. Ze zijn aan ouders toevertrouwd.

Abraham en Sara mochten Isaak ontvangen als een geschenk van God.
En uiteindelijk moesten zij ook leren: God heeft de toekomst van Isaak in zijn handen.

Even nadenken

Wachten kan moeilijk zijn. Zeker wanneer je iets heel graag wilt. Abraham en Sara moesten jarenlang wachten op een kind. Misschien vroegen ze zich soms af: "God, wanneer dan?" Toch vergat God zijn belofte niet. Maar Gods antwoord kwam niet op het moment dat Abraham en Sara het zelf hadden bedacht. Dat is soms moeilijk. Wij willen graag weten wanneer iets gebeurt. We willen graag begrijpen waarom iets gebeurt. En als het om onze kinderen gaat, willen we misschien helemaal graag zekerheid hebben. Maar zekerheid over de toekomst hebben we niet. Vertrouwen betekent niet dat je alles begrijpt. Vertrouwen betekent dat je God blijft vasthouden wanneer je niet alles begrijpt.

Voor vandaag

Ouders hebben vaak dromen voor hun kinderen. Ze hopen dat hun kinderen gelukkig worden. Dat ze gezond blijven. Dat ze goede keuzes maken. Dat ze een mooie toekomst krijgen. Maar geen enkele ouder kan de toekomst van zijn kind volledig bepalen. Soms moet je wachten. Soms moet je accepteren dat dingen anders lopen dan je had gehoopt. En soms moet je iets of iemand uit handen geven. Abraham en Sara leren ons dat Gods belofte niet afhankelijk is van wat voor mensen mogelijk lijkt. God kan iets nieuws beginnen waar wij alleen maar onmogelijkheden zien.

En in de Bijbel loopt Gods belofte uiteindelijk verder naar Jezus Christus. Isaak was de zoon die God aan Abraham en Sara beloofde. Jezus is de Zoon door wie Gods redding voor de wereld zichtbaar wordt. Bij Isaak zien we een ram die in zijn plaats wordt gegeven. Later zal Jezus zichzelf geven voor anderen. Hij is dan zelf het lam. Het Lam Gods.

Zo krijgt dit oude verhaal een diepere betekenis in het licht van het evangelie.

Neem mee

1. Wachten kan moeilijk zijn, maar God vergeet zijn beloften niet.
2. Een kind kan een groot geschenk van God zijn.
3. Ouders kunnen hun kinderen niet altijd beschermen tegen wat het leven brengt.
4. Vertrouwen betekent niet dat je alles begrijpt.
5. Je mag de toekomst van je kinderen aan God toevertrouwen.

Vijf vragen om over na te denken

1. Waar moesten Abraham en Sara zo lang op wachten?
2. Hoe denk je dat Sara zich voelde toen Isaak eindelijk werd geboren?
3. Waarom was de opdracht aan Abraham zo moeilijk?
4. Wat betekent het om de toekomst van je kind aan God toe te vertrouwen?
5. Waarin zou jij zelf graag meer willen leren vertrouwen op God?

Even glimlachen en nadenken

Kinderen groeien op. Maar voor ouders blijft de liefde altijd meegroeien.

Hoofdstuk 6 - De ouders van Jakob en Esau

Twee zonen, twee heel verschillende wegen

Bijbeltekst: Genesis 25:19-34; Genesis 26:34-35; Genesis 27:1-46

Korte kernzin: Isaak en Rebekka kregen een tweeling die heel verschillend was. Ze hielden van hun kinderen, maar hun voorkeuren en keuzes brachten verdriet en verdeeldheid in hun gezin.

Het verhaal

Isaak was de zoon van Abraham en Sara. Hij was opgegroeid met het verhaal van Gods belofte. God had zijn vader Abraham beloofd dat zijn familie groot zou worden. Later trouwde Isaak met **Rebekka**. Ze hielden van elkaar. Maar er was een probleem. Rebekka kon geen kinderen krijgen. Isaak bad daarom tot God. God hoorde zijn gebed. Rebekka werd zwanger. Maar de zwangerschap was niet gemakkelijk. Ze voelde dat er iets bijzonders in haar buik gebeurde. De Bijbel zegt dat de kinderen **tegen elkaar botsten** in haar buik. Rebekka vroeg zich af: "Waarom gebeurt dit met mij?"

Ze ging naar de Heer om het te vragen. God vertelde haar dat er twee volken in haar buik waren. Twee volken zouden uit haar voortkomen. De ene zou sterker zijn dan de andere. En de oudste zou de jongste dienen.

Een tweeling wordt geboren

Toen de tijd kwam om te bevallen, kreeg Rebekka een tweeling. De eerste jongen was roodachtig en helemaal bedekt met haar. Ze noemden hem **Esau**. Daarna werd zijn broer geboren. Hij hield Esau bij de hiel vast. Daarom kreeg hij de naam **Jakob**. Jacob betekent God beschermt. Maar in de praktijk wordt dit vaak verandert in bedrieger. De twee jongens waren heel verschillend. Esau werd een goede jager. Hij hield ervan om buiten te zijn. Jakob was meer iemand die rustig bij de tent bleef. Isaak hield van Esau. De Bijbel zegt dat hij van hem hield omdat hij graag wild at dat Esau meebracht. Rebekka hield van Jakob. De Bijbel vertelt dat eenvoudig. Maar juist die ene zin vertelt ons iets belangrijks. De ouders hadden ieder hun favoriete zoon.

Twee jongens, twee karakters

Esau en Jakob groeiden op. Esau was sterk en hield van het buitenleven. Jakob was anders. Hij bleef graag in de buurt van de tenten. De broers waren niet alleen verschillend in karakter. Ze zouden ook heel verschillende keuzes gaan maken. Op een dag kwam Esau uitgeput thuis van het veld. Hij had honger. Jakob was bezig met het klaarmaken van eten. Esau vroeg om wat van het rode eten. Jakob stelde een vreemde voorwaarde. Hij wilde het **eerstgeboorterecht** van Esau. Esau dacht vooral aan zijn honger. Hij stemde ermee in. Zo verkocht Esau zijn eerstgeboorterecht aan Jakob voor een maaltijd. Het was een belangrijke keuze.

Maar op dat moment dacht Esau vooral aan wat hij nú nodig had.

Een gezin dat steeds meer uit elkaar groeit

De verschillen tussen de broers werden groter. En ook de verschillen tussen hun ouders speelden een rol. Isaak hield van Esau. Rebekka hield van Jakob. Dat betekent niet dat ze hun andere zoon helemaal niet liefhadden. Maar een voorkeur kan grote gevolgen hebben. Wanneer kinderen merken dat een ouder de ander voortrekt, kan dat pijn doen. Het kan jaloezie veroorzaken. Het kan ervoor zorgen dat kinderen tegenover elkaar komen te staan. Dat zien we later heel duidelijk in dit gezin.

Isaak wordt oud

Toen Isaak oud was geworden, waren zijn ogen zo slecht dat hij bijna niets meer kon zien. Hij wist dat zijn leven niet eindeloos zou duren. Daarom wilde hij Esau zegenen. Hij stuurde Esau eropuit om wild te vangen. Daarna wilde hij hem de zegen geven die bij de oudste zoon hoorde. Rebekka hoorde wat Isaak zei. Zij wilde dat Jakob de zegen zou krijgen. Ze maakte een plan. Jakob moest zich voordoen als Esau. Hij moest voedsel naar zijn vader brengen. Ook trok hij de kleren van Esau aan. Rebekka zorgde ervoor dat Jakob aan zijn vader zou voelen als Esau. Jakob ging naar Isaak. Hij deed alsof hij Esau was. Isaak twijfelde. Hij hoorde de stem van Jakob. Maar Jakob zei dat hij Esau was. Uiteindelijk gaf Isaak Jakob de zegen.

Wanneer Esau thuiskomt

Niet lang daarna kwam Esau thuis. Hij had gedaan wat zijn vader hem had gevraagd. Hij bracht het eten naar Isaak. Toen ontdekte Isaak wat er was gebeurd. Hij begreep dat hij Jakob had gezegend. Esau was diep verdrietig. Hij huilde en vroeg zijn vader om ook hem te zegenen. Maar de zegen die Isaak had uitgesproken, kon niet zomaar worden teruggenomen. Esau werd woedend op Jakob. Hij dacht eraan om zijn broer te doden zodra hun

vader zou zijn gestorven. Rebekka hoorde daarvan. Ze begreep dat Jakob moest vluchten. Ze stuurde hem weg naar haar familie.

Door de ogen van de ouders

Dit verhaal is pijnlijk vanuit het perspectief van de ouders. Isaak en Rebekka kregen twee zonen. Ze hadden allebei hun eigen karakter. Dat is op zichzelf niet verkeerd. Kinderen hoeven niet hetzelfde te zijn. Maar Isaak en Rebekka maakten een verschil tussen hun kinderen. Isaak trok naar Esau. Rebekka trok naar Jakob. Misschien hadden ze daar hun redenen voor. Maar voorkeur kan een gezin verdelen. Daarbij kwamen de verkeerde keuzes van de kinderen. Esau verkocht zijn eerstgeboorterecht. Jakob bedroog zijn vader. Rebekka hielp Jakob daarbij. En Isaak wilde Esau op zijn eigen manier zegenen. Iedereen speelde een rol in het conflict.

Een moeder die haar zoon ziet vertrekken

Voor Rebekka moet het moeilijk zijn geweest toen Jakob moest vluchten. Ze had haar zoon geholpen om de zegen te krijgen. Maar nu moest hij weg. Ze wist niet wanneer ze hem weer zou zien. Ook dat is een belangrijk onderdeel van ouderschap. Soms heeft een ouder spijt van een keuze. Soms zie je dat een situatie uit de hand is gelopen. En soms kun je niet anders dan iemand laten gaan. Rebekka had Jakob graag dichtbij gehad. Maar hij moest vertrekken. Jakob ging naar een ver land. Hij zou daar jarenlang blijven.

Een vader met twee zonen

Ook Isaak kreeg te maken met verdriet. Zijn twee zonen stonden tegenover elkaar. De ene zoon had zijn broer bedrogen. De andere zoon was woedend en wilde wraak. Wat moet dat voor een vader betekenen? Twee kinderen van wie je houdt. En toch kunnen ze elkaar niet verdragen. Dat is misschien wel een van de grootste zorgen die ouders kunnen hebben. Niet alleen: "Gaat het goed met mijn kind?" Maar ook: "Gaat het goed tussen mijn kinderen?"

Even nadenken

Kinderen zijn verschillend. Dat is mooi. De één is rustig. De ander is actief. De één houdt van sport. De ander leest graag. De één lijkt op vader. De ander lijkt meer op moeder. Verschil is geen probleem. Het probleem ontstaat wanneer kinderen het gevoel krijgen dat ze minder geliefd zijn dan hun broer of zus. Isaak en Rebekka laten ons zien hoe belangrijk het is om kinderen niet tegen elkaar uit te spelen. Een ouder hoeft niet voor ieder kind precies hetzelfde te doen. Maar ieder kind moet wel weten: "Mijn vader en moeder houden van mij."

Voor vandaag

Ook in gezinnen van vandaag kunnen kinderen heel verschillend zijn. Soms is het ene kind gemakkelijker in de omgang dan het andere. Soms heeft een ouder meer herkenning met één kind. Soms vraagt één kind meer aandacht omdat het meer hulp nodig heeft. Dat hoeft niet verkeerd te zijn. Maar het is belangrijk om erop te letten dat een kind zich niet minder geliefd gaat voelen. En wanneer kinderen ruzie maken, is het verleidelijk om partij te kiezen. Het verhaal van Jakob en Esau laat zien hoe ingewikkeld dat kan worden. We mogen leren om kinderen niet tegenover elkaar te zetten. We mogen leren om eerlijk te zijn. En wanneer er iets fout is gegaan, mogen we ook leren om schuld te erkennen en vergeving te zoeken. Het mooie is dat het verhaal van Jakob en Esau niet eindigt met de ruzie. Jaren later zullen de broers elkaar opnieuw ontmoeten. Daarover lezen we later in Genesis. God laat Jakob niet los. En God laat ook Esau niet los. Dat is hoopvol. Want zelfs wanneer mensen fouten maken en gezinnen uit elkaar groeien, kan God wegen naar herstel openen.

Neem mee

1. Kinderen mogen verschillend zijn.
2. Ieder kind wil weten dat het geliefd is.
3. Voorkeur kan pijn en verdeeldheid veroorzaken.
4. Ouders kunnen verkeerde keuzes maken, net als hun kinderen.
5. God kan zelfs in een gebroken gezin een weg naar herstel geven.

Vijf vragen om over na te denken

1. Waarin waren Jakob en Esau verschillend?
2. Waarom denk je dat Isaak vooral van Esau hield en Rebekka van Jakob?
3. Wat kan er gebeuren wanneer kinderen merken dat een broer of zus wordt voorgetrokken?
4. Wat zou jij tegen Isaak en Rebekka willen zeggen?
5. Waarin zie je in dit verhaal dat God mensen ondanks hun fouten niet loslaat?

Even glimlachen en nadenken

**Verscheidend zijn is geen probleem.
Van elkaar houden is belangrijker.**

Hoofdstuk 7 - De ouders van Jozef

Een vader die zijn zoon kwijtraakte

Bijbeltekst: Genesis 29:30-35; Genesis 30:22-24; Genesis 35:16-20; Genesis 37:1-36; Genesis 42:1-38; Genesis 43:1-14; Genesis 45:1-28; Genesis 46:28-30; Genesis 50:15-21

Korte kernzin: Jakob hield bijzonder veel van zijn zoon Jozef. Maar jaloezie tussen de broers maakte hun gezin kapot. Jarenlang dacht Jakob dat Jozef dood was. Veel later mocht hij zijn zoon terugzien.

Het verhaal

Jakob had een groot gezin. Hij had veel kinderen. Maar één zoon had een heel bijzondere plaats in zijn hart. Dat was **Jozef**. Jozef was de zoon van Rachel. Rachel was de vrouw van wie Jakob veel had gehouden. Jarenlang had Rachel geen kinderen kunnen krijgen. Maar uiteindelijk gaf God haar een zoon. Ze noemde hem Jozef. Jozef betekent: hij voegt toe. God voegde uiteindelijk Jozef aan het gezin toe. De geboorte van Jozef moet voor Jakob en Rachel een grote vreugde zijn geweest. Eindelijk hadden ze samen een zoon.

Een bijzondere zoon

Jozef groeide op. Hij was de zoon van wie Jakob bijzonder veel hield. De Bijbel vertelt: *“Israël hield meer van Jozef dan van al zijn andere zonen.”* (Genesis 37:3) Dat was ook wel duidelijk te merken. Jakob liet voor Jozef een prachtige mantel maken. Een bijzondere mantel. De andere broers zagen dat. En dat maakte hen jaloers. Ze merkten dat hun vader Jozef anders behandelde dan hen. Dat kan veel pijn doen. Want ieder kind wil graag weten: “Houdt mijn vader ook van mij?”

Jozef vertelt over zijn dromen

Jozef kreeg bijzondere dromen. In één droom waren hij en zijn broers op het land bezig met graanschoven. De schoven van zijn broers bogen voor zijn schoof. In een andere droom zag Jozef de zon, de maan en elf sterren die voor hem bogen. Jozef vertelde zijn dromen aan zijn familie. Zijn broers vonden het helemaal niet leuk. Ze werden nog bozer. Zelfs Jakob sprak erover met Jozef. Hij vroeg: “Moeten ik, je moeder en je broers soms voor jou komen buigen?” Jakob begreep niet wat God precies met deze dromen bedoelde. Maar hij vergat ze niet. De Bijbel zegt: “Zijn vader hield de zaak in gedachten.”

Een vader stuurt zijn zoon weg

Op een dag waren de broers met de kudde ver van huis. Jakob wilde weten hoe het met hen ging. Hij stuurde Jozef naar hen toe. Jozef ging op weg. Hij wist niet wat hem

te wachten stond. Zijn broers zagen hem al van ver aankomen. En toen begonnen ze plannen te maken. Ze zeiden: “Daar komt die dromer aan!” Ze waren zo boos op Jozef dat ze hem wilden doden. Maar Ruben, een van zijn broers, probeerde dat te voorkomen. Uiteindelijk trokken ze Jozef zijn mooie mantel uit. Ze gooiden hem in een lege put. Even later verkochten ze hem aan handelaren die naar Egypte onderweg waren. Jozef werd meegenomen. Ver weg. Naar een land waar hij niemand kende.

De mantel komt terug

De broers hadden nu een groot probleem. Wat moesten ze tegen hun vader zeggen? Ze namen de mantel van Jozef. Ze maakten hem vuil met bloed van een geitenbokje. Daarna brachten ze de mantel naar Jakob. Ze zeiden niet rechtstreeks dat Jozef dood was. Ze lieten hun vader zelf naar de mantel kijken. Jakob herkende hem onmiddellijk. Hij dacht dat een wild dier zijn zoon had gedood.

Het verdriet van Jakob

Jakob scheurde zijn kleren. Hij trok rouwkleding aan. Hij huilde om zijn zoon. En hij wilde niet getroost worden. Hij zei: “Ik zal rouwend naar mijn zoon afdalen.” Wat moet er door hem heen zijn gegaan? Hij had zijn zoon Jozef naar zijn broers gestuurd. Nu was Jozef weg. Jakob wist niet dat Jozef nog leefde. Hij wist niet waar zijn zoon was. Hij wist niet wat er werkelijk was gebeurd. Jarenlang zou hij denken dat Jozef dood was.

En Rachel?

Rachel was inmiddels overleden. Zij was gestorven toen haar tweede zoon werd geboren: **Benjamin**. Dat staat in Genesis 35. Rachel had dus de geboorte van Benjamin nog meegemaakt, maar niet de jaren waarin Jozef ouder werd. Ze kon niet meemaken wat er later met haar zoon gebeurde. Ook dat maakt het verhaal aangrijpend. Jozef verloor zijn moeder al jong. En later verloor Jakob zijn geliefde zoon. Een gezin werd getroffen door verlies.

Jozef in Egypte

Maar Jozef was niet dood. Hij was in Egypte terechtgekomen. Daar maakte hij moeilijke jaren mee. Toch liet God hem niet los. Jozef kreeg uiteindelijk een belangrijke plaats in Egypte. Hij werd verantwoordelijk voor het bewaren van voedsel tijdens de komende jaren van hongersnood. En toen kwam er een moment waarop mensen uit andere landen naar Egypte kwamen om voedsel te kopen. Ook Jozefs broers kwamen. Ze herkenden hun broer niet. Maar Jozef herkende hen wel. Wat moet dat voor Jozef

geweest zijn? Daar stonden de mannen die hem jaren geleden hadden verkocht. Zijn eigen broers.

Een vader die nog steeds wacht

Intussen was Jakob oud geworden. Hij dacht nog steeds dat Jozef dood was. Toen de hongersnood groter werd, moesten zijn zonen opnieuw naar Egypte. Maar Benjamin moest eigenlijk thuisblijven. Benjamin was de andere zoon van Rachel. Jakob was bang om ook hem kwijt te raken. Hij zei: "Als hem iets overkomt, zou dat voor mij een ramp zijn." Dat laat zien hoe diep het verlies van Jozef nog steeds in Jakob zat. Jaren waren voorbijgegaan. Maar het verdriet was niet zomaar verdwenen.

Het grote moment

Uiteindelijk kon Jozef zichzelf niet langer verborgen houden. Hij stuurde iedereen weg. Toen waren alleen Jozef en zijn broers over. Jozef begon te huilen. Hij zei: "Ik ben Jozef! Leeft mijn vader nog?" Zijn broers konden geen woord uitbrengen. Ze waren doodsbang. Maar Jozef zei: "Kom toch dichterbij." Hij vertelde wie hij was. De broers waren verbaasd. Ze konden nauwelijks geloven dat hun broer nog leefde.

Jozef denkt anders terug

Jozef had alle reden om boos te zijn. Zijn broers hadden hem verkocht. Ze hadden hun vader laten geloven dat hij dood was. Maar Jozef keek anders naar zijn verleden. Hij zei: "Jullie hadden kwaad tegen mij in de zin, maar God heeft dat ten goede gekeerd." (Genesis 50:20) Jozef deed niet alsof het kwaad niet gebeurd was. Het was echt gebeurd. Hij had geleden. Maar hij zag ook dat God hem al die jaren niet had losgelaten.

Jakob hoort het nieuws

Toen de broers teruggingen naar hun vader, vertelden ze hem: "Jozef leeft nog!" Jakob kon het eerst nauwelijks geloven. Maar toen hij de wagens zag die Jozef had gestuurd, begon hij te begrijpen dat het waar was. Jozef leefde. Zijn zoon was niet dood. Hij zou hem weer zien. Wat moet dat voor een vader zijn geweest? Jarenlang had Jakob gerouwd. En nu kreeg hij zijn zoon terug.

Vader en zoon

Jakob reisde naar Egypte. Toen Jozef hem zag, ging hij hem tegemoet. Jozef viel zijn vader om de hals. Hij hilde lange tijd. Ook Jakob hilde. En Jakob zei: "Nu kan ik sterven. Ik heb je gezicht weer gezien en je leeft nog." Een vader die zijn zoon jarenlang dood had gewaand, mocht hem weer in zijn armen sluiten. Dat moet een van de meest bijzondere momenten van Jakobs leven zijn geweest.

Door de ogen van de ouders

Dit verhaal gaat niet alleen over Jozef. Het gaat ook over Jakob. Over een vader die veel van zijn zoon hield. Misschien zelfs té veel liet merken dat Jozef zijn lieveling was. En daardoor ontstond er jaloezie. Jakob kon niet voorzien wat er zou gebeuren. Hij wist niet dat zijn andere zonen Jozef zouden verkopen. Hij wist niet dat Jozef jarenlang in Egypte zou wonen. Hij wist niet dat hij zijn zoon ooit terug zou zien. Maar God wist het wel.

Wat als je je kind kwijtraakt?

Het verhaal van Jakob raakt aan een van de diepste angsten van ouders: Je kind verliezen. Dat kan op verschillende manieren gebeuren. Soms door de dood. Soms doordat een kind ver weg gaat wonen. Soms doordat een kind geen contact meer wil. Soms door keuzes waardoor de afstand steeds groter wordt. En soms weet een ouder helemaal niet meer hoe het met zijn kind gaat. Jakob kende die pijn. Hij dacht jarenlang dat Jozef dood was. Toch was het verhaal nog niet afgelopen.

Even nadenken

Jakob had veel verdriet. Maar hij wist niet het hele verhaal. Hij kende alleen wat hij zag: de bebloede mantel van Jozef. Hij wist niet dat zijn zoon nog leefde. Ook wij zien vaak maar een klein stukje van ons leven. We weten niet wat er achter de volgende jaren ligt. Dat kan onzeker maken. Zeker wanneer het over je kinderen gaat. Je wilt weten of het goed met hen komt. Je wilt hen beschermen. Je wilt soms hun keuzes veranderen. Maar dat kan niet altijd. Jakob moest leren leven met wat hij niet wist. En uiteindelijk ontdekte hij dat God al die tijd aan het werk was.

Voor vandaag

Ouders kunnen veel voor hun kinderen doen. Ze kunnen liefde geven. Ze kunnen waarschuwen. Ze kunnen luisteren. Ze kunnen bidden. Ze kunnen helpen wanneer dat nodig is. Maar er komt een moment waarop je kind zijn eigen weg gaat. En soms gaat die weg anders dan jij had gehoopt. Dan kan bezorgdheid veranderen in verdriet. Misschien vraag je je af: “Komt het ooit nog goed?”

Het verhaal van Jozef geeft geen gemakkelijke belofte dat alles altijd goed komt. Maar het laat wel iets zien: God kan werken, ook wanneer wij niet zien wat Hij doet. Jozef kon in Egypte niet zien hoe zijn leven zou eindigen. Jakob kon in Kanaän niet zien dat zijn zoon nog leefde. Toch werkte God verder. En in Jozefs verhaal zien we ook iets van Gods grotere plan. God gebruikte Jozef om zijn familie tijdens de hongersnood te redden. Uit die familie zou later het volk Israël voortkomen. En uit Israël zou uiteindelijk Jezus Christus geboren worden. Gods plan was veel groter dan wat Jakob op dat moment kon zien.

Neem mee

1. Kinderen zijn verschillend en hebben ieder hun eigen weg.
2. Voorkeur voor één kind kan diepe gevolgen hebben in een gezin.
3. Ouders kunnen hun kinderen niet altijd beschermen tegen verkeerde keuzes van anderen.
4. God kan werken wanneer wij niet begrijpen wat er gebeurt.

5. Ook wanneer je de toekomst niet kunt zien, mag je je kind en je zorgen aan God toevertrouwen.

Vijf vragen om over na te denken

1. Waarom hield Jakob zo bijzonder veel van Jozef?
2. Wat denk je dat de broers voelden toen Jakob Jozef zijn mooie mantel gaf?
3. Hoe moet Jakob zich gevoeld hebben toen hij dacht dat Jozef dood was?
4. Wat leer je van Jozef over vergeving?
5. Wat zou jij tegen een ouder willen zeggen die zich grote zorgen maakt over zijn of haar kind?

Even glimlachen en nadenken

Hoofdstuk 8 – De ouders van Símson

Een kind dat anders zou zijn

Bijbeltekst: Richteren 13:1-25; Richteren 14:1-9; Richteren 16:23-31

Korte kernzin: Manoah en zijn vrouw kregen onverwacht te horen dat zij een zoon zouden krijgen. God had een bijzondere opdracht voor hem. Als ouders moesten zij een kind opvoeden van wie al vóór zijn geboorte duidelijk was dat God een speciaal plan met hem had.

Het verhaal

Er was een tijd waarin het volk Israël steeds opnieuw verkeerde dingen deed. Ze vergaten God. Daarom liet God toe dat de Filistijnen over hen heersten. Dat duurde maar liefst **veertig jaar**. In die moeilijke tijd woonde er een man die **Manoah** heette. Hij kwam uit de stam Dan. Zijn vrouw had geen kinderen. Ze kon geen kinderen krijgen. Waarschijnlijk had ze daar al lange tijd verdriet over. Misschien had ze zich soms afgevraagd: “Zal ik ooit moeder worden?” Maar ze wist niet wat God voor haar in gedachten had.

Een boodschapper van God

Op een dag verscheen er een engel van de Heer aan de vrouw van Manoah. Hij vertelde haar iets bijzonders. *“Je bent onvruchtbaar en je hebt geen kinderen gekregen, maar e zult zwanger worden en een zoon krijgen.”* — Richteren 13:3 Wat moet ze daarvan hebben gedacht? Ze zou moeder worden! Na al die jaren. Maar de engel vertelde nog meer. Het kind zou vanaf zijn geboorte op een bijzondere manier aan God toegewijd zijn. Hij mocht geen wijn of andere drank drinken. Ook mocht zijn haar niet worden afgeschoren. En de engel zei: *“Hij zal beginnen Israël te bevrijden uit de hand van de Filistijnen.”* Dit was geen gewone aankondiging van een geboorte. God had een plan met dit kind.

De moeder vertelt het aan Manoah

De vrouw ging naar haar man. Ze vertelde wat er was gebeurd. Ze zei dat er een man van God bij haar was gekomen. Hij zag eruit als een engel van God. Manoah luisterde. Wat moet er door hem heen zijn gegaan? Blijdschap? Verwondering? Misschien ook onzekerheid. Want hoe voed je een kind op dat volgens Gods plan een bijzondere taak krijgt? Manoah wilde meer weten. Hij bad daarom tot God. Hij zei: “Heer, laat die man van God die U gestuurd hebt nog een keer bij ons komen. Laat hij ons leren wat we met de jongen moeten doen die geboren zal worden.” Dat is een mooie vraag van een vader. Manoah vroeg niet alleen: “Wanneer komt onze zoon?” Hij vroeg: “Hoe moeten wij hem opvoeden?”

God geeft opnieuw antwoord

God luisterde naar Manoah. De engel kwam opnieuw bij de vrouw. Ze haalde Manoah erbij. Manoah vroeg: "Wat moet er gebeuren met de jongen? Hoe moet hij leven en wat moet hij doen?" De engel herhaalde wat hij eerder had gezegd. De jongen zou aan God toegewijd zijn. Hij moest leven volgens de aanwijzingen die God had gegeven. Manoah wilde de engel bedanken. Hij wilde een offer brengen. Toen gebeurde er iets bijzonders. De engel steeg op in de vlammen van het offer. Manoah en zijn vrouw zagen het. Ze vielen met hun gezicht naar de grond. Manoah was bang. Hij dacht: "We zullen sterven, want we hebben God gezien!" Maar zijn vrouw reageerde anders. Ze zei: "Als de Heer ons had willen doden, had Hij ons offer niet aangenomen." Wat een vertrouwen. Ze keek niet alleen naar haar angst. Ze keek naar wat God had gedaan.

Een zoon wordt geboren

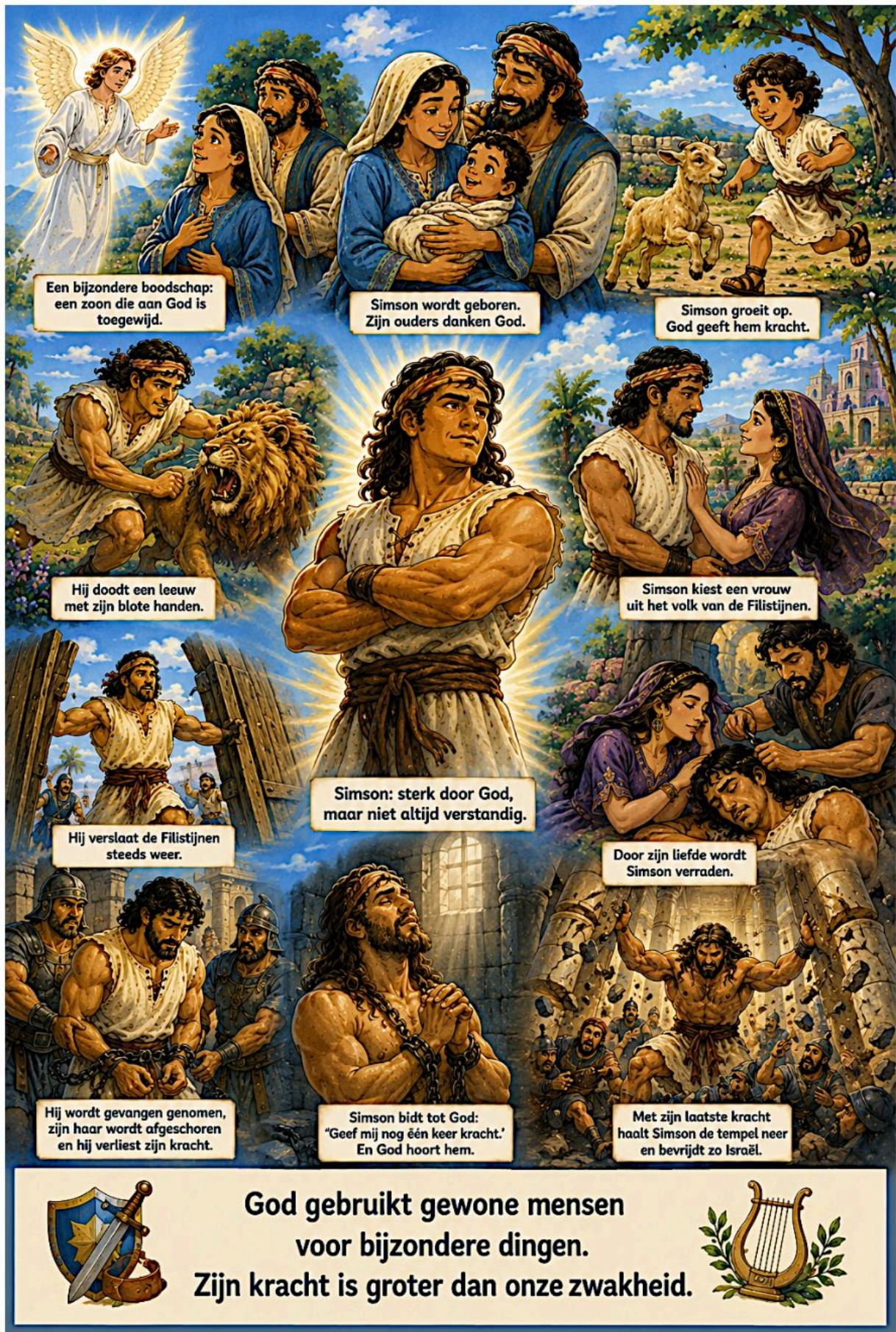
Na verloop van tijd werd de vrouw van Manoah zwanger. Ze kreeg een zoon. Ze noemden hem **Simson**. De Bijbel vertelt: "De jongen groeide op en de Heer zegende hem." (Richteren 13:24). Wat moet dat een bijzondere tijd zijn geweest voor zijn ouders. Ze hadden lang geen kinderen gehad. Nu hadden ze een zoon. Maar vanaf het begin wisten ze: Deze jongen is aan God toegewijd. Ze wisten ook dat hij later een belangrijke rol zou spelen tegenover de Filistijnen.

Ouders weten niet wat er gaat komen

Manoah en zijn vrouw wisten natuurlijk niet hoe het leven van Simson zou verlopen. Ze konden niet weten dat hij een man zou worden met enorme kracht. Ze konden niet weten dat hij later een leeuw zou doden. Ze konden niet weten dat hij grote vijanden van Israël zou verslaan. En ze konden ook niet weten dat Simson verkeerde keuzes zou maken. Dat is misschien wel een van de moeilijkste dingen van ouderschap. Je kunt je kind liefde geven. Je kunt het goede leren. Je kunt bidden. Je kunt waarschuwen. Maar je kunt niet de hele toekomst van je kind bepalen.

Simson groeit op

Simson werd ouder. God gaf hem grote kracht. Maar Simson was niet altijd verstandig. Hij maakte keuzes die zijn ouders waarschijnlijk moeilijk konden begrijpen. Op een dag kwam hij bij zijn vader en moeder. Hij vertelde dat hij met een Filistijnse vrouw wilde trouwen. Zijn ouders waren verbaasd. Ze vroegen: "Is er dan geen vrouw onder de meisjes van ons eigen volk?" Ze begrepen niet waarom Simson juist een Filistijnse vrouw wilde. Maar Simson hield vast aan zijn keuze. Zijn ouders konden hem niet zomaar tegenhouden.

Een bezorgde vader en moeder

Wat moet dat voor Manoah en zijn vrouw zijn geweest? Ze hadden een zoon gekregen als antwoord op gebed. God had grote dingen over hem verteld. Maar nu maakte hun zoon keuzes die zij niet begrepen. Misschien hebben ze zich afgevraagd: “Waarom doet hij dit?” “Heeft hij wel goed nagedacht?” “Waar gaat dit naartoe?”

Dat zijn vragen die ouders ook vandaag kunnen hebben. Je kunt je kind iets meegeven. Maar uiteindelijk moet je kind zelf keuzes maken.

Simson en zijn bijzondere kracht

Simson kreeg van God grote kracht. Maar die kracht maakte hem niet automatisch wijs. Dat is belangrijk. Je kunt ergens heel goed in zijn en toch verkeerde keuzes maken. Je kunt sterk zijn en toch kwetsbaar. Je kunt veel bereiken en toch God uit het oog verliezen. Simson moest dat leren. Zijn ouders konden hem niet overal voor beschermen. Maar God was nog steeds met hem bezig.

Een moeilijke weg

Het leven van Simson werd steeds ingewikkelder. Hij kreeg te maken met vijanden. Hij maakte verkeerde keuzes. Hij werd uiteindelijk gevangengenomen door de Filistijnen. Ze maakten hem blind en brachten hem naar een gevangenis. Wat moeten zijn ouders daarvan hebben gedacht? Wat moet dat met hen hebben gedaan? Ze hadden hun zoon zien opgroeien. Ze wisten dat God hem een bijzondere taak had gegeven. En nu zat hij gevangen. Misschien begrepen ze Gods plan helemaal niet meer.

God laat Simson niet los

Toch eindigt het verhaal niet met Simsons gevangenschap. Op het einde bad Simson opnieuw tot God. Hij vroeg om kracht. God gaf hem die kracht. Simson stierf toen hij de tempel van de Filistijnen liet instorten. Het was een dramatisch einde van een moeilijk leven. Maar zelfs daarin zien we dat God zijn plan niet zomaar losliet.

Door de ogen van de ouders

Manoah en zijn vrouw kregen hun zoon als een wonder. Ze hadden lang geen kinderen gehad. En toen kwam er plotseling een boodschap: **“Jullie krijgen een zoon.”** Maar bij die blijdschap kwam ook verantwoordelijkheid. Ze wisten dat Simson niet zomaar een kind was. Hij was aan God toegewijd. Toch konden zij zijn hele leven niet sturen. Ze konden hem niet behoeden voor iedere verkeerde keuze. Dat kan voor ouders heel moeilijk zijn. Je wilt je kind beschermen. Je wilt het goede voor je kind. Maar je kind is geen bezit. Het is een mens dat uiteindelijk zelf keuzes maakt.

Even nadenken

Manoah stelde een prachtige vraag: “Hoe moeten wij met onze zoon omgaan?” Dat is misschien een van de belangrijkste vragen die ouders kunnen stellen. Niet: “Hoe zorg ik ervoor dat mijn kind precies wordt zoals ik wil?” Maar: “Hoe kan ik mijn kind helpen om God te leren kennen en zijn eigen weg te gaan?” Manoah en zijn vrouw konden Simsons toekomst niet voorspellen. Maar ze konden hem wel liefde geven. Ze konden hem vertellen over God. Ze konden hem leren wat God van hem vroeg. En ze konden voor hem bidden.

Voor vandaag

Ook vandaag willen ouders graag het beste voor hun kinderen. Ze dromen soms over hun toekomst. Misschien hopen ze dat hun kind gelukkig wordt. Een goed beroep krijgt. Een goede partner vindt. Dicht bij God blijft. Maar kinderen maken uiteindelijk hun eigen keuzes. Soms maken ze keuzes waar ouders blij mee zijn. Soms maken ze keuzes waar ouders verdriet van hebben. Dan kan een ouder zich machteloos voelen. Het verhaal van Manoah en zijn vrouw herinnert ons eraan dat ouders niet alles in handen hebben.

Maar er is Iemand die hun kind wél kent. God kent onze kinderen beter dan wij. Hij kent hun mogelijkheden. Hij kent hun zwakheden. Hij kent hun toekomst. Jezus laat ook heel duidelijk de kinderen bij Hem komen. Hij zegent hen. Zij horen erbij. Hij heeft ze lief.

Daarom mogen ouders hun kinderen steeds opnieuw aan God toevertrouwen. Niet omdat ze dan zeker weten dat alles gemakkelijk zal gaan. Maar omdat ze weten: God laat zijn kinderen niet zomaar los.

Neem mee

1. Een kind krijgen kan een groot wonder zijn.
2. Ouders mogen God vragen hoe ze hun kinderen kunnen begeleiden.
3. Je kunt je kind opvoeden, maar je kunt niet alle keuzes voor je kind maken.
4. Ook sterke mensen kunnen verkeerde keuzes maken.
5. God kent de toekomst van onze kinderen, ook wanneer wij die niet kennen.

Vijf vragen om over na te denken

1. Hoe denk je dat Manoah en zijn vrouw zich voelden toen ze hoorden dat ze een zoon zouden krijgen?
2. Waarom vroeg Manoah aan God hoe hij zijn zoon moest opvoeden?
3. Wat konden de ouders van Simson wel doen en wat konden ze niet doen?
4. Hoe zou jij reageren als je kind een keuze maakt waar je verdriet van hebt?

5. Wat betekent het voor jou om je kinderen of de kinderen van wie je houdt aan God toe te vertrouwen?

Even glimlachen en nadenken

Inleiding deel 3

Ouders die moeten wachten en loslaten

In de vorige delen hebben we verschillende ouders uit de Bijbel ontmoet. We zagen ouders die verlangden naar een kind. Ouders die blij waren met de geboorte van hun zoon of dochter. Ouders die hun kinderen wilden beschermen. Maar kinderen groeien op. En dan verandert er iets. Een baby wordt een peuter. Een peuter wordt een kind. Een kind wordt een jongere. En langzaam maar zeker krijgt een kind steeds meer een eigen leven. Dat kan mooi zijn. Maar het kan ook moeilijk zijn. Want als ouder wil je je kind graag dichtbij houden. Je wilt weten waar het is. Je wilt weten of het goed gaat. Je wilt het beschermen tegen verdriet en verkeerde keuzes. Maar je kunt je kind niet voor altijd vasthouden. In dit derde deel ontmoeten we ouders die daarmee te maken krijgen. We beginnen bij **Zacharias en Elisabet**, de ouders van Johannes de Doper. Ze hebben lang moeten wachten op een kind. En wanneer Johannes wordt geboren, weten ze dat God een bijzondere opdracht met hem heeft. Ze mogen hem verzorgen en opvoeden. Maar Johannes zal later zijn eigen weg gaan. Een weg die God voor hem heeft.

Daarna kijken we naar **Maria en Jozef**, de ouders van Jezus. Hun verhaal is heel bijzonder. Vanaf het begin weten zij dat Jezus een bijzondere Zoon is. Ze mogen voor Hem zorgen. Ze beschermen Hem. Ze reizen met Hem. Ze zien Hem groter worden. Maar ook zij moeten leren dat Jezus uiteindelijk zijn eigen weg gaat.

In het laatste hoofdstuk van dit deel is Jezus twaalf jaar. Maria en Jozef raken Hem kwijt tijdens hun reis naar huis. Ze zoeken Hem met grote angst. Wanneer ze Hem uiteindelijk vinden, blijkt dat Jezus bezig is met de dingen van zijn hemelse Vader. Voor Maria en Jozef moet dat een bijzonder moment zijn geweest. Ze houden van hun Zoon. Maar ze ontdekken opnieuw: Jezus is niet alleen hun Kind. Hij heeft een opdracht van God.

Dat is misschien wel de moeilijkste kant van ouderschap. Je krijgt een kind om van te houden. Je zorgt voor het kind. Je leert het lopen. Je leert het praten. Je brengt het naar school. Je geeft raad. Je beschermt. En ondertussen groeit het kind steeds verder naar zelfstandigheid. Tot er momenten komen waarop je moet zeggen:

“Ik kan niet alles meer voor jou bepalen.” Dat kan pijn doen. Maar loslaten betekent niet dat de liefde verdwijnt. Integendeel. Soms betekent loslaten juist: je kind steeds meer toevertrouwen aan God. De verhalen in dit deel laten zien dat ouders niet alles hoeven te begrijpen. Ze mogen vragen hebben. Ze mogen bezorgd zijn. Ze mogen zelfs bang zijn. Maar ze mogen ook vertrouwen. Want God kent hun kinderen. Hij kent hun toekomst. En Hij gaat verder waar ouders moeten loslaten. Dat geeft hoop. Voor ouders. Voor grootouders. En voor iedereen die van een kind houdt.

Hoofdstuk 9 – De ouders van Johannes de Doper
Een kind waar niemand meer op durfde te hopen

Bijbeltekst: Lucas 1:5-25, 39-45, 57-66. Zie ook: Lucas 1:67-80

Korte kernzin: Zacharias en Elisabet waren al oud en hadden nooit kinderen gekregen. Toch gaf God hun een zoon. Zijn geboorte bracht grote vreugde, maar ook verwondering, want God had een bijzondere taak voor hem.

Het verhaal

In de tijd dat Herodes koning was over Judea, leefde er een priester die **Zacharias** heette. Zijn vrouw heette **Elisabet**. Zacharias betekent God gedenkt. Hij was Zacharias niet vergeten. Elisabeth betekent: Ik zweer op God. Ik vertrouw Hem

Zacharias en Elisabet hielden van God. De Bijbel vertelt dat zij leefden zoals God het wilde. Maar er was iets waarover zij veel verdriet hadden. Ze hadden geen kinderen. Elisabet kon geen kinderen krijgen. En inmiddels waren ze allebei oud. In die tijd was het krijgen van kinderen heel belangrijk. Wanneer een gezin geen kinderen had, kon dat veel verdriet en schaamte geven. Misschien hadden mensen vragen gesteld. Misschien hadden sommigen zelfs gedacht dat er iets mis was met Zacharias en Elisabet. Maar de Bijbel zegt juist dat zij trouw waren aan God. Hun kinderloosheid betekende niet dat God hen had verlaten.

Een bijzondere dag

Op een dag had Zacharias dienst in de tempel in Jeruzalem. Hij mocht het reukoffer brengen. Terwijl hij daar bezig was, gebeurde er iets bijzonders. Een engel van God verscheen aan hem. Zacharias schrok. De engel zei: "Wees niet bang, Zacharias. God heeft je gebed gehoord." Daarna kwam er nieuws dat Zacharias waarschijnlijk nooit meer had verwacht. Zijn vrouw Elisabeth zou een zoon krijgen. Ze moesten hem **Johannes** noemen. De engel vertelde dat Johannes een bijzondere taak zou krijgen. Hij zou veel mensen terugbrengen naar God. Hij zou de weg klaarmaken voor de Heer. God was Zacharias en Elisabeth niet vergeten.

Zacharias kan het bijna niet geloven

Zacharias luisterde naar de engel. Maar hij kon het nauwelijks geloven. Hij keek naar zijn eigen leven. Hij en Elisabeth waren oud. Hoe kon dit nog gebeuren? Hij vroeg: "Hoe kan ik zeker weten dat dit waar is? Ik ben oud en mijn vrouw is ook al oud." De engel vertelde hem dat zijn naam Gabriël was en dat hij door God was gestuurd. Maar omdat Zacharias niet had geloofd wat de engel zei, zou hij voorlopig niet meer kunnen praten. Hij kon geen woord meer uitbrengen.

Elisabeth hoort het nieuws

Zacharias kwam thuis. Maar hij kon zijn vrouw niet vertellen wat er was gebeurd. Hij kon alleen maar gebaren maken. Wat moet Elisabeth daarvan hebben gedacht? Misschien zag ze aan zijn gezicht dat er iets bijzonders was gebeurd. Maar wat? Zacharias kon het haar niet vertellen. Hij moest het opschrijven.

Korte tijd later werd Elisabeth zwanger. God had gedaan wat Hij had beloofd. Elisabeth was ontzettend blij. Ze zei: "De Heer heeft naar mij omgezien." Na zoveel jaren van verdriet was er eindelijk nieuw leven.

Een moeder vol verwondering

Elisabeth wist dat dit kind bijzonder was. Ze had misschien jarenlang gedacht: "Ik zal nooit moeder worden." En nu voelde ze een kind in haar buik. Wat moet dat bijzonder zijn geweest. Elke dag werd de zwangerschap zichtbaarder. De mensen in haar omgeving konden het zien. De vrouw die jarenlang kinderloos was geweest, verwachtte nu een baby. God had haar verdriet veranderd in vreugde.

Maria komt op bezoek

Toen Elisabeth ongeveer zes maanden zwanger was, kwam een jonge nicht bij haar op bezoek. Haar naam was **Maria**. Maria was ook zwanger. Zij droeg Jezus in haar buik. Toen Maria binnenkwam en Elisabeth begroette, gebeurde er iets bijzonders. Het kind in Elisabeths buik bewoog. Elisabeth werd vervuld met de Heilige Geest. Ze zei tegen Maria: "Gezegend ben jij onder de vrouwen, en gezegend is de vrucht van je buik!" Elisabeth begreep dat Maria een heel bijzondere Zoon zou krijgen. En ze zei iets wat veel vertrouwen laat zien: "Gelukkig is zij die geloofd heeft dat de Heer zijn woorden zal vervullen." Twee moeders. Twee ongeboren kinderen. Twee bijzondere verhalen. Johannes zou de weg bereiden voor Jezus. En Jezus zou de Redder van de wereld zijn.

Johannes wordt geboren

Na verloop van tijd kwam de dag waarop Elisabeth haar kind kreeg. Ze kreeg een zoon. De mensen uit haar omgeving waren blij voor haar. Ze dachten dat het kind naar zijn vader genoemd zou worden. Ze wilden hem Zacharias noemen. Maar Elisabeth zei: "Nee. Hij moet Johannes heten." De mensen begrepen het niet. Niemand in de familie heette Johannes. Ze keken naar Zacharias. Omdat hij nog steeds niet kon praten, vroeg hij om een schrijftablet. Hij schreef: "Johannes is zijn naam." Johannes betekent "God is genadig". Op datzelfde moment kon hij weer praten. Zijn eerste woorden waren geen boze woorden. Hij begon God te prijzen.

De vreugde van een gezin

Wat moet dat voor Zacharias en Elisabeth zijn geweest. Jarenlang hadden ze geen kind gehad. Misschien hadden ze op een gegeven moment alle hoop opgegeven. En nu hielden ze hun zoon in hun armen. Buren en familieleden kwamen kijken. Iedereen vroeg zich af: “Wat zal er van dit kind worden?” Want iedereen merkte dat er iets bijzonders met Johannes was. God had een plan met hem.

Door de ogen van de ouders

Zacharias en Elisabeth waren niet meer jong. Ze hadden waarschijnlijk gedacht dat de tijd om kinderen te krijgen voorbij was. Toch kwam Johannes. Dat moet allerlei gevoelens hebben gegeven. Blijdschap. Verwondering. Misschien ook een beetje onzekerheid. Want wat zou er van hun zoon worden? De engel had verteld dat Johannes een bijzondere opdracht zou krijgen. Hij zou mensen voorbereiden op de komst van de Heer. Wat moesten Zacharias en Elisabeth zich daarbij voorstellen? Ze wisten waarschijnlijk niet precies wat hun zoon later allemaal zou meemaken. Ze wisten alleen dat God een plan met hem had: Johannes zou Jezus aanwijzen als de Messias. Samen met Gods stem en de heilige Geest, die neerdaalde als een duif.

Ouders kunnen de toekomst niet zien

Dat is herkenbaar. Wanneer een baby wordt geboren, weten ouders niet wie hun kind later zal worden. Ze weten niet welk werk het zal doen. Ze weten niet wie het zal

ontmoeten. Ze weten niet welke moeilijke momenten het zal meemaken. En ze weten ook niet welke mooie dingen God door hun kind kan doen. Zacharias en Elisabeth wisten dat hun zoon bijzonder was. Maar zij konden zijn hele toekomst niet overzien. Dat hoefden ze ook niet. God zag die toekomst wel.

Even nadenken

Soms lijkt iets voorbij. Je hebt lang gehoopt. Je hebt lang gebeden. Maar er lijkt niets te gebeuren. Zacharias en Elisabeth weten daar alles van. Toch betekent wachten niet dat God niets doet. Gods antwoord kwam veel later dan zij misschien hadden verwacht. En toen kwam het op een manier die niemand had kunnen bedenken. Een oude vrouw werd moeder. Een kind werd geboren dat later de mensen zou oproepen om zich klaar te maken voor Jezus. Gods timing is niet altijd onze timing. Maar God vergeet zijn mensen niet.

Voor vandaag

Ook vandaag kunnen mensen lang wachten. Op een antwoord. Op verandering. Op herstel van een relatie. Op een nieuwe mogelijkheid. Op iets waar je al jaren voor bidt. Soms komt het antwoord anders dan je had verwacht. En soms komt het antwoord niet zoals wij hopen. Het verhaal van Zacharias en Elisabeth leert ons niet dat God ons altijd precies geeft waar we om vragen. Het leert ons iets anders: God vergeet ons niet. En ons leven hoeft niet nutteloos te zijn omdat iets anders loopt dan we hadden gedacht.

Zacharias en Elisabeth hadden geen idee welke plaats hun zoon zou krijgen in Gods plan. Maar Johannes werd de man die mensen wees op Jezus. Hij zei later: *“Zie, het Lam van God!”* (Johannes 1:29) Johannes wees niet naar zichzelf. Hij wees naar Jezus. Daar ligt uiteindelijk de belangrijkste betekenis van zijn leven. En ook in ons leven gaat het niet alleen om wat wij bereiken. Het gaat erom of ons leven anderen naar Jezus kan wijzen.

Neem mee

1. God vergeet mensen niet, ook niet wanneer wachten lang duurt.
2. Ouders kunnen de toekomst van hun kinderen niet kennen.
3. Een kind kan een bijzondere plaats krijgen in Gods plan.
4. God werkt soms op een manier die niemand had verwacht.
5. Johannes laat zien hoe belangrijk het is om naar Jezus te wijzen.

Vijf vragen om over na te denken

1. Waarom waren Zacharias en Elisabeth verdrietig?
2. Hoe denk je dat Elisabeth zich voelde toen ze ontdekte dat ze zwanger was?
3. Waarom kon Zacharias het nieuws van de engel zo moeilijk geloven?
4. Wat leer je uit dit verhaal over wachten en vertrouwen?
5. Hoe kun je in jouw eigen leven iemand naar Jezus wijzen?

Even glimlachen en nadenken

Hoofdstuk 10 – De ouders van Jezus

Een kind dat hun hele leven veranderde

Bijbeltekst: Mattheüs 1:18-25; Mattheüs 2:1-23; Lucas 1:26-38; Lucas 2:1-40

Korte kernzin: Maria en Jozef kregen een kind dat niet zomaar een kind was. Ze moesten Jezus verzorgen, beschermen en opvoeden. Ze waren blij en verwonderd, maar kregen ook te maken met onzekerheid, gevaar en moeilijke keuzes.

Het verhaal

Maria woonde in Nazaret. Ze was verloofd met Jozef. Jozef was een timmerman. Ze waren van plan om samen te gaan wonen en te trouwen. Waarschijnlijk hadden ze gewone plannen voor hun toekomst. Een huis. Werk. Een gezin. Maar God had een heel bijzonder plan met hen. Hun leven zou er anders uit gaan zien dan ze hadden verwacht.

De engel komt bij Maria

Op een dag verscheen de engel Gabriël aan Maria. Hij zei: *“Wees niet bang, Maria. God heeft je uitgekozen.”* (Lucas 1:30) Maria schrok. De engel vertelde haar dat ze een zoon zou krijgen. Ze moest Hem **Jezus** noemen. Hij zou groot zijn. Hij zou de Zoon van de Allerhoogste worden genoemd. Maria begreep niet hoe dit allemaal zou gebeuren.

Ze vroeg: *“Hoe kan dat?”* (Lucas 1:34)

De engel legde uit dat dit kind door de Heilige Geest zou worden verwekt. Maria wist dat haar leven hierdoor helemaal zou veranderen. Toch zei ze: *“Ik wil de Heer dienen. Laat er met mij gebeuren wat u hebt gezegd.”* (Lucas 1:38) Maria vertrouwde God. Ook al wist ze niet hoe haar toekomst eruit zou zien.

Jozef begrijpt het niet

Toen Jozef hoorde dat Maria zwanger was, wist hij niet wat hij daarvan moest denken. Hij wist dat hij niet de vader van het kind was. Dat moet voor hem een moeilijke tijd zijn geweest. Hij hield van Maria. Maar hij begreep niet wat er gebeurde. Hij wilde haar niet in het openbaar te schande maken. Daarom dacht hij erover om stilletjes van haar weg te gaan. Maar toen kreeg Jozef een bijzondere boodschap. Een engel verscheen aan hem in een droom. De engel zei: *“Jozef, zoon van David, wees niet bang om Maria bij je te nemen.”* (Mattheüs 1:20) De engel vertelde hem dat het kind door de Heilige Geest was verwekt. Hij moest het Kind Jezus noemen. Want Jezus zou zijn volk redden van hun zonden. Toen Jozef wakker werd, deed hij wat de engel had gezegd. Hij nam Maria bij zich.

Twee ouders met een bijzondere opdracht

Maria en Jozef wisten nu dat hun Kind bijzonder was. Maar ze wisten nog lang niet alles. Ze wisten niet precies hoe Jezus zou opgroeien. Ze wisten niet welke mensen Hij

zou ontmoeten. Ze wisten niet welke moeilijke dingen er zouden gebeuren. Ze wisten alleen wat God hun op dat moment had verteld. Dat was genoeg om de volgende stap te zetten. Dat is soms ook hoe vertrouwen werkt. Je krijgt niet altijd het hele antwoord. Soms krijg je alleen genoeg licht voor de volgende stap.

De reis naar Bethlehem

Keizer Augustus gaf opdracht dat de mensen zich moesten laten inschrijven. Daarom moest Jozef naar Bethlehem. Hij was afkomstig uit de familie van koning David. Maria ging met hem mee. Ze was hoogzwanger. De reis moet zwaar zijn geweest. En toen ze in Bethlehem waren, kwam de tijd dat haar Kind geboren zou worden. Jezus werd geboren. Maria wikkelde Hem in doeken. Ze legde Hem in een voerbak. Er was geen gewone plaats voor hen beschikbaar. Zo begon het leven van Jezus. Niet in een paleis. Niet in een groot huis. Maar eenvoudig en arm.

Een moeder houdt haar Kind vast

Maria had maandenlang geweten dat haar Kind bijzonder zou zijn. Nu lag Hij werkelijk in haar armen. Een kleine baby. Een kwetsbaar kind dat volledig afhankelijk was van zijn ouders. Maria moest Hem voeden. Hem warm houden. Hem verzorgen. Hem troosten wanneer Hij huilde. Voor Maria was Jezus niet alleen de beloofde Zoon. Hij was ook haar Kind. Dat maakt het verhaal zo bijzonder. God kwam naar de wereld als een klein en kwetsbaar kind. En God vertrouwde Hem toe aan menselijke ouders.

De herders komen

In diezelfde nacht waren er herders buiten Bethlehem. Engelen vertelden hun dat de Redder was geboren. De herders gingen snel op zoek naar Jezus. Ze vonden Maria, Jozef en het Kind. Ze vertelden wat de engelen hadden gezegd. Iedereen die het hoorde, was verbaasd. Maria luisterde naar de woorden van de herders.

Lucas schrijft: *“Maria bewaarde al deze woorden in haar hart en dacht erover na.”* (Lucas 2:19) Maria begreep waarschijnlijk niet alles. Maar ze bewaarde het in haar hart.

Jezus wordt aan God opgedragen

Na de geboorte brachten Maria en Jozef Jezus naar Jeruzalem. Ze deden wat volgens de wet van Mozes moest gebeuren. Daar ontmoetten ze een oude man die **Simeon** heette. Simeon vertrouwde op God. Hij had lang gewacht op de komst van de Redder. Toen Simeon Jezus zag, nam hij Hem in zijn armen. Hij dankte God. Hij wist: Dit Kind is de Redder.

Een boodschap voor Maria

Simeon zei ook iets tegen Maria. Hij vertelde dat Jezus voor veel mensen een belangrijke rol zou spelen. Maar hij zei ook dat Maria veel verdriet zou meemaken. *“Ook door jouw hart zal een zwaard gaan.”* (Lucas 2:35) Dat was geen gemakkelijk bericht voor een moeder. Maria had haar Kind nog maar net gekregen. En nu hoorde ze al dat er moeilijke dingen op haar weg zouden komen. Ze kon nog niet weten wat daarmee bedoeld werd. Maar ze moest het in haar hart bewaren.

1 De reis naar Betlehem

Een lange reis terwijl Maria hoogzwanger was.

2 De reis naar Egypte

Op de vlucht voor koning Herodes. In een vreemd land.

3 De reis terug naar Nazaret

Terug naar huis. Een nieuw begin in Nazareth.

Drie reizen. Geen vakantie.
Vol onzekerheid, zorgen en gevaar.
Maar met vertrouwen op God gingen ze door.

Hanna ziet Jezus

In de tempel was ook een oude vrouw die **Hanna** heette. Ze diende God en bad veel. Toen zij Jezus zag, begon ze God te danken. Ze vertelde aan andere mensen over het Kind. Zij begreep dat dit Kind hoop brengt. Maria en Jozef zagen opnieuw hoe mensen reageerden op hun Zoon. Steeds opnieuw hoorden ze: **Dit Kind is bijzonder.**

Een gevaarlijke koning

Maar niet iedereen was blij met de geboorte van Jezus. In Jeruzalem hoorde koning Herodes over een nieuwe koning. Hij was bang dat deze nieuwe koning een bedreiging voor hem zou worden. Herodes wilde weten waar Jezus was. Hij deed alsof hij het Kind wilde aanbidden. Maar dat was niet zijn echte bedoeling. Hij wilde Jezus laten doden. Maria en Jozef wisten nog niet wat er allemaal speelde. Maar God zorgde ervoor dat Jozef werd gewaarschuwd.

Opnieuw een droom voor Jozef

In een droom verscheen een engel aan Jozef. De engel zei: *“Sta op, neem het Kind en zijn moeder mee en vlucht naar Egypte.”* (Mattheüs 2:13) Jozef wachtte niet. Hij stond op. Hij nam Maria en Jezus mee. Ze moesten hun vertrouwde omgeving achterlaten. Ze moesten vluchten naar een vreemd land. Wat moet dat voor Maria zijn geweest? Haar pasgeboren Kind. Een lange reis. Onzekerheid. Gevaar. Maar Jozef beschermde zijn gezin.

Een vader die doet wat nodig is

Jozef had geen idee hoelang de reis zou duren. Hij wist alleen dat hij moest gaan. Hij vertrouwde op Gods waarschuwing. Dat is misschien wel een belangrijk onderdeel van het vaderschap van Jozef. Hij was geen man die veel woorden nodig had. Hij luisterde naar God. En daarna deed hij wat nodig was. Hij zorgde voor Maria. Hij beschermde Jezus. Hij bracht zijn gezin naar een veilige plaats.

In Egypte

Maria, Jozef en Jezus bleven in Egypte totdat Herodes was gestorven. We weten niet precies hoe lang dat was. We weten wel dat Jezus daar als klein kind bij zijn ouders woonde. Maria zorgde voor Hem. Jozef werkte waarschijnlijk om voor zijn gezin te zorgen. Het gewone leven ging verder. Ook wanneer je weet dat je kind bijzonder is, moet je nog steeds gewoon voor je kind zorgen. Een baby moet eten. Een kind moet slapen. Kleren moeten worden gewassen. Er moet gewerkt worden. Een gezin moet

een plaats hebben om te wonen. Gods grote plan ging samen met het gewone dagelijkse leven.

Terug naar Israël

Na de dood van Herodes kreeg Jozef opnieuw een boodschap in een droom. Hij mocht teruggaan. Jozef nam Maria en Jezus mee. Maar toen hij hoorde dat Archelaüs in Judea regeerde, werd hij bang. Opnieuw kreeg hij in een droom aanwijzingen. Daarom ging het gezin naar Galilea. Ze vestigden zich in **Nazaret**. Daar zou Jezus opgroeien.

Een gewoon gezin

In Nazaret groeide Jezus op. Voor de mensen om hen heen waren Maria, Jozef en Jezus waarschijnlijk gewoon een gezin. Ze woonden in een eenvoudig huis. Jozef werkte. Maria zorgde voor haar gezin. Jezus groeide. Hij leerde. Hij speelde. Hij hielp waarschijnlijk mee in en rond het huis. Het gewone leven ging door. Maar Maria en Jozef wisten iets wat anderen niet wisten. Dit Kind was de Zoon van God.

Door de ogen van Maria

Maria had veel meegemaakt. Een engel. Een zwangerschap die niemand had verwacht. Een reis naar Bethlehem. De geboorte van Jezus. Herders. Simeon. Hanna. Een vlucht naar Egypte. Een terugkeer naar Nazaret. Dat is veel voor een jonge moeder. En toch zien we Maria steeds opnieuw luisteren. Ze begreep niet alles. Maar ze bewaarde de dingen in haar hart. Maria laat ons zien dat geloof niet betekent dat je overal meteen een antwoord op hebt. Soms betekent geloof: "God, ik begrijp het niet. Maar ik vertrouw U."

Door de ogen van Jozef

Ook Jozef kreeg veel op zijn weg. Hij moest Maria vertrouwen. Hij moest Jezus als zijn eigen Zoon verzorgen. Hij moest vluchten. Hij moest terugkeren. Hij moest steeds opnieuw luisteren naar Gods aanwijzingen. Jozef wist niet wat de toekomst zou brengen. Maar hij was trouw. Hij beschermde zijn gezin. Hij werkte. Hij zorgde. Hij luisterde naar God. Misschien is dat wel de mooiste manier waarop we Jozef kunnen herinneren: als een vader die trouw deed wat nodig was.

Even nadenken

Maria en Jozef kregen een heel bijzondere Zoon. Maar ze kregen niet een gemakkelijk leven. Ze hadden geen zekerheid over de toekomst. Ze moesten reizen. Ze moesten vluchten. Ze moesten opnieuw beginnen. Toch lieten ze zich leiden door God. Dat kan ouders vandaag ook bemoedigen. Je weet niet wat je kind allemaal zal meemaken. Je

kunt niet alles voorkomen. Je kunt niet alles regelen. Maar je kunt wel: liefhebben, zorgen, luisteren, bidden en vertrouwen op God.

Voor vandaag

Misschien ben je ouder. Misschien ben je grootouder. Of misschien zorg je op een andere manier voor een kind. Dan weet je dat kinderen je leven kunnen veranderen. Een kind brengt vreugde. Maar soms ook zorgen. Je vraagt je af: “Komt het goed?” “Kan ik mijn kind beschermen?” “Doe ik het wel goed?”

Maria en Jozef hadden waarschijnlijk ook zulke vragen. Toch hoefden zij niet alles zelf te kunnen. God ging met hen mee. Dat is ook voor ons een belangrijke gedachte. Je hoeft als ouder niet perfect te zijn. Je hoeft de hele toekomst niet te kennen. Je mag stap voor stap gaan. En steeds opnieuw zeggen: “God, zorgt U voor mijn kind. Ik kan niet alles, maar U kent mijn kind en U kent de toekomst.” En boven alles mogen we onthouden waarom Jezus kwam. Hij kwam niet alleen om een bijzonder Kind te zijn. Hij kwam om **Redder van de wereld** te worden.

Neem mee

1. Maria en Jozef wisten niet precies wat hun toekomst zou brengen.
2. Ze vertrouwden God stap voor stap.
3. Ouders kunnen hun kinderen beschermen, maar niet alles in hun leven voorkomen.
4. Liefde betekent ook zorgen, luisteren en aanwezig zijn.
5. Jezus kwam als Redder van de wereld.

Vijf vragen om over na te denken

1. Hoe denk je dat Maria zich voelde toen ze Jezus voor het eerst in haar armen hield?
2. Waarom moest Jozef met Maria en Jezus naar Egypte vluchten?
3. Wat vind je bijzonder aan de manier waarop Jozef voor zijn gezin zorgde?
4. Wat kunnen Maria en Jozef aan ouders van vandaag leren?
5. Wat betekent het voor jou om je kind of de kinderen van wie je houdt aan God toe te vertrouwen?

Even glimlachen en nadenken

Hoofdstuk 11 – De ouders van Jezus

Jezus als twaalfjarige jongen

Bijbelgedeelte: Lucas 2:41-52

Kernzin: Jezus weet dat Hij bij zijn hemelse Vader hoort. Maria en Jozef zijn blij als ze Hem vinden, maar begrijpen niet meteen wat Hij bedoelt.

Het verhaal

Elk jaar gingen Maria en Jozef naar Jeruzalem. Ze gingen daarheen om het Joodse Paasfeest te vieren. Toen Jezus twaalf jaar was, ging Hij met hen mee. Voor Jezus was dat waarschijnlijk een bijzondere reis. Hij kwam in de grote stad Jeruzalem. Hij zag de tempel. Hij hoorde de mensen praten over God. En natuurlijk kende Hij de verhalen uit de Schriften al heel goed. Na het feest begonnen Maria en Jozef aan de terugreis naar Nazaret. Ze reisden niet alleen. Er waren veel familieleden en andere mensen uit hun omgeving onderweg. Iedereen liep door elkaar. Sommige mensen liepen vooraan. Anderen liepen achteraan. Kinderen konden gemakkelijk bij andere familieleden of vrienden lopen. Maria en Jozef dachten daarom dat Jezus ergens tussen de reizigers was. Misschien liep Hij met andere jongens mee. Misschien was Hij bij familie. Dat was op zo'n reis niet vreemd.

Maar toen de dag voorbij was, wilden Maria en Jozef Jezus zien. En toen ontdekten ze: **Jezus was nergens te vinden.** Maria keek tussen de mensen. Jozef vroeg het aan familieleden. "Hebben jullie Jezus gezien?" Maar niemand wist waar Hij was. De bezorgdheid werd steeds groter. Ze hadden een hele dag gereisd. En nu wisten ze niet waar hun zoon was. Ze besloten meteen terug te gaan naar Jeruzalem. Dat moet een moeilijke reis zijn geweest. Niet alleen omdat ze opnieuw naar Jeruzalem moesten lopen. Dat ging niet zo snel, als ze wel zouden willen. Maar vooral omdat ze zich grote zorgen maakten. **Waar was hun zoon?**

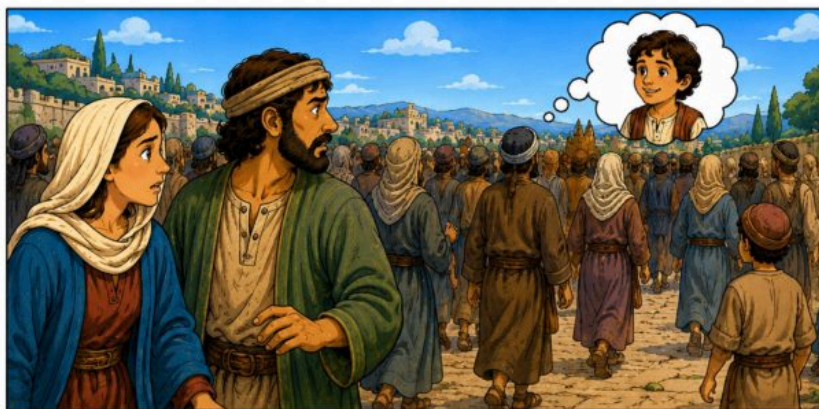
Was Hij alleen? Was er iets gebeurd? Had iemand Hem meegenomen? Maria en Jozef zochten overal waar ze maar konden. Maar Jezus was nergens. Een dag ging voorbij. Nog een dag. En nog een dag. Drie dagen lang zochten ze. Toen vonden ze Hem. In de tempel! Jezus zat daar gewoon tussen de leraren. Hij luisterde naar hen. Hij stelde vragen. En Hij gaf antwoorden.

De leraren waren verbaasd over wat Hij wist en begreep. Maria en Jozef waren natuurlijk ontzettend opgelucht. Daar was hun zoon! Maar misschien kwam er naast de opluchting ook iets anders. Boosheid. En dat is goed te begrijpen. Als je als ouder drie dagen niet weet waar je kind is, ben je niet alleen opgelucht wanneer je hem vindt. Je bent ook geschrokken. En misschien denk je: "Waarom heb je ons niet verteld waar je was?" Maria zei dan ook tegen Jezus: "Kind, waarom heb je ons dit aangedaan? Je vader en ik hebben je overal gezocht. We waren heel erg bezorgd."

Dat waren geen boze woorden omdat Maria niet van Jezus hield. Juist het tegenovergestelde. Ze was zo bezorgd omdat ze ontzettend veel van haar zoon hield.

Jezus luisterde naar zijn moeder. Toen zei Hij: “Waarom hebben jullie Mij gezocht? Wisten jullie niet dat Ik in het huis van mijn Vader moet zijn?” Jezus bedoelde daarmee de tempel. Hij wist dat Hij bij God, zijn hemelse Vader, hoorde. Hij wist dat God een bijzondere taak voor Hem had. Maar Maria en Jozef begrepen op dat moment nog niet helemaal wat Jezus bedoelde. Dat is eigenlijk ook niet zo vreemd. Jezus was twaalf jaar. Hij begon ouder te worden. Hij kreeg steeds meer eigen gedachten. Hij ging steeds beter begrijpen wie Hij was en waarvoor Hij gekomen was. Voor ouders kan dat een bijzondere tijd zijn. Een kind wordt langzaam een tiener. Het wil steeds meer zelf beslissen. Het krijgt eigen ideeën. Het stelt vragen. Soms begrijpen ouders hun kind even niet meer. En soms begrijpt een kind zijn ouders ook niet meer. Dat kan best lastig zijn. Ook voor Maria en Jozef. Jezus deed hier niets verkeerd door in de tempel te zijn. Hij was bezig met de dingen van zijn hemelse Vader. Maar vanuit het gezichtspunt van zijn ouders was er wel iets anders aan de hand: Hij had hun kunnen vertellen waar Hij bleef. Dan hadden Maria en Jozef zich misschien geen drie dagen zo'n grote zorgen hoeven maken.

Daar mogen ouders en kinderen vandaag ook iets van leren. Vrijheid betekent niet dat je niets meer hoeft te vertellen. En bezorgdheid betekent niet dat ouders hun kinderen niet vertrouwen. Liefde zorgt ervoor dat mensen naar elkaar omzien. Jezus ging daarna

Drie dagen zoeken is goed voor je conditie, maar niet voor je humeur! 😊

met Maria en Jozef mee terug naar Nazaret. Hij bleef bij hen wonen. Hij luisterde naar hen. En Hij groeide verder op. Maria bewaarde alles wat er was gebeurd in haar hart.

Ze begreep misschien nog niet alles. Maar ze bleef vertrouwen.

Even nadenken

Dit verhaal is heel herkenbaar voor ouders. Een kind wordt ouder. Als een kind klein is, weten ouders meestal waar het is. Maar als kinderen groter worden,

verandert dat. Een jongen of meisje wil steeds meer zelf doen. Dat is goed. Kinderen moeten leren om zelfstandig te worden. Maar ouders kunnen daar soms best moeite mee hebben. Niet omdat ze hun kind klein willen houden. Maar omdat ze van hun kind houden. Als je niet weet waar je kind is, kun je je behoorlijk zorgen maken. Dat gold ook voor Maria en Jozef. Ze waren niet zomaar een beetje boos op Jezus. Ze waren vooral opgelucht en bezorgd omdat ze zoveel van Hem hielden.

En Jezus? Jezus was niet ongehoorzaam omdat Hij in de tempel bleef. Hij was op een plek waar Hij graag wilde zijn. Hij wilde luisteren naar de leraren en bezig zijn met de dingen van God. Toch had Hij zijn ouders waarschijnlijk kunnen laten weten waar Hij was. Dat is een mooie les voor gezinnen: Je mag groeien en steeds meer zelf doen. Maar vergeet niet om rekening te houden met de mensen die van je houden.

Voor vandaag

Misschien ben je ouder van een kind dat langzaam een tiener wordt. Dan kan er veel veranderen. Je kind wil misschien steeds meer zelf bepalen. Het wil niet meer overal uitleg over geven. En soms denk je als ouder: “Wanneer is mijn kleine kind ineens zo groot geworden?” Dat kan mooi zijn. Maar het kan ook onzeker maken. Je wilt je kind vrijheid geven. Tegelijk wil je weten of het goed gaat. Dat is geen verkeerde bezorgdheid. Het hoort bij liefde.

Of misschien ben jij zelf een jongere. Dan kun je ook iets leren uit dit verhaal. Je mag steeds zelfstandiger worden. Je mag eigen keuzes maken. Je mag vragen stellen. Maar denk ook aan je ouders. Als zij vragen waar je bent, betekent dat meestal niet: “Wij vertrouwen je niet.” Vaak betekent het: “Wij houden van je en willen weten of het goed met je gaat.”

Jezus wist heel goed wie zijn hemelse Vader was. Hij had een bijzondere opdracht. Maar Hij bleef ook verbonden met Maria en Jozef. Zo mogen wij groeien in zelfstandigheid én leren om rekening te houden met elkaar.

Neem mee

Groeien betekent niet dat je niemand meer nodig hebt. Je mag steeds meer zelf doen. Maar mensen die van je houden, mogen ook weten waar je bent. En boven alles: God weet altijd waar je bent.

Vijf vragen om over na te denken

1. Waarom gingen Maria en Jozef naar Jeruzalem?
2. Waarom maakten Maria en Jozef zich zo'n grote zorgen toen Jezus weg was?
3. Waarom bleef Jezus in de tempel?
4. Denk je dat Jezus zijn ouders had kunnen vertellen waar Hij bleef? Waarom?
5. Wat kunnen ouders én kinderen van dit verhaal leren?

Even glimlachen en nadenken

Inleiding deel 4

Ouders met verdriet

Tot nu toe hebben we in dit boek veel verschillende ouders ontmoet. Ouders die blij waren met de geboorte van een kind. Ouders die lang moesten wachten. Ouders die hun kind moesten beschermen. Ouders die hun kind moesten loslaten. Ouders die zich zorgen maakten over de keuzes van hun kinderen. En ouders die ontdekten dat God een bijzondere weg met hun kind had. Maar in dit vierde deel komen we bij een kant van het ouderschap die misschien wel het moeilijkst is. Wat doe je als je kind ziek is? Wat doe je als je kind lijdt? Wat doe je als je alles probeert, maar zelf niets meer kunt doen? En waar ga je naartoe als ouder wanneer je bang bent dat je je kind zult verliezen? In de Bijbel lezen we over verschillende ouders die hiermee te maken krijgen. Een vader brengt zijn zieke jongen bij Jezus. Een vader smeekt Jezus om zijn dochter te helpen. Een moeder uit Naïn verliest haar enige zoon. En een andere moeder blijft bij Jezus aandringen omdat haar dochter ernstig ziek is.

Het zijn verschillende verhalen. Maar achter ieder verhaal staat een ouder. Een vader of moeder die van zijn of haar kind houdt. Een ouder die bang is. Een ouder die hoopt. Een ouder die soms niet meer weet wat hij moet doen. En steeds opnieuw zien we iets bijzonders: Deze ouders geven hun verdriet niet op. Ze zoeken hulp. Ze roepen. Ze vragen. Ze smeken. En soms blijft er uiteindelijk maar één ding over: vertrouwen.

Niet omdat ze begrijpen wat God gaat doen. Niet omdat ze zeker weten dat alles goed zal komen zoals zij dat willen. Maar omdat ze bij Jezus komen. Dat maakt deze verhalen ook voor ons waardevol. Want verdriet hoort bij het leven. Soms krijgen ouders te maken met ziekte. Soms met een kind dat lijdt. Soms met een situatie die ze niet kunnen veranderen. En soms met een verlies dat niet meer terug te draaien is. De Bijbel doet niet alsof dat gemakkelijk is. De Bijbel geeft ruimte aan tranen, angst en verdriet. Maar midden in dat verdriet klinkt steeds opnieuw een boodschap van hoop: Jezus ziet mensen in hun verdriet. Hij ziet de vader. Hij ziet de moeder. Hij ziet het kind. En Hij laat mensen niet alleen. In dit deel kijken we daarom niet alleen naar wat er met de kinderen gebeurt. We kijken vooral door de ogen van hun ouders. Wat voelden zij? Waar waren zij bang voor? Waarom bleven zij hopen? En wat kunnen wij van hen leren? Misschien ontdekken we dan dat geloof niet betekent dat je nooit bang bent. Geloof betekent soms juist dat je met je angst naar Jezus gaat. Met je verdriet. Met je vragen. Met alles wat je niet begrijpt. En dat je zegt: "Heer, ik weet niet hoe het verder moet. Maar ik kom ermee naar U." Dat is de rode draad van dit deel.

Hoofdstuk 12 - De ouders van de jongen die door Jezus wordt genezen

Bijbelgedeelten: Matteüs 17:14-20, Marcus 9:14-29, Lucas 9:37-43

Kernzin: Een vader weet niet meer hoe hij zijn zoon kan helpen. Hij brengt hem bij Jezus en ontdekt dat hij zijn hoop op Jezus mag richten.

Het verhaal

Het was een drukke dag. Jezus was met zijn leerlingen op weg en overal kwamen mensen naar Hem toe. Maar voor één vader was er maar één ding belangrijk. Zijn zoon. Deze jongen was ernstig ziek. Hij had aanvallen waardoor hij zomaar op de grond kon vallen. Soms raakte hij daarbij gewond. De vader had het waarschijnlijk al heel vaak meegemaakt. Je kunt je voorstellen hoe machteloos dat moet hebben gevoeld. Als ouder wil je je kind beschermen. Je wilt dat je kind veilig is. Als je kind pijn heeft, wil je het liefst die pijn zelf overnemen. Maar deze vader kon dat niet. Hij had al hulp gezocht. Hij had zelfs de leerlingen van Jezus gevraagd of zij zijn zoon konden helpen. Maar ook zij konden de jongen niet beter maken. Toen hoorde de vader dat Jezus eraan kwam. Misschien was er toch nog hoop.

De vader ging naar Jezus toe. Hij knielde voor Hem neer en vroeg om hulp. Hij vertelde Jezus over zijn zoon. Jezus luisterde. De vader had geen mooie woorden nodig. Hij hoefde niet uit te leggen waarom hij hulp verdiende. Hij was gewoon een vader die van zijn kind hield. En hij wist: "Ik kan dit niet alleen." Dat is soms een moeilijke ontdekking voor ouders. Je wilt graag sterk zijn. Je wilt problemen oplossen. Je wilt je kinderen beschermen. Maar soms kom je op een punt waarop je moet zeggen: "Ik weet het niet meer." Deze vader durfde dat tegen Jezus te zeggen. De jongen werd bij Jezus gebracht. Op dat moment gebeurde er iets ingrijpends. De jongen kreeg opnieuw een aanval. De mensen zagen wat er gebeurde. Maar Jezus bleef rustig. Hij liet zich niet afschrikken. Jezus sprak met gezag tegen de ziekte. En toen gebeurde er iets bijzonders. De jongen werd rustig. Hij was genezen. De vader zag zijn zoon weer gezond worden. Wat zal dat een enorme opluchting zijn geweest! Misschien heeft hij zijn zoon stevig vastgepakt. Misschien kon hij alleen maar huilen van blijdschap. Hij had zijn kind bij Jezus gebracht. En Jezus had hem geholpen.

De vader had nog een vraag

Later waren de leerlingen van Jezus verbaasd. Zij hadden geprobeerd de jongen te helpen, maar dat was niet gelukt. Ze vroegen Jezus waarom zij dat niet konden. Jezus vertelde hun dat ze moesten leren om volledig op God te vertrouwen. Dat was een belangrijke les. Niet alleen voor de leerlingen. Ook voor die vader. En eigenlijk ook voor ons. Want vertrouwen op God betekent niet dat je nooit bang bent. Het betekent niet dat je nooit verdriet hebt. Het betekent ook niet dat je altijd begrijpt waarom iets

gebeurt. Vertrouwen betekent dat je met je angst en je verdriet naar God toe durft te gaan. Dat had deze vader gedaan. Hij wist niet hoe het zou aflopen. Maar hij ging wel naar Jezus.

Even nadenken

Dit verhaal gaat niet alleen over een zieke jongen. Het gaat ook over een vader die ontzettend veel van zijn kind houdt. Ouders kunnen hun kinderen niet tegen alles beschermen. Dat is soms heel moeilijk. Als je kind verdriet heeft, kun je het verdriet niet altijd wegnemen. Als je kind bang is, kun je de angst niet altijd wegmaken.

Als je kind verkeerde keuzes maakt, kun je niet altijd voorkomen dat het gevolgen heeft. En soms kun je helemaal niets oplossen. Dan kun je je machteloos voelen. Deze vader laat zien wat je dan kunt doen: Hij ging naar Jezus. Hij hield zijn zorgen niet voor zichzelf. Hij bracht ze bij Jezus. Dat is geen teken van zwakte. Het is juist een teken van vertrouwen.

Voor vandaag

Misschien maak jij je als ouder zorgen om je kind. Misschien is je kind nog klein. Of misschien is je kind inmiddels een puber of volwassen. Ook dan blijf je ouder. Je kunt nog steeds wakker liggen van iets wat je kind overkomt. Je kunt nog steeds denken: “Was ik maar bij hem.” Of: “Kon ik maar iets voor haar doen.” Maar er zijn momenten waarop je niets kunt doen. Dan mogen we leren van deze vader. Breng je zorgen bij Jezus. Vertel Hem eerlijk wat je bezighoudt. Je hoeft niet sterk te doen. Je hoeft ook niet precies te weten wat je moet zeggen. Een eenvoudig gebed kan genoeg zijn: “Jezus, ik maak me zorgen om mijn kind. Wilt U hem of haar helpen?” God hoort zulke gebeden. We krijgen daarmee geen belofte dat alles altijd gaat zoals wij willen. Maar we krijgen wel de belofte dat God ons niet alleen laat. Jezus kent onze zorgen. Hij kent onze kinderen. En Hij weet wat wij niet weten. Daarom mogen we onze kinderen steeds opnieuw aan God toevertrouwen.

Neem mee

Je kunt niet alles voor je kind oplossen. Maar je kunt je kind wel bij Jezus brengen. In gebed. Als jij niet meer weet wat je moet doen, weet Jezus de weg.

Vijf vragen om over na te denken

1. Waarom maakte de vader zich zo grote zorgen om zijn zoon?
2. Wat deed hij toen hij Jezus zag?
3. Hoe denk je dat de vader zich voelde toen zijn zoon werd genezen?
4. Waar maak jij je soms zorgen over?

5. Wat zou jij vandaag bij Jezus willen brengen?

Even glimlachen en nadenken

Hoofdstuk 13 - De ouders van het dochtertje van Jairus

Als je kind ernstig ziek is

Bijbeltekst: Marcus 5:21-43; Lucas 8:40-56; Mattheüs 9:18-26

Korte kernzin: Jaïrus en zijn vrouw maken zich grote zorgen om hun zieke dochter. Jaïrus gaat naar Jezus en vraagt Hem om hulp. Onderweg lijkt alle hoop verloren. Maar Jezus laat zien dat Hij sterker is dan ziekte en zelfs sterker dan de dood.

Het verhaal

Jaïrus was een belangrijke man. Hij was leider van de synagoge. Hij was gewend dat mensen naar hem luisterden. Maar op deze dag kon hij niets doen. Zijn dochter was ernstig ziek. Heel ziek. De Bijbel vertelt niet veel over het meisje zelf. We weten ook niet hoe haar moeder heette. Maar we weten wel dat zij een vader en een moeder had die van haar hielden. En we kunnen ons voorstellen hoe groot hun zorgen waren. Misschien hadden ze alles geprobeerd. Misschien hadden ze naar een dokter gezocht. Misschien hadden ze gebeden. Maar hun dochter werd niet beter. Integendeel. Ze werd steeds zieker.

Een vader die hulp zoekt

Toen hoorde Jaïrus dat Jezus in de buurt was. Jezus had al veel zieke mensen geholpen. Jaïrus wist misschien niet precies wie Jezus was. Maar hij wist wel: Ik moet naar Hem toe. Hij ging naar Jezus. Toen hij Hem vond, viel hij aan zijn voeten. Een belangrijke man. Een leider van de synagoge. Maar op dat moment was dat allemaal niet belangrijk. Hij was vooral: een vader met een ziek kind. Jaïrus smeekte Jezus: “Mijn dochtertje ligt op sterven. Kom toch en leg uw handen op haar, zodat ze beter wordt en blijft leven.” (Marcus 5:23)

Wat een eenvoudige vraag. Geen lange woorden. Geen moeilijke uitleg. Alleen: “Kom mee. Mijn dochter heeft U nodig.” Eigenlijk is dit een gebed.

Jezus gaat mee

Jezus ging met Jaïrus mee. Dat moet voor de vader een enorme opluchting zijn geweest. Jezus kwam! Er was hoop. Misschien dacht Jaïrus: “Als Jezus maar op tijd komt.” Maar de weg naar het huis van Jaïrus was druk. Veel mensen liepen met Jezus mee. Iedereen wilde dicht bij Hem zijn. En toen gebeurde er iets waardoor alles nog langer ging duren.

Jezus blijft staan

Een vrouw die al twaalf jaar ziek was, raakte in de menigte de kleren van Jezus aan. Ze werd genezen. Jezus bleef staan om met haar te praten. Hij wilde haar niet zomaar laten weggaan. Voor die vrouw was dit een prachtig moment. Maar voor Jaïrus? Hij moest wachten. Zijn dochter lag thuis ziek. Elke minuut kon belangrijk zijn. Misschien

keek Jaïrus steeds naar Jezus. Misschien dacht hij: “Heer, kom alstublieft. We moeten verder.” De Bijbel vertelt niet wat Jaïrus op dat moment dacht. Maar we weten wel dat hij haast had. Hij was een vader die bang was om zijn kind te verliezen.

Dan komt het vreselijke bericht

Terwijl Jezus nog sprak, kwamen er mensen uit het huis van Jaïrus. Ze brachten verschrikkelijk nieuws. Ze zeiden: “Uw dochter is gestorven. Waarom valt u de Meester nog lastig?” (Marcus 5:35) Daar was het. Het moment waar iedere ouder bang voor is. De hoop leek verdwenen. Zijn dochter was dood. Misschien voelde Jaïrus op dat moment helemaal niets meer. Misschien stortte alles in. Hij was naar Jezus gegaan omdat zijn dochter nog leefde. Nu was ze dood. En toch was Jezus daar.

“Wees niet bang”

Jezus hoorde wat er was gezegd. Hij keek naar Jaïrus. En Hij zei: “Wees niet bang. Blijf geloven.” (Marcus 5:36) Wat een woorden. Blijf geloven. Ook nu. Ook wanneer het bericht zo slecht is. Ook wanneer het lijkt alsof alles voorbij is. Jezus vroeg Jaïrus niet om te doen alsof het verdriet er niet was. Hij vroeg hem om Hem te blijven vertrouwen.

Naar het huis

Jezus ging verder met Jaïrus. Maar Hij liet niet iedereen meegaan. Alleen Petrus, Jakobus en Johannes gingen met Hem mee. Toen kwamen ze bij het huis van Jaïrus. Daar was veel verdriet. Mensen huilden. Er was lawaai. Iedereen wist wat er was gebeurd. Het meisje was gestorven.

Jezus zegt iets bijzonders

Jezus ging naar binnen. Hij zei: “Waarom maken jullie zoveel lawaai en huilen jullie? Het kind is niet dood. Ze slaapt.” (Marcus 5:39) De mensen begonnen te lachen. Ze wisten zeker dat het meisje dood was. Maar Jezus wist meer. Hij ging naar de kamer waar het meisje lag. Jaïrus en zijn vrouw gingen mee. Wat moet dat voor hen zijn geweest? Hun dochter lag daar. Hun verdriet was groot. Hun hoop was bijna verdwenen. Maar Jezus was bij hen.

“Meisje, sta op!”

Jezus pakte de hand van het meisje. Hij zei: “Talita koem!” (Marcus 5:41) Dat betekent: “Meisje, ik zeg je: sta op!” En toen gebeurde het wonder. Het meisje stond op. Ze begon te lopen. Iedereen was diep verbaasd.

Jairus had veel verdriet en grote zorgen. Maar hij ging naar Jezus en bleef geloven. Jezus is sterker dan ziekte en zelfs sterker dan de dood. We mogen met onze zorgen en verdriet altijd naar Hem toe gaan.

De ouders zijn sprakeloos

Marcus vertelt: “De ouders waren stomverbaasd.” (Marcus 5:42) Dat kun je je voorstellen. Eerst was hun dochter dood. Nu stond ze daar. Levend. Hun verdriet veranderde in grote blijdschap. Misschien konden ze het nauwelijks bevatten. Hun dochter was terug. Jezus had haar bij de hand genomen. Hij had haar weer laten opstaan.

En dan zegt Jezus iets heel gewoons

Na zo'n groot wonder zou je misschien verwachten dat Jezus iets indrukwekkends zegt. Maar Hij geeft een heel gewone opdracht. Hij zegt dat ze het meisje iets te eten moeten geven. Dat is eigenlijk prachtig. Het meisje leeft. Ze heeft honger. En haar ouders mogen haar eten geven. Na alle angst en alle spanning komt er opeens iets heel gewoons. Een vader en moeder die voor hun dochter zorgen.

Door de ogen van een vader

We kennen Jairo vooral als de vader die naar Jezus ging. Maar achter die naam zit een man die bang was. Een vader die misschien alles had willen doen om zijn dochter te redden. Maar hij kon het niet. Daarom ging hij naar Jezus. Hij liet zijn waardigheid los. Hij viel voor Jezus neer. Hij smeekte. En toen het ergste bericht kwam, bleef hij bij Jezus. Dat is geloof. Niet dat je nooit bang bent. Niet dat je nooit huilt. Maar dat je ondanks je angst naar Jezus blijft gaan.

Door de ogen van een moeder

De Bijbel vertelt niet wat de moeder van het meisje zei. We weten niet wat zij dacht toen Jairo naar Jezus ging. We weten niet hoe zij zich voelde toen het bericht kwam dat haar dochter was gestorven. En we weten niet wat er door haar heen ging toen Jezus haar dochter bij de hand pakte. Daarom moeten we daar voorzichtig mee zijn. Maar één ding weten we wel: ze was de moeder van dit meisje. En haar dochter was haar dierbaar. Toen Jezus het meisje liet opstaan, veranderde haar verdriet in blijdschap. Misschien is dat wel genoeg om ons even stil te laten worden.

Jezus ziet ouders in hun verdriet

Dit verhaal gaat niet alleen over een wonder. Het gaat ook over een vader die met zijn nood naar Jezus komt. Jairo hoefde zich niet groot te houden. Hij hoefde niet te doen alsof het allemaal wel goed ging. Hij mocht zeggen: “Mijn dochter is ziek. Ik heb U nodig.” Dat mogen wij ook. Wanneer we bang zijn. Wanneer iemand van wie we houden ziek is. Wanneer we geen oplossing zien. We mogen naar Jezus gaan. We

mogen huilen. We mogen bidden. We mogen vragen. En we mogen onze zorgen bij Hem brengen.

Even nadenken

Misschien is het moeilijkste moment in dit verhaal wel het moment waarop Jäirus hoort: “Je dochter is gestorven.” Alles lijkt voorbij. Maar Jezus zegt: “Wees niet bang. Blijf geloven.” Dat betekent niet dat iedere zieke persoon op dezelfde manier geneest. Dat moeten we ook eerlijk zeggen. Soms bidden mensen om genezing en wordt iemand beter. Soms blijft iemand ziek. Soms sterft iemand. Daarom mogen we dit verhaal niet gebruiken als een belofte dat Jezus altijd precies doet wat wij vragen. Maar dit verhaal laat wel iets heel belangrijks zien: Jezus is niet bang voor ons verdriet. Hij loopt met Jäirus mee. Hij gaat het huis binnen. Hij ziet het verdriet. En Hij laat zien dat zelfs de dood niet het laatste woord heeft.

Voor vandaag

Als ouder kun je je kind niet tegen alles beschermen. Dat is misschien wel een van de moeilijkste dingen van ouderschap. Je kunt zorgen. Je kunt naar een dokter gaan. Je kunt medicijnen geven. Je kunt naast je kind zitten. Je kunt troosten. Je kunt bidden. Maar uiteindelijk zijn er dingen die buiten je macht liggen. Dat kan heel beangstigend zijn. Het verhaal van Jäirus zegt dan niet: “Maak je maar geen zorgen, want alles loopt altijd goed af.” Het zegt iets anders: “Ga met je zorgen naar Jezus.” Hij weet hoe groot jouw liefde voor je kind is. Hij kent jouw angst. Hij kent je tranen. En Hij is groter dan wat jij kunt begrijpen.

Jezus en de dood

Het dochttertje van Jäirus werd door Jezus weer levend gemaakt. Dat wonder wijst vooruit naar iets nog groters. Jezus zou later zelf sterven. Maar Hij zou niet in de dood blijven. Hij zou opstaan. Daarom is Jezus voor christenen niet alleen iemand die zieken kan genezen. Hij is de Heer over leven en dood. Dat geeft hoop die verder gaat dan dit aardse leven. Zelfs wanneer wij iemand moeten loslaten, mogen we geloven dat de dood voor Jezus niet het einde is.

Neem mee

1. Jäirus durfde met zijn grootste verdriet naar Jezus te gaan.
2. Je hoeft je tegenover God niet sterk te houden.
3. Soms moet je wachten, ook wanneer je heel graag wilt dat God meteen helpt.
4. Jezus ziet ouders die verdriet en zorgen hebben.
5. Voor Jezus is zelfs de dood niet het laatste woord.

Vijf vragen om over na te denken

1. Waarom ging Jairus naar Jezus?
2. Wat denk je dat Jairus voelde toen hij hoorde dat zijn dochter was gestorven?
3. Wat betekent het volgens jou: "Wees niet bang. Blijf geloven"?
4. Waar zou jij naartoe gaan met een groot verdriet of een grote zorg?
5. Wat betekent het voor jou dat Jezus sterker is dan de dood?

Even glimlachen en nadenken

1 Heer, mijn dochter is heel ziek!

2 Dank U. Wilt U een beetje doorlopen?

3 Eh... Heer? Misschien kunnen we dit gesprek onderweg voeren?

4 Vertrouw op Mij.

Soms willen wij dat God haast maakt.
God vraagt soms eerst om vertrouwen.

Hoofdstuk 14 - De moeder van de jongen uit Nain
Als je kind sterft

Bijbeltekst: Lucas 7:11-17

Korte kernzin: Een weduwe uit Naïn verliest haar enige zoon. Haar verdriet is groot. Jezus ziet haar, krijgt medelijden met haar en brengt haar zoon weer tot leven.

Het verhaal

Er was een stadje in Galilea. Het heette Naïn. Op een dag ging Jezus naar die stad. Zijn leerlingen gingen met Hem mee. Ook een grote groep mensen liep achter Jezus aan. Ze waren onderweg naar Naïn. Maar bij de poort van de stad gebeurde iets verdrietigs. Er kwam een andere groep mensen naar buiten. Het was een begrafenisstoet.

Voorop droegen mensen een dode jongen. Hij werd naar buiten gedragen. Achter hem liep zijn moeder. De Bijbel vertelt iets belangrijks over deze vrouw. Ze was een weduwe. Haar man was al gestorven. En nu was ook haar zoon gestorven. Hij was haar enige zoon. Dat betekende dat ze nu alleen achterbleef. We weten niet hoe oud de jongen was. We weten ook niet waaraan hij was gestorven. De Bijbel vertelt alleen dat hij dood was. En dat zijn moeder met hem meeging naar zijn graf.

Jezus ziet haar

Jezus kwam dichterbij. Hij zag de vrouw. Hij zag haar verdriet. En Jezus kreeg medelijden met haar. Hij zei: "Huil maar niet." (Lucas 7:13) Dat klinkt misschien als een vreemde zin. Want waarom zou ze niet huilen? Ze had haar man verloren. En nu ook haar enige zoon. Natuurlijk hilde ze. Maar Jezus zei dit niet omdat haar verdriet er niet mocht zijn. Hij wist wat Hij ging doen. Hij ging haar verdriet veranderen.

Jezus liep naar de draagbaar toe. De mensen die de jongen droegen, bleven staan. Iedereen wachtte. Wat zou Jezus doen? Toen raakte Jezus de draagbaar aan. Daarna zei Hij: "Jongen, ik zeg je: sta op!" (Lucas 7:14) Dat moet een bijzonder moment zijn geweest. De mensen waren stil. De moeder wist waarschijnlijk niet wat ze moest denken.

Toen gebeurde er iets wonderlijks. De jongen ging rechtop zitten. Hij begon te praten. Hij leefde! Jezus gaf hem aan zijn moeder. Wat een moment. Een paar ogenblikken eerder liep deze moeder achter haar overleden zoon aan. Nu stond haar zoon weer levend voor haar.

Van verdriet naar blijdschap

We kunnen ons nauwelijks voorstellen wat deze moeder voelde. Eerst was er alleen maar verdriet. Nu was haar zoon weer bij haar. De Bijbel vertelt niet wat de moeder precies zei. Dat hoeven we ook niet in te vullen. Soms zijn woorden niet genoeg. Misschien was ze sprakeloos. Misschien hilde ze opnieuw. Maar nu waren het tranen van blijdschap. Jezus had haar zoon aan haar teruggegeven.

Dat is misschien wel een van de mooiste dingen in dit korte verhaal. Jezus zag deze vrouw. Ze was niet zomaar iemand in een grote menigte. Hij zag haar verdriet. Hij wist dat ze weduwe was. Hij wist dat dit haar enige zoon was. En Hij kwam naar haar toe. Dat vertelt ons iets belangrijks over Jezus. Jezus ziet mensen die verdriet hebben. Ook wanneer anderen misschien alleen maar een begrafenis zien. Jezus ziet de moeder. We kennen de naam van deze moeder niet. De Bijbel noemt haar gewoon: de moeder. Misschien is dat juist mooi. Want daardoor kunnen veel mensen zich in haar herkennen. Een moeder die verdriet heeft om haar kind. Een moeder die niet weet hoe ze verder moet. De Bijbel vertelt ons niet alle gedachten van deze vrouw. Maar we weten dat haar verdriet groot was. En Jezus zag het.

In veel Bijbelverhalen horen we wat mensen tegen Jezus zeggen. Deze vrouw zegt niets. Ze vraagt Jezus niet om een wonder. Ze smeekt Hem niet. Ze zegt helemaal niets. Jezus ziet haar voordat zij iets aan Hem vraagt. Dat is bijzonder. Soms zijn we zo verdrietig dat we geen woorden hebben. We weten niet wat we moeten bidden. We kunnen alleen maar huilen. Ook dan ziet Jezus ons.

Jezus heeft medelijden

Lucas schrijft dat Jezus **medelijden** met haar had. Dat betekent dat haar verdriet Hem raakte. Jezus stond niet op een afstand te kijken. Hij kwam dichtbij. Hij raakte de draagbaar aan. En Hij sprak. "Jongen, Ik zeg je: sta op!" Jezus liet zien dat Hij macht heeft over de dood.

De mensen zagen het gebeuren. De jongen leefde weer. Daarom werden ze allemaal diep onder de indruk. Ze begonnen God te prijzen. Ze zeiden: "Een groot profeet is onder ons opgestaan." (Lucas 7:16) En ook: "God heeft naar zijn volk omgezien." (Lucas 7:16) Ze begrepen dat God dichtbij was gekomen.

Lucas schrijft heel eenvoudig: "Jezus gaf hem aan zijn moeder." (Lucas 7:15) Dat zijn maar een paar woorden. Maar ze zeggen heel veel. Jezus gaf de zoon terug aan zijn moeder. De moeder die hem kwijt was, kreeg hem weer terug. De vrouw die alleen verder zou moeten, kreeg haar zoon weer bij zich. Haar verdriet veranderde in grote blijdschap.

Maar niet ieder verhaal eindigt zo

Hier moeten we goed opletten. Dit verhaal is prachtig. Maar de Bijbel belooft niet dat iedere moeder die haar kind verliest, haar kind op deze manier terugkrijgt. Ook vandaag sterven kinderen. En ook vandaag zijn er ouders die hun kind moeten begraven. Dat kan ontzettend veel pijn doen. Daarom mogen we dit verhaal niet gebruiken om te zeggen: "Als je maar genoeg gelooft, brengt Jezus je kind weer terug." Dat zegt de Bijbel niet. Dit was een bijzonder wonder van Jezus. Het laat zien wie Hij is.

De moeder van de jongen uit Nain

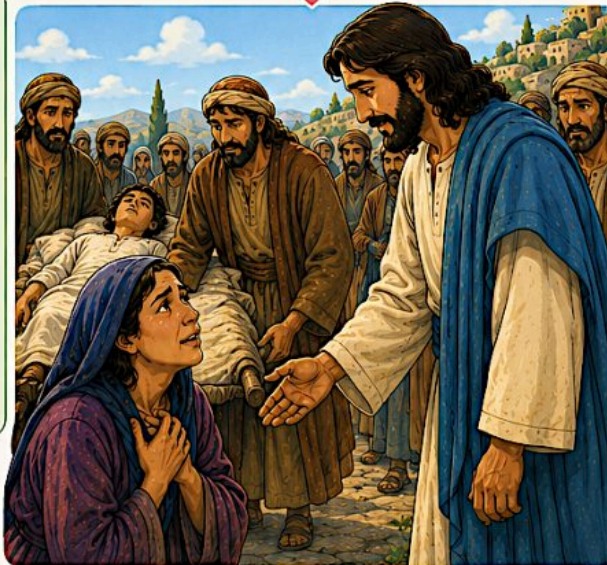
Pastorale lessen uit een krachtig verhaal

1. Jezus ziet je

Jezus zag de moeder
in haar verdriet.
Ze was niet zomaar
iemand in de menigte.

Jezus ziet ook jou,
als je verdriet hebt.

2. Verdriet is echt

Deze moeder verloor
haar man en haar
unieke zoon.
Haar verdriet was
groot en echt.

Jezus zegt niet:
'Huil maar niet'
omdat verdriet fout is,
maar omdat Hij je
wil helpen.

3. Jezus komt dichtbij

Jezus bleef niet op
afstand staan.
Hij liep naar haar toe,
raakte de draagbaar aan
en sprak met macht.

Jezus is niet ver weg.
Hij is dichtbij als je
lijdt.

Het verhaal in het kort (Lucas 7:11-17)

Jezus gaat
naar Nain.

Een stoet komt
naar buiten: een
jonge jongen is
dood. Zijn moeder
is een weduwe
en heeft geen
ander kind.

Jezus ziet haar
en heeft
medelijden.

Hij zegt:
"Jongen, sta op!"

De jongen
gaat zitten en
spreekt!
Jezus geeft hem
aan zijn moeder.

Verdriet verandert in blijdschap.

4. Je hoeft niets te zeggen

Deze moeder vroeg
niet om hulp.
Ze zei niets.
Maar Jezus zag haar
al en kreeg medelijden.

Soms heb je geen
woorden. Jezus ziet
je ook dan.

5. Jezus heeft macht over de dood

Dit wonder laat zien:
Jezus is sterker
dan de dood.

Hij geeft leven.
Nu al, en straks
voor altijd.

Niet iedereen
krijgt op aarde
een wonder.
Ook vandaag
sterven kinderen.

De hoop van
christenen is groter
dan dit leven.
Jezus is de
Opstanding
en het Leven.

Op een dag maakt
God alles nieuw.
Dan is er geen
verdriet, geen
pijn en geen dood
meer.

Onze hoop is: Jezus heeft het laatste woord.
(Openbaring 21:4)

7. Wat kun jij doen?

- Wees er voor iemand die verdriet heeft.
- Luister, zonder meteen iets op te lossen.
- Een hand, een knuffel, een stil moment... Dat helpt.
- Zeg: "Ik ben er voor je."

Jouw liefde kan een
beetje licht zijn in
een donkere tijd.

Neem mee

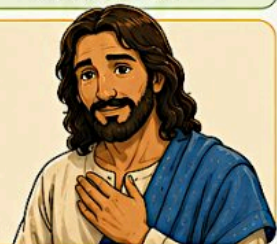
- ✓ Jezus ziet je verdriet.
- ✓ Je mag huilen en je hart luchten.
- ✓ Jezus komt dichtbij.
- ✓ Hij heeft macht over de dood.
- ✓ We mogen hopen op het eeuwige leven bij Hem.

Bemoediging

Ben je verdrietig?
Voel je je alleen?
Misschien begrijp je niet waarom?

Weet dan dit:
Jezus ziet je. Hij houdt van je.
Hij wil bij je zijn, elke dag opnieuw.

Breng je verdriet bij Jezus.
Hij kent je tranen, Hij draagt je.
En Hij geeft hoop die nooit sterft.

"Ik ben de Opstanding en het Leven.
Wie in Mij gelooft, zal leven,
ook al is hij gestorven."
Johannes 11:25

Jezus is sterker dan de dood

Het wonder in Naïn vertelt ons iets groters. Jezus heeft macht over de dood. Dat zien we later opnieuw. Maar het grootste bewijs komt wanneer Jezus zelf sterft. Zijn vrienden denken dat alles voorbij is. Maar op de derde dag staat Jezus op uit de dood. Daarom is de hoop van christenen groter dan alleen dit leven. Wie in Jezus gelooft, mag vertrouwen op het eeuwige leven. Jezus zegt later: "Ik ben de opstanding en het leven." (Johannes 11:25) Dat geeft hoop aan mensen die afscheid moeten nemen.

Deze moeder uit Naïn heeft geen naam. Maar haar verhaal blijft bewaard. Misschien omdat zoveel mensen iets van haar verdriet herkennen. Een kind verliezen is niet iets waar een ouder zich gemakkelijk overheen zet. De liefde voor een kind verdwijnt niet wanneer een kind sterft. Het verdriet kan lang blijven. Soms jarenlang. Soms levenslang. Daarom is het goed dat de Bijbel dit verhaal vertelt. De Bijbel zegt niet: "Het valt wel mee." De Bijbel laat zien: Verdriet is echt. En midden in dat verdriet komt Jezus dichtbij.

Even nadenken

Sommige dingen in het leven kunnen we niet oplossen. We kunnen niet voorkomen dat iemand ziek wordt. We kunnen niet voorkomen dat iemand sterft. We kunnen niet alles begrijpen wat God doet. Of waarom God dat laat gebeuren. Dat kan heel moeilijk zijn. Maar het verhaal van de moeder uit Naïn laat zien dat Jezus verdrietige mensen ziet. Hij loopt niet zomaar voorbij. Hij heeft medelijden. Hij komt dichtbij. En Hij heeft macht over de dood.

Voor vandaag

Misschien ken je iemand die een kind heeft verloren. Misschien is het verdriet nog heel vers. Misschien is het al jaren geleden. Dan is het niet altijd gemakkelijk om te weten wat je moet zeggen. Soms zeggen mensen: "Je moet sterk zijn." Of: "Het is Gods wil." Maar zulke woorden kunnen soms extra pijn doen. Misschien is het beter om gewoon naast iemand te staan. Een hand vast te houden. Te luisteren. Samen stil te zijn. En te zeggen: "Ik ben er voor je."

Ook vraagt God niet van ons dat we doen alsof verdriet geen verdriet is. We mogen huilen. We mogen vragen stellen. We mogen zeggen: "God, ik begrijp dit niet." En we mogen erop vertrouwen dat Jezus ons ziet.

Als je zelf verdriet hebt

Misschien draag jij zelf verdriet om iemand die je bent verloren. Dan hoef je je verdriet niet weg te stoppen. Je mag verdriet hebben. Je mag iemand missen. Je mag huilen. En je mag met alles wat je voelt naar God gaan. Misschien heb je geen mooie woorden.

Dat hoeft ook niet. Een eenvoudig: “Heer, help mij.” kan al een gebed zijn. Jezus ziet je. Hij kent je verdriet. En Hij belooft niet dat we nooit verdriet zullen hebben. Maar Hij belooft wel dat Hij bij ons wil zijn.

De hoop van Jezus

Het verhaal van Naïm eindigt met leven. Maar het wijst ook vooruit naar een grotere hoop. Op een dag zal Jezus alles nieuw maken. Dan zal de dood er niet meer zijn. De Bijbel zegt: “De dood zal er niet meer zijn. Er zal geen verdriet, geen gehuil en geen pijn meer zijn.” (Openbaring 21:4) Dat is de hoop van het Evangelie. Niet dat wij hier op aarde alles kunnen begrijpen. Maar dat de dood uiteindelijk niet het laatste woord heeft. **Jezus heeft het laatste woord.**

Neem mee

1. Jezus ziet mensen die verdriet hebben.
2. Je hoeft je verdriet niet te verbergen.
3. Soms hebben mensen geen woorden nodig, maar iemand die dichtbij blijft.
4. Jezus heeft macht over de dood.
5. Voor wie op Jezus vertrouwt, is er hoop die verder gaat dan dit leven.

Vijf vragen om over na te denken

1. Waarom was de moeder uit Naïm zo verdrietig?
2. Wat vind je bijzonder aan het feit dat Jezus haar zag zonder dat zij Hem iets vroeg?
3. Wat betekent het voor jou dat Jezus medelijden had met deze moeder?
4. Hoe kun je iemand helpen die verdriet heeft om het verlies van een kind?
5. Welke hoop geeft het geloof in Jezus wanneer iemand sterft?

Een moeder blijft graag zorgen.
Ook als haar kind al lang geen klein kind meer is.

Even glimlachen en nadenken

Hoofdstuk 15 - De moeder van de Kananese vrouw

Een moeder die niet opgeeft

Bijbeltekst: Mattheüs 15:21-28; Marcus 7:24-30

Korte kernzin: Een vrouw uit Kanaän maakt zich grote zorgen om haar dochter. Ze weet dat Jezus kan helpen. Ze blijft Hem daarom om hulp vragen. Haar geloof en volharding worden door Jezus bijzonder genoemd.

Het verhaal

Jezus was met zijn leerlingen in de omgeving van Tyrus en Sidon. Dat was een gebied buiten Israël. Daar woonde een vrouw. We weten haar naam niet. Maar we weten wel dat zij moeder was. En dat haar dochter ernstig leed. De Bijbel vertelt dat haar dochter door een kwade geest werd gekweld. Dat was voor deze moeder ontzettend zwaar. Ze zag dat haar kind leed. Maar ze wist niet hoe ze haar kon helpen. De vrouw had waarschijnlijk al veel zorgen gehad. Misschien had ze al vaak geprobeerd om hulp te vinden. Maar niets had geholpen. Toen hoorde ze dat Jezus in de buurt was. Ze had gehoord over de wonderen die Hij deed. Ze wist misschien niet precies wie Jezus was. Maar ze wist één ding: Jezus kan mij misschien helpen. Daarom ging ze naar Hem toe. Ze riep:

“Heer, Zoon van David, heb medelijden met mij! Mijn dochter wordt vreselijk gekweld.” (Mattheüs 15:22) Let goed op haar woorden. Ze zegt niet alleen: **“Help mijn dochter.”** Ze zegt: **“Heb medelijden met mij.”** Want wanneer je kind lijdt, lijdt je als ouder mee. Het verdriet van je kind raakt ook jou.

Maar Jezus antwoordde haar eerst niet. Dat moet moeilijk voor haar zijn geweest. Ze had haar moed bij elkaar geraapt. Ze was naar Jezus toegegaan. Ze had om hulp geroepen. En toen bleef het stil. Toch ging ze niet weg. Ze bleef vragen.

De leerlingen worden ongeduldig

De leerlingen van Jezus vonden het vervelend dat de vrouw bleef roepen. Ze zeiden tegen Jezus: “Stuur haar weg, want ze blijft maar achter ons aan roepen.” (Mattheüs 15:23) Misschien voelden zij zich ongemakkelijk. Maar de moeder gaf niet op. Ze bleef hopen. Ze bleef bij Jezus. Jezus zei dat zijn opdracht in de eerste plaats voor het volk van Israël was. De vrouw kwam opnieuw dichterbij. Ze knielde voor Jezus neer. En zei: “Heer, help mij!” (Mattheüs 15:25) Wat een kort gebed. Drie woorden. **Heer, help mij.** Meer had ze misschien niet meer te zeggen. Ze was moeder. Haar dochter leed. En ze wist: Ik moet bij Jezus zijn.

Jezus antwoordde opnieuw. Hij gebruikte een beeld van kinderen en brood. De vrouw liet zich daardoor niet ontmoedigen. Ze antwoordde met vertrouwen. Ze begreep dat Jezus niet zomaar iemand was. Ze geloofde dat zelfs een klein beetje van zijn hulp genoeg zou zijn. Haar antwoord liet zien: Ik geef niet op. Niet omdat ze Jezus wilde dwingen. Maar omdat ze geloofde dat Hij haar kon helpen.

Jezus ziet haar geloof

Toen zei Jezus iets bijzonders: “U hebt een groot geloof!” (Mattheüs 15:28) En daarna gebeurde wat de moeder zo graag wilde. Haar dochter werd gezond. De moeder kreeg haar kind terug zoals ze haar zo graag wilde zien. De Bijbel vertelt niet precies wat deze moeder voelde toen ze thuiskwam. Maar we weten hoe groot haar zorg was geweest. Ze had haar dochter zien lijden. Ze had Jezus gezocht. Ze had geroepen. Ze had gewacht. Ze had opnieuw gevraagd. En uiteindelijk kreeg ze het antwoord waarop ze hoopte. Misschien was er grote opluchting. Misschien tranen. Misschien een dankbaar gebed. We weten het niet. Maar één ding weten we wel: ze gaf haar dochter niet zomaar op.

Ook deze moeder heeft geen naam. De Bijbel noemt haar alleen een Kananese vrouw. Toch is haar verhaal door de eeuwen heen bewaard gebleven. Misschien omdat veel ouders zichzelf in haar kunnen herkennen. Niet precies in de situatie van haar dochter. Maar wel in haar houding. Een ouder ziet een kind lijden. En denkt: “Ik wil iets doen.” “Ik wil helpen.” “Ik wil mijn kind niet alleen laten.”

Als je niets meer kunt doen

Dat is misschien wel een van de moeilijkste dingen voor ouders. Je wilt je kind helpen. Maar soms kun je het probleem niet oplossen. Je kunt niet alle pijn wegnemen. Je kunt niet alle zorgen voorkomen. Je kunt niet voor je kind leven. En soms weet je gewoon niet meer wat je moet doen. Deze moeder laat ons zien wat ze dan doet. Ze gaat naar Jezus. Ze zegt: “Heer, help mij.” Dat is geen zwak gebed. Het is een eerlijk gebed.

Deze moeder geeft niet op. Ze blijft vragen. Dat betekent niet dat wij God net zo lang moeten lastigvallen totdat Hij doet wat wij willen. Zo werkt gebed niet. Gebed is geen manier om God te dwingen. Maar deze vrouw laat wel zien dat we onze zorgen steeds opnieuw bij Jezus mogen brengen. Ook als we nog geen antwoord hebben. Ook als we moeten wachten. Ook als we niet begrijpen waarom iets gebeurt. We mogen blijven zeggen: “Heer, help mij.”

Er zit ook iets krachtigs in het gedrag van deze vrouw. Ze laat haar dochter niet alleen. Ze komt voor haar op. Ze gaat naar Jezus. Ze blijft vragen. Ze durft zelfs verder te gaan wanneer het gesprek moeilijk wordt. Ze schaamt zich niet voor haar zorg. Ze denkt niet: “Misschien moet ik maar gewoon weggaan.” Ze blijft geloven dat Jezus haar kan helpen. Dat is volharding.

Het bijzondere is dat Jezus uiteindelijk niet vooral spreekt over haar achtergrond. Niet over haar afkomst. Niet over haar status. Hij zegt: “U hebt een groot geloof!” Dat is het laatste woord dat we in dit verhaal over haar horen. Een moeder die met haar nood naar Jezus kwam. Een moeder die bleef vertrouwen. Een moeder die niet opgaf.

De moeder van de Kananese vrouw

Een moeder die niet opgeeft

1. Een moeder met grote zorg

- Haar dochter wordt vreselijk gekweld.
- Ze heeft al veel geprobeerd.
- Dan hoort ze over Jezus.

Ze weet:
Jezus kan mij
misschien helpen.

2. Ze gaat naar Jezus

- Ze komt naar Jezus toe.
- Ze roept:
"Heer, Zoon van David,
heb medelijden met mij!
Mijn dochter wordt
vreselijk gekweld."

Niet alleen help mijn
dochter, maar:
Heb medelijden
met mij!

3. Geen antwoord... en toch geeft ze niet op

- Jezus antwoordt niet meteen.
- De leerlingen willen haar wegsturen.
- Maar zij blijft vragen.

Ze knielt neer en zegt
heel eenvoudig:
"Heer, help mij!"

4. Een moeilijk gesprek – en een wijs antwoord

Jezus zegt:
"Mijn opdracht is
voor het volk van
Israël."

Hij zegt iets over
kinderen en brood.

Zij antwoordt:
"Ja, Heer, maar zelfs
de kruimels die van
de tafel vallen, zijn
genoeg voor de hondjes."

Ze laat zien: ik geef niet op. Een beetje hulp van Jezus is genoeg!

5. Jezus ziet haar geloof

Jezus zegt:
"U hebt een groot geloof!"
En haar dochter wordt
gezezen in datzelfde uur.

6. Wat deze moeder ons laat zien

- ✓ Ze ziet haar kind lijden.
- ✓ Ze gaat naar Jezus.
- ✓ Ze blijft vragen.
- ✓ Ze geeft niet op.
- ✓ Ze heeft vertrouwen, zelfs in moeilijke momenten.
- ✓ Jezus prijst haar geloof.

Blijf met je verdriet naar Jezus gaan.
Je hoeft het niet alleen te dragen.

7. Voor ouders van vandaag

Je wilt je kind
helpen, maar
soms kun je
het niet
oplossen.
Ga met je kind
en je zorgen
naar Jezus.

Breng je kind
en je zorgen
bij Jezus.

Bid. Steeds
opnieuw.
Ook als je
nog geen
antwoord
hebt.

Niet ieder
gebed krijgt
het antwoord
dat we hopen.
Maar God
hoort je altijd.

Je mag eerlijk
zijn tegen God.
Met je vragen,
je verdriet,
je boosheid
én je hoop.

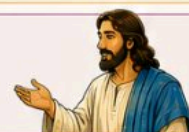

Jezus ziet niet alleen het probleem.
Hij ziet ook jou. Je bent niet alleen.

Een moeder blijft zorgen.
Ook als het eigenlijk allang goed gaat.

1 Petrus 5:7

Even nadenken

Misschien herken je iets van deze moeder. Niet omdat jouw kind precies hetzelfde meemaakt. Maar omdat je weet hoe het voelt wanneer je kind problemen heeft. Je wilt het liefst de pijn overnemen. Je wilt een oplossing vinden. Je wilt alles weer goed maken. Maar soms kan dat niet. Dan blijft er een andere weg over: je kind en je zorgen bij God brengen. Niet één keer. Maar steeds opnieuw.

Voor vandaag

Ouders kunnen zich soms machteloos voelen. Je kind heeft problemen op school. Je kind wordt gepest. Je kind heeft verdriet. Je kind maakt verkeerde keuzes. Je kind heeft zorgen waar jij geen oplossing voor hebt. Dan kan het moeilijk zijn om te weten wat je moet doen. Dit verhaal nodigt ons uit om niet alleen naar onze eigen mogelijkheden te kijken. Ga ook naar Jezus. Vertel Hem wat er aan de hand is. Bid voor je kind. Bid samen met je kind als dat mogelijk is. En als je geen woorden meer hebt, mag je het heel eenvoudig houden: "Heer, help mij." Dat gebed is genoeg om te beginnen.

Er is ook een moeilijke kant. Deze moeder kreeg wat ze zo vurig vroeg. Haar dochter werd gezond. Maar niet ieder gebed krijgt zo'n antwoord. Dat moeten we eerlijk zeggen. Ook vandaag zijn er ouders die heel lang bidden voor hun kind. Soms wordt een kind beter. Soms niet. Soms verandert de situatie. Soms moeten ouders leren leven met iets wat niet verandert. Dat betekent niet dat hun geloof minder is. En het betekent ook niet dat ze niet goed genoeg hebben gebeden. We mogen God niet meten aan de vraag of Hij precies doet wat wij vragen.

God is niet doof voor ons verdriet

Wanneer een gebed anders wordt beantwoord dan wij hopen, kan dat heel moeilijk zijn. Dan kunnen er vragen komen. "Waarom?" "God, waarom helpt U niet?" Ook die vragen mogen er zijn. De Bijbel staat vol met mensen die zulke vragen stellen. God wordt niet boos omdat wij verdriet hebben. We mogen eerlijk zijn tegenover Hem. We mogen huilen. We mogen boos zijn. We mogen vragen. En toch blijven zeggen: "Heer, ik begrijp U niet. Maar ik wil U niet loslaten."

Deze moeder kwam bij Jezus vanwege haar dochter. Maar Jezus zag ook haar. Hij zag haar geloof. Hij zag haar volharding. Hij zag haar vertrouwen. Dat is een belangrijke gedachte voor ouders. Soms ben je zo druk met de problemen van je kind dat je jezelf vergeet. Je zorgt. Je regelt. Je belt. Je zoekt hulp. Je probeert sterk te blijven. Maar ook jij mag zeggen: "Heer, help mij." Want ouders hebben soms zelf ook hulp nodig.

Misschien herken je jezelf in deze moeder. Misschien maak je je zorgen om een kind. Misschien is je kind ziek. Misschien heeft je kind psychische problemen. Misschien heeft je kind een moeilijke periode. Misschien is er iets waar je als ouder helemaal

geen invloed op hebt. Dan wil dit verhaal niet zeggen: “Als je maar genoeg gelooft, komt alles goed.” Het zegt iets anders: Blijf met je verdriet naar Jezus gaan. Je hoeft het niet alleen te dragen. Je mag hulp zoeken bij mensen. Je mag professionele hulp zoeken wanneer dat nodig is. En je mag bidden. Steeds opnieuw. “Heer, help mij.” Geloof betekent niet dat je altijd zeker weet hoe het afloopt. Geloof betekent soms dat je de volgende stap zet terwijl je de hele weg nog niet ziet. Deze moeder wist niet wat Jezus zou doen. Toch ging ze naar Hem toe. Dat is misschien een goede vraag voor ons: Waar ga jij naartoe wanneer je bang bent om je kind? Naar wie ga je als je geen oplossing ziet? Wie mag jouw verdriet horen?

Neem mee

1. Deze moeder ging met haar nood naar Jezus.
2. Ze gaf niet op toen ze niet meteen antwoord kreeg.
3. Ze mocht zelfs heel eenvoudig zeggen: **“Heer, help mij.”**
4. Jezus prees haar geloof.
5. Niet ieder gebed krijgt het antwoord waarop wij hopen.
6. Toch mogen we steeds opnieuw met onze zorgen naar Jezus gaan.

Vijf vragen om over na te denken

1. Waarom ging de Kananese vrouw naar Jezus?
2. Wat vind je bijzonder aan haar korte gebed: **“Heer, help mij”**?
3. Wat kunnen ouders doen wanneer ze hun kind niet zelf kunnen helpen?
4. Waarom is het belangrijk om eerlijk te zijn tegen God over je verdriet en zorgen?
5. Wat betekent het voor jou om te blijven vertrouwen wanneer je nog geen antwoord hebt?

Even glimlachen en nadenken

Inleiding deel 5 - Ouders die los moeten laten

Er is misschien geen moeilijker woord voor ouders dan: loslaten. Wanneer een kind klein is, houd je het letterlijk vast. Je draagt het. Je beschermt het. Je leert het lopen. Je houdt zijn hand vast als het de straat oversteekt. Maar een kind wordt groter. Op een dag laat je de hand los. Het gaat naar school. Het krijgt vrienden. Het maakt eigen keuzes. Het gaat misschien studeren of werken. Het gaat op zichzelf wonen. En uiteindelijk moet je als ouder steeds meer loslaten. Dat is de gewone weg van het leven. Maar soms is loslaten veel moeilijker.

Soms maakt je kind keuzes waar jij verdriet van hebt. Je ziet je kind een weg gaan waarvan je denkt: "Waarom doe je dit?" Je wilt misschien waarschuwen. Je wilt beschermen. Je wilt het liefst ingrijpen. Maar je kunt je volwassen kind niet meer bij de hand nemen zoals vroeger. Je moet leren vertrouwen. Dat betekent niet dat je niets meer mag zeggen. Het betekent ook niet dat je alles maar goed moet vinden. Maar er komt een moment waarop je moet erkennen: Mijn kind heeft een eigen verantwoordelijkheid voor zijn of haar leven. En dat kan pijn doen.

In dit deel ontmoeten we ouders die op verschillende manieren moeten loslaten. Sommigen laten hun kind los omdat het een eigen weg gaat. Anderen moeten hun kind loslaten omdat het gevaarlijk wordt. En weer anderen moeten afscheid nemen omdat de dood komt. Dat laatste is misschien wel het moeilijkste loslaten dat er bestaat. Want wanneer een kind sterft, blijft de liefde. Maar het kind zelf is niet meer bij je. Dan kun je niets meer regelen. Niets meer herstellen. Niets meer terugdraaien. Je kunt alleen nog vasthouden aan de herinneringen. En aan God.

De Bijbel verzwijgt deze pijn niet. We lezen over ouders die huilen. Ouders die bang zijn. Ouders die zich verzetten. Ouders die hopen. En ouders die uiteindelijk moeten loslaten. Juist daarom zijn deze verhalen zo waardevol. Want ouders van vandaag zijn niet zo anders dan ouders uit de Bijbel. Ook vandaag vragen ouders zich af: "Hoe moet ik hiermee omgaan?" "Heb ik wel genoeg gedaan?" "Had ik iets anders moeten doen?" "Waarom gebeurt dit?" "Hoe kan ik mijn kind loslaten?" De Bijbel geeft niet op iedere vraag een eenvoudig antwoord. Maar de Bijbel wijst ons steeds weer naar God.

Loslaten betekent trouwens niet: niet meer van je kind houden. Integendeel. Soms is loslaten juist een vorm van liefde. Je zegt dan: "Ik kan je niet meer vasthouden zoals vroeger. Maar ik blijf van je houden." En misschien nog belangrijker: "Ik leg jou in Gods handen." Dat is geen gemakkelijke stap.

Je kunt je kind niet zomaar uit je hart zetten. Een moeder blijft moeder. Een vader blijft vader. Ook wanneer het kind volwassen is. Ook wanneer het ver weg woont. Ook wanneer het andere keuzes maakt. En zelfs wanneer het kind er niet meer is.

Daarom gaat dit deel niet alleen over afscheid. Het gaat ook over vertrouwen. Kun je je kind toevertrouwen aan God wanneer jij het niet meer kunt beschermen? Kun je bidden wanneer je geen oplossing meer hebt? Kun je blijven liefhebben zonder alles te kunnen veranderen? En kun je geloven dat God ook met jouw kind meegaat, zelfs op wegen die jij niet begrijpt? Dat zijn moeilijke vragen. Maar misschien zijn het ook vragen die veel ouders herkennen.

De Bijbel geeft ons daarbij een bijzondere hoop. God is niet alleen de God van kinderen. Hij is ook de God van ouders die zich zorgen maken. Van ouders die wachten. Van ouders die huilen. Van ouders die moeten loslaten. En wanneer wij zelf niet meer weten hoe het verder moet, mogen we onze zorgen bij Hem brengen.

Zoals Petrus schrijft: “Leg al uw zorgen bij Hem neer, want Hij zorgt voor u.” (1 Petrus 5:7) Dat is misschien wel de kern van dit vijfde deel: Je kunt je kind niet altijd vasthouden. Maar je kunt je kind wel toevertrouwen aan God. Soms met een glimlach. Soms met tranen. En soms met een gebed dat maar uit een paar woorden bestaat: “Heer, zorg voor mijn kind.” Dat gebed mag blijven.

Hoofdstuk 16 – De vader van de verloren zoon

Een vader die zijn zoon moet loslaten

Bijbeltekst: Lucas 15:11-32

Korte kernzin: Een vader ziet zijn jongste zoon vertrekken. Hij kan hem niet tegenhouden. Hij laat hem gaan, maar blijft van hem houden. Wanneer zijn zoon terugkomt, staat zijn vader op hem te wachten.

Het verhaal

Jezus vertelt een verhaal over een vader en zijn twee zonen. Het is een gelijkenis. Jezus wil met dit verhaal iets belangrijks vertellen over God. Maar terwijl we luisteren naar het verhaal, kunnen we ook kijken naar deze vader. Want deze vader krijgt te maken met iets wat veel ouders herkennen. Zijn zoon kiest een andere weg. Een weg waar de vader niet voor gekozen zou hebben. Een weg die hem verdriet doet.

De jongste zoon komt op een dag bij zijn vader. Hij zegt iets heel bijzonders. Hij vraagt om het deel van de erfenis dat later voor hem zou zijn. Dat is nogal wat. Eigenlijk zegt hij tegen zijn vader: "Ik wil niet wachten tot u gestorven bent. Ik wil nu al mijn deel hebben." Dat moet voor de vader pijnlijk zijn geweest. We weten niet wat hij precies dacht. De Bijbel vertelt het niet. Maar één ding is duidelijk: De zoon wil weg. Hij wil zijn eigen leven leiden.

De vader houdt hem niet tegen

De vader had kunnen zeggen: "Geen sprake van!" Hij had zijn zoon kunnen tegenhouden. Hij had boos kunnen worden. Hij had kunnen zeggen: "Zolang je bij mij woont, bepaal ik wat je doet." Maar dat doet hij niet. De vader geeft zijn zoon zijn deel. En dan vertrekt de zoon. Hij gaat naar een ver land.

Misschien is dit wel een van de moeilijkste dingen voor een ouder. Je ziet je kind een keuze maken waarvan je denkt: "Dit is niet goed voor je." Je hebt misschien gewaarschuwd. Je hebt misschien geprobeerd te praten. Je hebt misschien gezegd wat je ervan vindt. Maar uiteindelijk komt er een moment waarop je kind zelf moet kiezen. Dat betekent niet dat je de keuze goedkeurt. Het betekent: je kunt je kind niet dwingen.

De zoon gaat zijn eigen weg

De jongste zoon vertrekt. Ver weg van zijn vader. Hij geeft zijn geld uit. Hij leeft zoals hij zelf wil. Maar het geld raakt op. En dan komt er ook nog hongersnood. De jongen krijgt grote problemen. Hij heeft geen geld meer. Geen vrienden die hem helpen. Geen eten. Hij krijgt werk bij iemand die varkens houdt. Voor een Jood was dat bijzonder vernederend werk. Hij heeft zo'n honger dat hij zelfs verlangt naar het voedsel van de varkens.

Dan gebeurt er iets. De jongen komt tot zichzelf. Hij denkt aan het huis van zijn vader. Daar hebben zelfs de arbeiders genoeg te eten. En hij? Hij heeft niets. Hij besluit terug te gaan. Misschien is hij bang. Misschien vraagt hij zich af: "Zal mijn vader mij nog willen zien?" Hij weet dat hij verkeerde keuzes heeft gemaakt. Hij heeft zijn vader verdriet gedaan. Toch gaat hij op weg.

En dan vertelt Jezus iets heel bijzonders. De vader ziet zijn zoon al van ver aankomen. Dat betekent dat de vader kennelijk uitkeek naar zijn zoon. Misschien stond hij regelmatig buiten. Misschien keek hij naar de weg. De Bijbel zegt niet hoe vaak hij dat deed. Maar op deze dag ziet hij hem. Zijn zoon komt terug.

Dan gebeurt er iets wat je misschien niet zou verwachten. De vader wacht niet af tot zijn zoon bij hem is. Hij rent hem tegemoet.

Jezus vertelt: "Hij rende zijn zoon tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem." (Lucas 15:20) Wat een beeld. De vader is niet bezig met: "Eerst maar eens uitleggen wat je allemaal fout hebt gedaan." Hij loopt naar zijn zoon toe. Hij omhelst hem. Hij kust hem.

De zoon heeft een verhaal voorbereid

De zoon wil zeggen:

"Vader, ik heb gezondigd tegen God en tegen u. Ik ben het niet meer waard om uw zoon te heten." (Lucas 15:21) Hij heeft waarschijnlijk onderweg geoefend. Misschien heeft hij steeds opnieuw bedacht wat hij tegen zijn vader zou zeggen. Maar de vader laat hem zijn hele verhaal niet eens afmaken. Hij geeft opdrachten aan zijn knechten. Er moet een mooi kleed komen. Een ring. Schoenen. En er moet een feest komen. Een feest! Voor deze zoon? De vader zegt: "We moeten feestvieren en blij zijn. Want mijn zoon was dood en is weer levend geworden. Hij was verloren en is weer gevonden." (Lucas 15:23-24)

De vader ziet niet alleen de fouten van zijn zoon. Hij ziet vooral: Mijn zoon is terug.

De oudste zoon begrijpt het niet

Maar dan komt de andere zoon in beeld. De oudste zoon is al die tijd thuis gebleven. Hij heeft hard gewerkt. En hij begrijpt er niets van. Waarom krijgt zijn broer een feest? Zijn broer heeft alles verkeerd gedaan. En nu wordt hij met open armen ontvangen? Dat voelt voor de oudste zoon niet eerlijk.

Opnieuw doet de vader iets bijzonders. Hij gaat naar zijn zoon toe. Hij zegt niet: "Je moet niet zo moeilijk doen." Hij luistert. Hij probeert uit te leggen waarom hij blij is. Hij zegt: "Mijn jongen, jij bent altijd bij me. Alles wat van mij is, is ook van jou." (Lucas 15:31) En dan legt hij uit waarom het feest nodig is. Zijn broer was verloren. En nu is hij terug.

De vader van de verloren zoon

Een vader die zijn zoon moet loslaten, maar blijft liefhebben.

1. Zijn zoon kiest een andere weg

De jongste zoon vraagt zijn erfenis op en vertrekt. Hij wil zijn eigen leven leiden. Een keuze die zijn vader verdriet doet.

2. De vader laat hem gaan

De vader had zijn zoon kunnen tegenhouden. Maar hij kiest ervoor om hem los te laten. Niet omdat hij het goedkeurt, maar omdat hij zijn zoon vrijheid geeft.

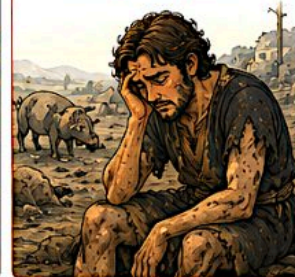
Loslaten is één van de moeilijkste dingen voor een ouder.

3. De zoon raakt alles kwijt

Ver weg van huis maakt hij verkeerde keuzes. Hij geeft alles uit en komt in grote nood.

Hij ontdekt dat zijn weg niet brengt wat hij zocht.

4. Hij denkt aan thuis

De zoon komt tot zichzelf en besluit terug te gaan. Hij is bang en schaamt zich, maar hij hoopt: "Misschien wil mijn vader mij nog wel helpen..."

5. De vader wacht en rent hem tegemoet

De vader ziet zijn zoon al van ver aankomen. Hij wachtte op hem! Hij rent naar hem toe, omhelst hem en viert feest.

Zijn liefde is groter dan zijn verdriet.

Een mooi kleed

Een ring

Schoenen

Een feest

"Mijn zoon was dood en is weer levend geworden. Hij was verloren en is weer gevonden."

Lucas 15:24

6. De oudste zoon begrijpt het niet

Hij voelt zich onrechtvaardig behandeld. Hij is boos en teleurgesteld.

De vader luistert naar hem en legt uit waarom hij blij is.

De vader houdt van beide zonen.

7. Wat ouders (en kinderen) hiervan kunnen leren

Loslaten betekent niet dat je niet meer van je kind houdt. Je liefde kan blijven, ook als je het oneens bent met zijn keuzes.

Je kunt de deur van je hart openhouden, ook als je kind ver weg is.

Soms kun je als ouder alleen nog bidden, hopen en wachten.

Je bent en blijft ouder. Je liefde stopt niet, ook niet als je kind volwassen is.

Je kind heeft een eigen verantwoordelijkheid voor zijn of haar leven.

Vertrouw je kind toe aan God. Hij ziet je kind, ook als jij dat niet kunt.

Voor vandaag

Misschien ervaar jij verdriet, zorgen of machteloosheid om een kind.

Je kunt niet alles regelen, beschermen of oplossen.

Maar je kunt wél je kind toevertrouwen aan God.

Blijf beschikbaar.

Blijf liefhebben.

Blijf bidden.

En weet: jouw kind is niet te ver weg voor de liefde van de Vader in de hemel.

"Leg al uw zorgen bij Hem neer, want Hij zorgt voor u."

1 Petrus 5:7

Neem

Liefde geeft ruimte, maar laat niet los uit je hart.

God is een Vader die wacht, liefheeft en ontvangt.

De weg terug begint met één stap: kiezen voor teruggaan.

Een thuis is meer dan een plek. Het is liefde.

Ouders en kinderen mogen elkaar blijven zoeken.

Je kunt je kind niet altijd vasthouden, maar je kunt je kind wél toevertrouwen aan God.

De vader tussen twee zonen

De vader heeft twee zonen. De ene gaat weg. De andere blijft thuis, maar is boos. En toch houdt de vader van allebei. Dat is misschien wel een van de mooiste kanten van dit verhaal. De vader kiest niet voor: de goede zoon tegen de verkeerde zoon. Hij zoekt beide zonen op. De jongste krijgt zijn liefde. De oudste krijgt zijn liefde.

Veel ouders weten hoe ingewikkeld dit kan zijn. Een kind kan een andere weg kiezen. Een keuze maken waar je als ouder verdriet van hebt. Misschien heb je geprobeerd te waarschuwen. Misschien heb je vaak gepraat. Misschien heb je gebeden. Maar uiteindelijk kun je niet alles voor je kind beslissen. Je kind is geen bezit. Je kind is een mens met een eigen verantwoordelijkheid. Dat kan ontzettend moeilijk zijn.

Loslaten betekent niet goedkeuren

Dat is belangrijk. De vader uit het verhaal zegt niet: "Wat je doet is allemaal prima." De zoon heeft verkeerde keuzes gemaakt. Hij heeft zijn vader verdriet gedaan. Maar de vader laat de liefde niet verdwijnen. Dat is iets anders. Je kunt tegen je kind zeggen: "Ik ben het niet eens met jouw keuze." En tegelijk: "Ik blijf van jou houden." Dat zijn geen tegenstrijdige dingen.

De vader gaat zijn zoon niet achterna. Hij gaat niet elke dag zoeken. Hij probeert hem niet met geweld terug te halen. Maar wanneer de zoon terugkomt, is de vader er. De deur van zijn hart is niet dichtgegaan. Dat is een krachtig beeld voor ouders. Soms kun je niets meer doen. Dan blijft misschien alleen over: bidden, hopen en liefhebben.

Hier ligt ook een moeilijke vraag. In de gelijkenis komt de jongste zoon terug. Maar in het echte leven gebeurt dat niet altijd. Sommige ouders wachten jarenlang. Sommige kinderen komen nooit terug. Sommige relaties blijven moeilijk. Daarom mogen we deze gelijkenis niet gebruiken als een garantie: "Als je maar lang genoeg wacht, komt je kind vanzelf terug." Dat weten we niet.

Maar we mogen wel leren van de houding van de vader. Hij blijft liefhebben. Hij blijft ruimte houden. En hij geeft zijn zoon niet op.

Voor ouders die zich schuldig voelen

Soms denken ouders: "Waar heb ik het verkeerd gedaan?" "Had ik strenger moeten zijn?" "Had ik meer moeten praten?" "Had ik iets kunnen voorkomen?"

Die vragen kunnen zwaar zijn. Maar ouders kunnen niet iedere keuze van hun kinderen bepalen. Zelfs niet wanneer ze alles goed proberen te doen. Kinderen maken hun eigen keuzes. Volwassen kinderen dragen hun eigen verantwoordelijkheid. Dat betekent niet dat ouders nooit fouten maken. Natuurlijk wel. Maar het betekent ook dat je niet alle keuzes van je kind op je eigen rekening hoeft te zetten.

De vader bleef vader. Ook toen zijn zoon weg was, bleef hij vader. Ook toen zijn zoon verkeerde keuzes maakte. Ook toen hij niet wist wanneer zijn zoon terug zou komen. Zijn liefde verdween niet. Dat is misschien wel een belangrijke boodschap voor ouders: Je kunt je kind loslaten zonder je kind los te laten uit je hart. Je kunt ruimte geven. Je kunt grenzen stellen. Je kunt verdriet hebben. En toch blijven liefhebben.

Voor vandaag

Misschien ken je als ouder het gevoel van machteloosheid. Je wilt je kind beschermen. Maar je kunt niet overal bij zijn. Je kunt niet iedere verkeerde keuze voorkomen. Je kunt niet altijd oplossen wat er misgaat. En soms moet je een stap terug doen. Niet omdat je niet meer van je kind houdt. Maar omdat je moet erkennen: “Dit is jouw leven. Ik kan je niet alles uit handen nemen.” Dan kun je je kind toevertrouwen aan God. Je kunt blijven bidden. Je kunt beschikbaar blijven. En je kunt zeggen: “Ik ben het misschien niet met je eens. Maar ik blijf van je houden.”

De gelijkenis gaat uiteindelijk niet alleen over ouders. Jezus vertelt dit verhaal om te laten zien hoe God is. De vader in het verhaal laat iets zien van de liefde van God. God wacht niet met een lijst van verwijten. Hij wil dat mensen bij Hem terugkomen. Hij ziet de mens die verdwaald is. Hij ontvangt wie terugkomt. Daarom wordt deze gelijkenis ook wel het verhaal van de verloren zoon genoemd. Maar misschien zouden we hem ook de **gelijkenis van de liefdevolle vader** kunnen noemen. Want de vader staat centraal.

Misschien is dat het beeld dat we uit dit hoofdstuk mogen meenemen. Een vader staat aan de weg. Hij kijkt uit. Hij weet niet wanneer zijn zoon terugkomt. Hij kan zijn zoon niet dwingen. Maar hij blijft hopen. En wanneer hij hem eindelijk ziet, rent hij hem tegemoet. Dat is de liefde die Jezus ons in deze gelijkenis laat zien. Een liefde die ruimte geeft. Een liefde die wacht. Een liefde die vergeeft. Een liefde die de deur openhoudt.

Even nadenken

Loslaten kan voelen als verliezen. Maar soms is loslaten juist een manier om liefde te geven. Je zegt daarmee: “Ik kan jouw leven niet voor jou leven.” En misschien voeg je daar in gebed aan toe: “Maar God, U kunt wel met mijn kind meegaan.” Dat is geen gemakkelijk vertrouwen. Maar het kan wel rust geven. Want jouw kind valt niet buiten Gods zicht.

Misschien wacht jij op een kind. Niet letterlijk aan een weg. Maar in je hart. Misschien wacht je op een telefoontje. Een gesprek. Een verzoening. Een verandering. Een teken dat je kind weer contact zoekt. Wachten kan heel lang duren. Laat je verdriet daarom ook ruimte krijgen. Praat erover met mensen die je vertrouwt. Bid.

En probeer niet iedere dag te leven alsof je vandaag het antwoord moet krijgen.

God vraagt niet van jou dat je alles zelf draagt. Je mag je zorgen bij Hem brengen. “Leg al uw zorgen bij Hem neer, want Hij zorgt voor u.” (1 Petrus 5:7)

En voor het kind dat zelf is weggelopen

Misschien herken je jezelf meer in de jongste zoon. Misschien heb je zelf afstand genomen. Van je ouders. Van God. Van mensen die van je hielden. Dan is de boodschap van deze gelijkenis ook voor jou. De weg terug hoeft niet te beginnen met een groot verhaal. Je mag gewoon teruggaan. De vader uit het verhaal staat klaar. En Jezus vertelt dit verhaal om te laten zien hoe groot Gods liefde is. Je bent niet te ver weg om terug te komen.

Neem mee

1. De vader kon zijn zoon niet dwingen om thuis te blijven.
2. Loslaten betekent niet dat je niet meer van je kind houdt.
3. Je mag het oneens zijn met een keuze van je kind en toch blijven liefhebben.
4. Soms kun je als ouder alleen nog bidden, hopen en wachten.
5. Je hoeft niet alle keuzes van je kind op jezelf te nemen.
6. De vader bleef zijn zoon verwachten en uiteindelijk ontvangen.
7. Jezus gebruikt dit verhaal om te laten zien hoe groot Gods liefde is.

Even glimlachen en nadenken

Vijf vragen om over na te denken

1. Wat denk je dat de vader voelde toen zijn jongste zoon vertrok?
2. Waarom denk je dat de vader zijn zoon niet tegenhield?
3. Wat is volgens jou het verschil tussen **loslaten** en **loslaten uit je hart**?
4. Wat kun je doen als je verdriet hebt om een keuze van je kind?
5. Wat betekent het voor jou dat God als een liefdevolle Vader op mensen wacht?

Hoofdstuk 17 - De ouders van de leerlingen

Als je kind een andere weg kiest

Bijbeltekst: Mattheüs 4:18-22; Marcus 1:16-20; Mattheüs 20:20-28

Korte kernzin: Sommige leerlingen van Jezus lieten hun netten, boten en gewone leven achter om Hem te volgen. Voor hun ouders betekende dat ook loslaten. De Bijbel vertelt daar niet veel over, maar wat we wel lezen, laat zien dat het volgen van Jezus gevolgen heeft voor een heel gezin.

Het verhaal

Jezus begon zijn werk in Galilea. Hij vertelde de mensen over het Koninkrijk van God. En Hij zocht mensen uit die met Hem mee zouden gaan. Dat waren gewone mensen. Vissers. Mensen die werkten. Mensen die een gezin hadden. Mensen met plannen voor hun toekomst. Jezus zei tegen sommige van hen: “Kom, volg Mij.” (Mattheüs 4:19) En zij gingen. Maar achter iedere leerling stonden ook andere mensen. Familie. Vrienden. En ouders.

Aan het Meer van Galilea zag Jezus twee broers. Simon, die later Petrus genoemd zou worden, en zijn broer Andreas. Ze waren aan het vissen. Dat was hun werk. Hun dagelijks leven. Hun toekomst leek misschien al helemaal duidelijk. Maar Jezus zei: “Kom, volg Mij.” En zij lieten hun netten achter.

Daarna zag Jezus twee andere broers. Jakobus en Johannes. Zij zaten in de boot met hun vader Zebedeüs. Ze waren bezig hun netten te repareren. Toen riep Jezus ook hen. En zij gingen met Hem mee.

Een vader ziet zijn zonen vertrekken

Daar zit iets bijzonders in. De Bijbel vertelt dat Zebedeüs in de boot achterbleef. Zijn zonen gingen met Jezus mee. We weten niet wat Zebedeüs precies dacht. De Bijbel vertelt niet of hij blij was. Of bezorgd. Of verbaasd. Daarom moeten we daar voorzichtig mee zijn. Maar we kunnen ons wel voorstellen dat het een bijzonder moment was. Zijn twee zonen gingen een heel andere toekomst tegemoet dan hij misschien had verwacht. Misschien had Zebedeüs gedacht: Mijn jongens worden vissers. Misschien zouden ze later samen met hem werken. Misschien zouden ze zelf een gezin krijgen. Misschien zouden ze de vissersboot van hun vader overnemen. Dat weten we niet. Maar ineens kwam Jezus. En hun leven kreeg een andere richting.

Dat is ook voor ouders herkenbaar. Je kunt als ouder allerlei dromen hebben voor je kind. Je ziet mogelijkheden. Je maakt plannen. Maar uiteindelijk kiest je kind zelf een weg. Soms is dat een weg die jij had verwacht. Soms helemaal niet.

Dat is niet altijd gemakkelijk. Als ouder denk je misschien: “Weet je wel waar je aan begint?” “Is dit wel verstandig?” “Kun je hiervan leven?” “Wat gaat er allemaal gebeuren?”

Dat zijn geen vreemde vragen. Ouders willen hun kinderen beschermen. Dat is juist een teken van liefde. Maar liefde betekent niet dat je altijd precies weet wat het beste is.

De moeder van Jakobus en Johannes

Later komen we nog een andere ouder tegen. De moeder van Jakobus en Johannes gaat zelf naar Jezus toe. Mattheüs noemt haar niet bij haar naam. Ze komt met haar zonen bij Jezus. En ze vraagt Hem iets bijzonders. Ze wil graag dat haar beide zonen een belangrijke plaats krijgen in het Koninkrijk van Jezus. Ze zegt eigenlijk: "Wilt U ervoor zorgen dat mijn jongens een mooie plaats krijgen?" Dat klinkt misschien een beetje als een trotse moeder. En eerlijk gezegd: dat is ook heel herkenbaar.

Veel ouders hopen dat hun kinderen het goed zullen doen. Dat ze gezien worden. Dat ze gelukkig worden. Dat ze iets moois van hun leven maken.

Deze moeder ziet haar zonen niet zomaar als twee leerlingen. Het zijn haar jongens. Misschien heeft ze hen zien opgroeien. Misschien heeft ze hen als kleine kinderen vastgehouden. En nu volgen ze Jezus. Ze heeft blijkbaar grote verwachtingen van hen. Maar Jezus leert haar iets anders. In Gods Koninkrijk gaat het niet om de belangrijkste plaats. Jezus zegt: "Wie onder u de belangrijkste wil zijn, moet uw dienaar zijn." (Mattheüs 20:27) Dat is een belangrijke les. Niet alleen voor de leerlingen. Ook voor hun moeder.

Ook vandaag hebben ouders verwachtingen van hun kinderen. Dat is niet vreemd. Je hoopt dat je kind gelukkig wordt. Je hoopt dat het goed terechtkomt. Je hoopt misschien dat het een mooi beroep krijgt. Een fijn gezin. Goede vrienden. En misschien hoop je vooral dat je kind God leert kennen en Hem wil volgen. Maar zelfs dan blijft er een moeilijke waarheid: Je kind is niet jouw project. Je mag je kind begeleiden. Je mag vertellen wat jij belangrijk vindt. Je mag bidden. Maar uiteindelijk moet je kind zelf kiezen.

Jezus roept mensen

De leerlingen werden door Jezus geroepen. Zij moesten zelf antwoorden. Petrus moest zelf kiezen. Andreas moest zelf kiezen. Jakobus moest zelf kiezen. Johannes moest zelf kiezen. Hun ouders konden die keuze niet voor hen maken. Dat is ook voor ouders van vandaag belangrijk. Je kunt je kind het geloof meegeven. Je kunt samen bidden. Je kunt uit de Bijbel lezen. Je kunt vertellen wat Jezus voor jou betekent. Maar je kunt niet geloven in plaats van je kind. Op een dag moet ieder mens zelf antwoorden op de vraag: "Wie is Jezus voor mij?"

Dat kan spannend zijn. Misschien heeft een ouder daar wel eens over nagedacht: “Wat als mijn kind andere keuzes maakt dan ik?” Dat kan gaan over geloof. Maar ook over werk. Relaties. Woonplaats. Leefstijl. Toekomst.

Soms kiest je kind een weg waar jij blij mee bent. Soms een weg waar je grote vragen bij hebt. En soms een weg die je verdriet doet. Dan komt opnieuw de moeilijke opdracht: loslaten.

De ouders van de leerlingen wisten niet hoe het verhaal zou aflopen. Dat is misschien wel het belangrijkste. Toen Jakobus en Johannes de boot verlieten, wisten zij niet wat er zou gebeuren. Ze wisten niet dat hun zonen later apostelen zouden worden. Ze wisten niet welke plaatsen ze zouden bezoeken. Ze wisten niet hoeveel mensen door hun verkondiging over Jezus zouden horen. En ze wisten ook niet hoeveel gevaar hun zonen zouden tegenkomen. Dat weten ouders vaak niet.

Dat is soms lastig. Als je kind klein is, probeer je het te beschermen. Je kijkt vooruit. Je zorgt dat het veilig is. Je leert het wat goed en fout is. Maar uiteindelijk komt het moment waarop je niet meer alles kunt controleren. Je kind gaat de wereld in. Het maakt eigen keuzes. Het leert van eigen ervaringen. En jij kunt niet overal bij zijn. Dat kan onzeker voelen.

Daarom is vertrouwen zo belangrijk. Wij kunnen niet vooruitkijken. God wel. Wij weten niet welke weg ons kind zal gaan. God ziet de hele weg. Dat betekent niet dat alles gemakkelijk zal worden. De leerlingen van Jezus kregen het beslist niet gemakkelijk. Maar ze waren niet buiten Gods zorg.

Een andere toekomst

De ouders van de leerlingen hadden misschien gedacht: “Onze jongens worden vissers.” Maar God had een andere toekomst voor hen. Hun leven zou niet langer alleen draaien om visnetten en boten. Ze zouden mensen vertellen over Jezus. Ze zouden het Evangelie verkondigen. Ze zouden anderen leren wat Jezus hen had geleerd. Een gewone visser werd een verkondiger van het Evangelie. Wat een verandering.

En toch bleven het hun jongens. Jakobus bleef de zoon van Zebedeüs. Johannes bleef de zoon van Zebedeüs. Ook toen zij leerlingen van Jezus werden. Ook toen ze belangrijke dingen gingen doen. Dat is mooi om te bedenken. Een kind wordt nooit alleen maar zijn beroep. Niet alleen zijn prestaties. Niet alleen zijn fouten. Voor een ouder blijft het altijd: “Mijn kind.”

Het is goed dat ouders dromen voor hun kinderen. Het is goed om te hopen. Het is goed om te bidden. Maar misschien moeten we onze dromen soms open handen geven. We kunnen zeggen: “God, ik heb mijn eigen ideeën over de toekomst van mijn kind. Maar U kent mijn kind beter dan ik.” Dat is een gebed van vertrouwen.

Als je kind een andere weg kiest

Misschien herken je dat. Je kind kiest een studie die jij niet begrijpt. Of een beroep waarvan jij denkt: "Waarom zou je dat willen?" Of je kind verhuist naar de andere kant van het land. Of misschien zelfs naar een ander land. Je wilt graag dichtbij blijven. Maar dat kan niet altijd. Dan moet je leren loslaten. Niet omdat je kind je niet meer nodig heeft. Maar omdat het leven verandert.

Er zit ook een mooie kant aan dit verhaal. Misschien heb je als ouder jarenlang gebeden: "Heer, laat mijn kind U leren kennen." En dan gebeurt dat. Je kind gaat Jezus volgen. Dan kan dat ook weer nieuwe vragen geven. Want geloof kan keuzes veranderen. Misschien kiest je kind voor een kerk. Een opleiding. Een baan. Een zendingsreis. Een leven waarin dienen belangrijk wordt. Ook dan mag je als ouder leren vertrouwen. Maar geloof maakt ouders niet overbodig

Loslaten betekent niet: "Ik heb niets meer met je te maken." Integendeel. De moeder van Jakobus en Johannes bleef betrokken bij haar zonen. Ze kwam zelfs met hen naar Jezus. Dat laat zien dat ouders betrokken kunnen blijven. Je kind wordt ouder. Maar jouw liefde verdwijnt niet. Misschien verandert alleen de manier waarop je liefde eruitziet.

Eerst vasthouden, later loslaten

Toen je kind klein was, hield je het vast. Later hield je misschien zijn hand vast. Op een dag liep het helemaal alleen. En toch bleef jij kijken. Dat is ouderschap. Steeds een stukje meer loslaten. Maar steeds blijven zeggen: "Ik ben er."

En als je bang bent? Dan mag je dat eerlijk zeggen tegen God.

Je hoeft niet te doen alsof je altijd sterk bent. Je mag bidden: "God, ik maak me zorgen om mijn kind." "Ik weet niet wat er gaat gebeuren." "Ik kan niet overal bij zijn." "Wilt U met mijn kind meegaan?" Dat is een heel eenvoudig gebed.

Maar misschien ook een van de moeilijkste gebeden voor een ouder. Want je geeft iets uit handen waar je juist zo graag voor wilt zorgen.

Dat is misschien de kern van dit hoofdstuk. De ouders van de leerlingen konden hun zonen niet beschermen tegen alles wat zou komen. Maar God kende hun weg. Ook wij kunnen onze kinderen niet overal tegen beschermen. We kunnen ze niet altijd bij ons houden. We kunnen niet iedere verkeerde keuze voorkomen. Maar we kunnen ze wel toevertrouwen aan God. Dat betekent: bidden, liefhebben, beschikbaar blijven, en soms: loslaten.

De ouders van de leerlingen

Als je kind een andere weg kiest

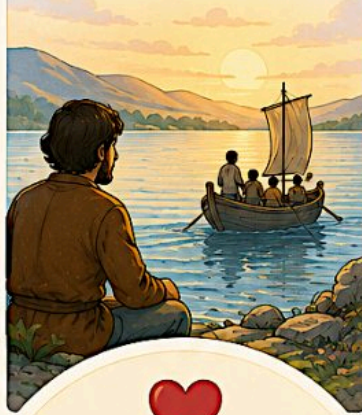
1 Jezus roept gewone mensen

- Vissers, werkende mensen, zonen met een toekomst.
- "Kom, volg Mij." En zij gingen.

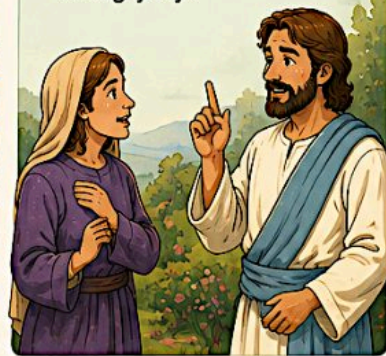
2 Ouders moeten loslaten

- Je kind kiest een andere weg.
- Je kunt het niet tegenhouden.
- Dat kan spannend en moeilijk zijn.

3 Ouders hebben verwachtingen

- We hopen het beste voor onze kinderen.
- Zoals de moeder van Jakobus en Johannes.
- Jezus leert: in Gods Koninkrijk gaat het om dienen, niet om belangrijk zijn.

4 Je kunt niet alles controleren

- Je kind maakt eigen keuzes.
- Jij kunt niet overal bij zijn.
- Dat geeft zorgen en onzekerheid.

Loslaten betekent niet dat je niet meer van je kind houdt.

Je blijft liefhebben, bidden en betrokken.

5 Vertrouw je kind toe aan God

- God kent de toekomst.
- Hij gaat met je kind mee.
- Breng je zorgen bij Hem in gebed.

Wat je kunt blijven doen

Blijf bidden voor je kind

Luister en wees er

Blijf liefde geven

Geef ruimte en vrijheid

Vertrouw op Gods zorg

Je hoeft niet alles te begrijpen om van je kind te blijven houden.
Leg je kind in Gods handen.

Even nadenken

Misschien is loslaten wel één van de moeilijkste lessen van het ouderschap. Je wilt graag blijven zorgen. Maar soms is zorgen juist: ruimte geven. Je kind mag groeien. Je kind mag leren. Je kind mag keuzes maken. En jij mag naast je kind blijven staan. Niet altijd vóór je kind. Niet altijd achter je kind. Maar soms gewoon: ernaast.

Voor vandaag

Misschien ben je ouder van een kind dat inmiddels volwassen is. Misschien woont het niet meer thuis. Misschien zie je elkaar minder vaak. Misschien maakt je kind keuzes waar jij blij mee bent. Misschien maakt je kind keuzes die je moeilijk vindt. Dan is dit misschien een mooie gedachte: Je hoeft niet alles te begrijpen om van je kind te blijven houden. En je hoeft niet alles te kunnen oplossen om een goede ouder te zijn.

Soms is het beste wat je kunt doen: luisteren, bidden, beschikbaar blijven en je kind aan God toevertrouwen.

Misschien kijk je soms naar je volwassen kind en denk je: “Wat ben ik trots op jou.” Zeg dat dan. Kinderen worden volwassen. Maar ze blijven behoefte houden aan waardering. Niet omdat ze nog klein zijn. Maar omdat liefde nooit helemaal overbodig wordt. De moeder van Jakobus en Johannes was misschien trots op haar zonen. Ze wilde dat ze belangrijk zouden zijn. Jezus leerde haar dat echte grootheid iets anders is. Niet boven anderen staan. Maar anderen dienen.

Dat is misschien ook een mooie wens voor onze kinderen: Niet dat ze de belangrijkste worden, maar dat ze een zegen mogen zijn voor anderen.

Misschien is jouw situatie heel anders. Misschien weet je niet welke keuzes je kind zal maken. Misschien maak je je zorgen over de toekomst. Dan hoef je vandaag niet de hele toekomst op te lossen. Vandaag is genoeg. Bid voor je kind. Praat wanneer dat kan. Luister wanneer je kind wil praten. En vertrouw wat je niet kunt controleren toe aan God. Want jouw kind is niet alleen jouw kind. Het is ook een mens dat door God gekend en geliefd is.

Jezus en ouders

De leerlingen gingen Jezus volgen. Maar Jezus verloor hun families niet uit het oog. In de Evangelieën zien we regelmatig dat Jezus aandacht heeft voor gezinnen. Hij ziet vaders. Hij ziet moeders. Hij ziet kinderen. Hij ziet verdriet. Hij ziet zorgen.

Daarom mogen ouders ook met hun zorgen naar Hem toe. Niet alleen met grote problemen. Ook met de kleine zorgen die niemand anders ziet.

Een open hand is misschien een mooi beeld voor dit hoofdstuk.

Een gesloten hand zegt: “Ik wil je vasthouden.” Een open hand zegt: “Ik laat je gaan.”

Maar een open hand kan ook zeggen: "God, ik geef mijn kind aan U." Dat is geen onverschilligheid. Het is liefde die leert vertrouwen.

Neem mee

1. Kinderen krijgen op een dag hun eigen verantwoordelijkheid.
2. Ouders kunnen niet alle keuzes van hun kinderen bepalen.
3. Je mag dromen en hopen voor je kind, maar je hoeft de toekomst niet te beheersen.
4. Loslaten betekent niet ophouden met liefhebben.
5. Je kunt je kind blijven steunen zonder alles voor hem of haar te beslissen.
6. Je mag je zorgen steeds opnieuw bij God brengen.
7. Je kunt je kind toevertrouwen aan God, ook wanneer je zelf de toekomst niet kunt zien.

Vijf vragen om over na te denken

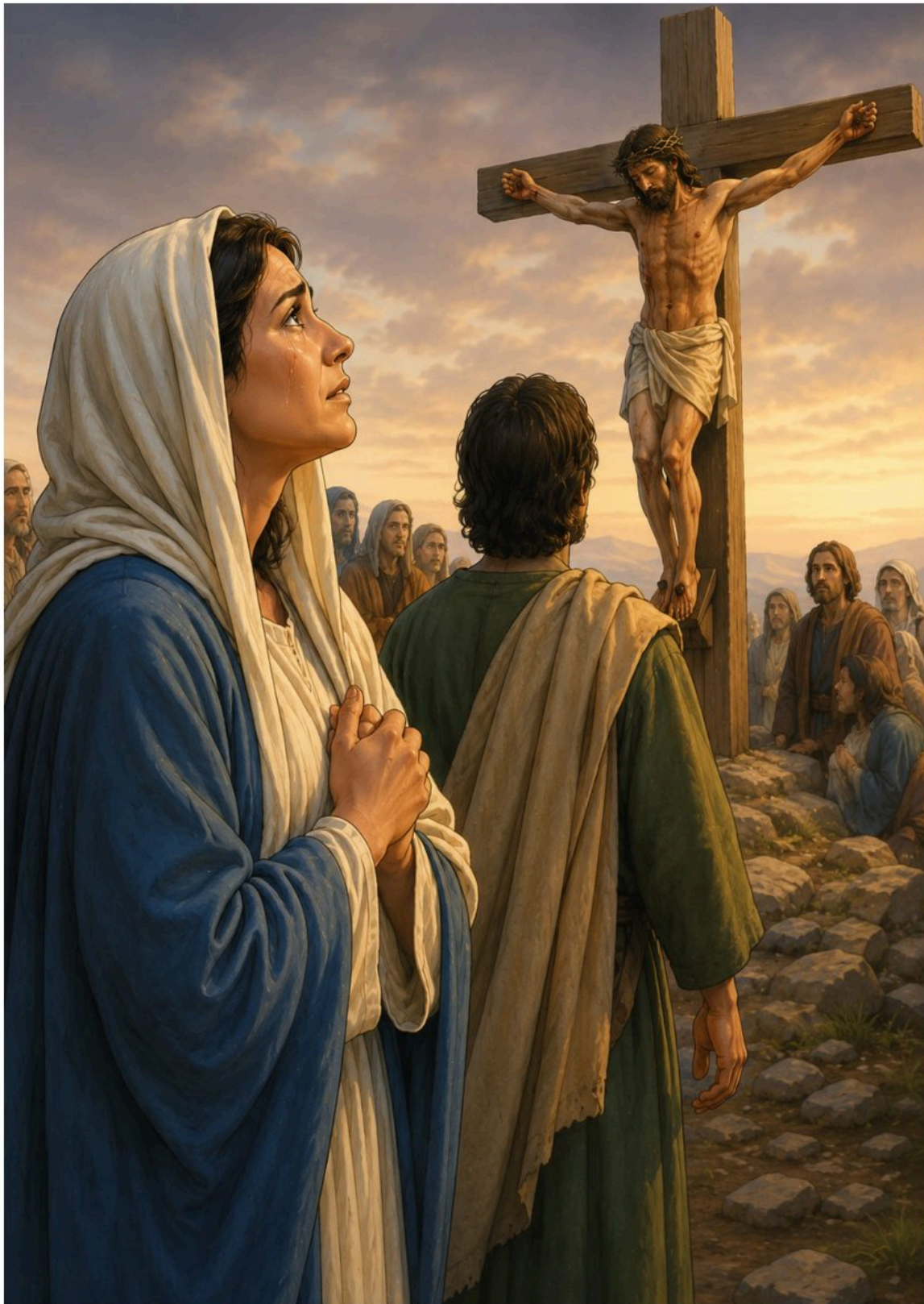
1. Wat zou jij als ouder voelen wanneer je kind alles achterlaat om Jezus te volgen?
2. Welke verwachtingen hebben ouders vaak van hun kinderen?
3. Waarom kan het moeilijk zijn wanneer een kind een andere weg kiest dan jij had verwacht?
4. Wat betekent het om je volwassen kind aan God toe te vertrouwen?
5. Waarover zou jij vandaag voor je kind willen bidden?

Even glimlachen en nadenken

Hoofdstuk 18 - Maria, de moeder van Jezus - bij het kruis

Als je niets meer kunt doen

Bijbeltekst: Johannes 19:25-27; Lucas 23:33-49; Marcus 15:33-41

Korte kernzin: Maria staat bij het kruis van Jezus. Als moeder kan zij Hem niet meer beschermen of helpen. Ze kan alleen bij haar Zoon blijven. Haar verdriet laat zien hoe diep de liefde van een moeder kan gaan.

Het verhaal

Maria was de moeder van Jezus. Vanaf het begin van zijn leven wist ze dat haar Zoon bijzonder was. Een engel had haar verteld dat Jezus de Zoon van God zou worden genoemd. Ze had Hem gedragen. Ze had Hem gebaard. Ze had Hem verzorgd. Ze had Hem zien opgroeien. Ze had met Hem geleefd. En nu stond ze bij het kruis.

Haar Zoon hing daar. En Maria kon niets doen. Dat is misschien wel een van de moeilijkste dingen die een moeder kan meemaken. Je wilt je kind beschermen. Als je kind klein is, kun je het oppakken. Je kunt een wond verzorgen. Je kunt een deken pakken als het koud is. Je kunt troosten wanneer het verdriet heeft. Maar soms komt er een moment waarop je niets meer kunt doen. Maria stond daar. Ze kon Jezus niet van het kruis halen. Ze kon zijn pijn niet wegnemen. Ze kon alleen blijven.

Johannes schrijft: “Bij het kruis van Jezus stonden zijn moeder en de zus van zijn moeder.” (Johannes 19:25) Dat ene woord is veelzeggend: **stonden**. Maria stond daar. Ze liep niet weg. Ze kon het misschien nauwelijks verdragen om te kijken. Maar ze bleef. Dat is soms alles wat liefde nog kan doen: **er zijn**.

Jaren eerder

Misschien dacht Maria op dat moment terug aan vroeger. Aan Bethlehem. Aan de nacht waarin Jezus werd geboren. Aan de engel die haar vertelde wie haar Kind zou zijn. Aan de herders. Aan Simeon in de tempel. Simeon had haar ooit iets verteld wat ze waarschijnlijk nooit vergeten was. Hij zei: “En ook door uw ziel zal een zwaard gaan.” (Lucas 2:35) Toen Maria dit hoorde, wist ze misschien niet wat het precies zou betekenen. Nu stond ze bij het kruis. En misschien begreep ze nu iets van die woorden. Een moederhart kan diep gewond raken.

Maria had Jezus als baby beschermd. Ze was met Hem naar Egypte gevlucht toen Herodes Hem wilde doden. Ze had voor Hem gezorgd. Ze had Hem grootgebracht. Maar nu was Jezus volwassen. En nu kon Maria niets meer voor Hem doen. Dat is een harde werkelijkheid voor ouders. Je kunt je kind niet altijd beschermen. Er komt een moment waarop je moet erkennen: “Ik kan dit niet voor jou dragen.”

Ook Jezus ziet zijn moeder

Dan gebeurt er iets bijzonders. Jezus ziet zijn moeder. Ook terwijl Hij zelf lijdt, denkt Hij aan haar. Hij ziet ook Johannes, de leerling van wie Hij veel hield. Jezus zegt tegen

Maria: "Vrouw, dat is uw zoon." En tegen Johannes: "Dat is je moeder." (Johannes 19:26-27) Vanaf dat moment zorgt Johannes voor Maria. Wat een bijzonder moment. Jezus zorgt, zelfs in zijn laatste uren, nog voor zijn moeder.

Dat betekent niet dat haar verdriet weg is. Maar ze staat daar niet helemaal alleen. Johannes is bij haar. En Jezus zorgt ervoor dat Maria iemand naast zich heeft. Dat is ook een belangrijke les. Wanneer verdriet groot is, hebben mensen soms geen oplossingen nodig. Ze hebben iemand nodig die naast hen blijft. Iemand die niet meteen zegt: "Het komt wel goed." Maar gewoon zegt: "Ik blijf bij je."

Soms zijn woorden niet genoeg

Wat zeg je tegen een moeder die haar kind verliest? Er zijn eigenlijk geen woorden die het verdriet kunnen wegnemen. Je kunt niet zeggen: "Maak je maar geen zorgen." Je kunt het verdriet niet kleiner praten. Je kunt het niet oplossen. Soms is zwijgen beter. Een hand op een schouder. Een arm om iemand heen. Samen huilen. Er zijn momenten waarop **aanwezig zijn** belangrijker is dan spreken. Maria laat ons dat zien.

Maria kon het niet tegenhouden. Misschien is dat wel de moeilijkste boodschap van dit hoofdstuk. Maria hield van Jezus. Heel veel. Maar haar liefde kon Hem niet van het kruis halen. Dat betekent niet dat haar liefde tekortschoot. Integendeel. Juist omdat ze zoveel van Hem hield, was het zo pijnlijk. Liefde maakt ons soms kwetsbaar. Wie veel liefheeft, kan ook diep verdriet hebben.

Voor ouders van vandaag

Ook vandaag zijn er ouders die naast het bed van hun kind zitten. Soms in een ziekenhuis. Soms thuis. Soms bij een kind dat grote problemen heeft. Soms bij een volwassen kind dat een moeilijke weg gaat. En soms bij een kind dat stervende is. Dan kan een ouder zich machteloos voelen. Je wilt zo graag iets doen. Maar je kunt het niet oplossen. Je kunt alleen blijven.

"Ik wou dat ik het van je kon overnemen" Dat is een gevoel dat veel ouders kennen. Als je kind pijn heeft, zou je die pijn het liefst zelf dragen. Je zou willen zeggen: "Geef het maar aan mij." Maar dat kan niet. Je kunt niet in plaats van je kind ziek zijn. Je kunt niet in plaats van je kind verdriet hebben. Je kunt niet in plaats van je kind leven. En soms kun je zelfs niet voorkomen dat je kind sterft. Dat is verschrikkelijk moeilijk.

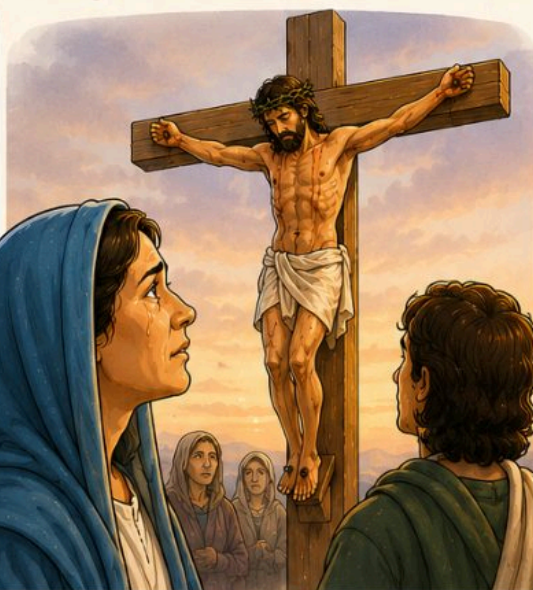
Toch ging Maria niet weg. Ze bleef dichtbij Jezus. Dat betekent niet dat ze alles begreep. Ze wist misschien niet wat God aan het doen was. Ze zag alleen haar Zoon aan het kruis. Ook dat mogen wij leren: Je hoeft niet alles te begrijpen om dichtbij God te blijven. Soms kun je alleen maar zeggen: "Heer, ik begrijp dit niet." En toch blijf je.

Maria, de moeder van Jezus – bij het kruis

Als je niets meer kunt doen

1 Een moeder staat erbij

- Maria blijft bij het kruis van Jezus.
- Ze loopt niet weg.
- Ze blijft, omdat ze van Hem houdt.

2 Ze kan niets meer doen

- Maria kon Jezus niet beschermen.
- Ze kon zijn pijn niet wegnemen.
- Ze kon alleen maar blijven en kijken.

3 Jezus denkt aan zijn moeder

- Jezus zorgt zelfs in zijn laatste momenten voor Maria.
- Hij geeft haar in de zorg van Johannes.

♥
Soms is er niets
meer te doen,
behalve er zijn.

4 Verdriet en geloof mogen samen

- Maria begrijpt misschien niet alles.
- Toch blijft ze dichtbij Jezus.
- Verdriet is echt. Maar de hoop blijft: Jezus leeft!

Wat kun je meenemen?

Blijf dichtbij
als iemand verdriet
heeft.

Woorden zijn niet
altijd nodig.
Aanwezig zijn
is waardevol.

Breng je zorgen
en verdriet bij
God.

Vraag om hulp.
Je hoeft het
niet alleen te
dragen.

De dood heeft niet
het laatste woord.
Jezus is opgestaan!

Loslaten doet pijn,
maar je kind toevertrouwen aan God
geeft hoop en rust.

Jezus aan het kruis

Voor christenen is het kruis meer dan het verhaal van een moeder die haar Zoon verliest. Jezus sterft daar voor de zonde van de wereld. Zijn dood is geen ongeluk. Het is onderdeel van Gods reddingsplan. Maar dat maakt Maria's verdriet niet minder echt. Jezus is haar Zoon. En zij ziet Hem sterven. Daar mogen we niet te snel overheen stappen. Het geloof neemt verdriet niet weg. Het geloof leert ons wel dat verdriet niet het laatste woord heeft.

Het kruis is niet het einde. Dat wist Maria op dat moment nog niet volledig. Maar het verhaal van Jezus eindigt niet bij het graf. Op de derde dag na de kruisiging staat Hij op uit de dood. De dood heeft niet meer het laatste woord. Dat maakt het verschil tussen christelijk verdriet en wanhoop. Een christen kan diep verdriet hebben. Heel diep. Maar er is ook hoop. Omdat Jezus leeft.

Hoop zonder het verdriet weg te drukken. Soms zeggen mensen tegen iemand die verdriet heeft: "Je moet vertrouwen dat het goed komt." Dat kan goed bedoeld zijn. Maar verdriet heeft tijd nodig. Maria stond bij het kruis. Ze hoefde daar niet vrolijk te zijn. Ze hoefde niet te doen alsof het niet erg was. Ze mocht verdriet hebben. Ook wij mogen verdriet hebben. Hoop betekent niet: "Ik hoef niet meer te huilen." Hoop betekent: "Ik weet dat God ook in mijn verdriet bij mij is."

Maria moest haar Zoon loslaten. Dat is misschien wel de moeilijkste vorm van loslaten. Niet omdat ze ervoor koos. Niet omdat Jezus een eigen huis ging zoeken. Niet omdat Hij op reis ging. Maar omdat de dood kwam. Dat is het loslaten waar geen ouder ooit klaar voor is. En toch moest Maria haar Zoon aan God toevertrouwen.

Voor ouders die een kind hebben verloren

Misschien lees je dit hoofdstuk en doet het pijn. Misschien heb je zelf een kind verloren. Dan willen we voorzichtig zijn. Er zijn geen eenvoudige antwoorden. We gaan niet zeggen: "Alles gebeurt met een reden." We gaan niet zeggen: "Je moet gewoon vertrouwen." En we gaan zeker niet zeggen dat je verdriet maar snel een plaats moet geven. Rouwen kost tijd. Soms heel veel tijd. En soms blijft het gemis een deel van je leven.

Een overleden kind blijft je kind. De liefde verdwijnt niet omdat het leven eindigt. Je blijft herinneringen hebben. Een stem. Een lach. Een gezicht. Een verjaardag. Een foto. Een plek aan tafel die leeg blijft. Sommige dagen gaan redelijk. Andere dagen kan één klein ding ineens alles weer terugbrengen. Dat is geen teken dat je niet vooruitgaat. Het is liefde die zich een weg zoekt door het verdriet.

De Bijbel vertelt ons niet dat God zegt: “Huil maar niet.” De Bijbel laat juist zien dat God dichtbij is bij mensen die verdriet hebben. Jezus zelf huilde bij het graf van Lazarus. Hij weet wat verdriet is. Hij weet wat verlies betekent. En daarom mogen we geloven: God staat niet op afstand wanneer wij huilen. Hij komt dichtbij.

Als je als ouder machteloos bent

Ook zonder overlijden kunnen ouders machteloosheid kennen. Je kind kan ernstig ziek zijn. Je kind kan vastlopen. Je kind kan verkeerde keuzes maken. Je kind kan verdriet hebben dat jij niet kunt wegnemen. Dan kun je jezelf de vraag stellen: “Wat kan ik nog doen?” Soms is het antwoord: niet veel.

Maar “niet veel kunnen doen” betekent niet “niets kunnen betekenen”. Je kunt er zijn. Je kunt luisteren. Je kunt vasthouden. Je kunt bidden. Je kunt liefde geven.

Aanwezig zijn is waardevol. Maria deed misschien wel het enige wat ze nog kon doen. Ze bleef bij Jezus. Dat lijkt klein. Maar het is groot. Wanneer iemand verdriet heeft, hoef je niet altijd een oplossing te hebben. Soms is jouw aanwezigheid het geschenk. Een kop koffie. Een hand. Een telefoontje. Samen stil zijn. Samen huilen. Samen bidden.

Voor vandaag

Misschien ken jij iemand die verdriet heeft om een kind. Ga er dan niet voor weg. Je hoeft het verdriet niet op te lossen. Je hoeft geen mooie woorden te bedenken. Je kunt gewoon zeggen: “Ik denk aan je.” Of: “Ik bid voor je.” Of: “Ik ben er voor je.” En doe dat ook echt. Niet alleen vandaag. Ook volgende week. Ook volgende maand. Want na de begrafenis blijft het verdriet.

En als je zelf verdriet hebt. Misschien is jouw gebed op dit moment heel klein. Dan is dat goed. Je hoeft geen lange gebeden te spreken. Je mag zeggen: “Jezus, ik mis mijn kind.” “God, ik begrijp het niet.” “Help mij vandaag.” Of zelfs alleen: “Heer...” Ook dat mag een gebed zijn.

Maria stond bij het kruis. Maar later was ze ook aanwezig bij de gelovigen die samenkwamen. Ze bleef onderdeel van de gemeenschap rond Jezus. Haar leven ging verder. Niet zonder verdriet. Maar wel met hoop. De opstanding van Jezus veranderde alles. Het kruis was niet het einde.

Dat is de hoop die christenen door alle eeuwen heen hebben vastgehouden: de dood heeft niet het laatste woord.

Maria was de moeder van Jezus. Ze had Hem gedragen. Ze had Hem verzorgd. Ze had Hem losgelaten toen Hij zijn eigen weg ging. En uiteindelijk moest ze Hem loslaten in de dood. Haar verhaal laat iets zien van de diepe liefde van een ouder. Een moeder kan

haar kind niet altijd beschermen. Maar ze kan wel blijven liefhebben. Ze kan blijven bidden. Ze kan blijven hopen. En ze kan haar kind uiteindelijk toevertrouwen aan God.

Misschien is dat wel de moeilijkste vorm van geloof. Niet zeggen: "God, ik vertrouw U omdat alles goed gaat." Maar: "God, ik begrijp het niet. Ik heb verdriet. Toch leg ik mijn leven en mijn kind in Uw handen." Dat is geen gemakkelijk geloof. Dat is diep vertrouwen.

Neem mee

1. Maria kon Jezus niet beschermen tegen het kruis.
2. Ze bleef wel bij haar Zoon.
3. Soms is er niets meer te doen behalve er zijn.
4. Verdriet en geloof kunnen naast elkaar bestaan.
5. Je hoeft God niet alles te begrijpen om Hem te vertrouwen.
6. Ook bij groot verdriet mogen we onze kinderen aan God toevertrouwen.
7. Voor christenen heeft de dood niet het laatste woord: Jezus is opgestaan.

Vijf vragen om over na te denken

Even glimlachen en nadenken

- 1.
2. Wat denk je dat Maria voelde toen ze bij het kruis stond?
3. Waarom kan **er zijn** soms belangrijker zijn dan iets zeggen?
4. Wat betekent het voor jou dat Jezus ook in zijn laatste momenten aan zijn moeder dacht?
5. Hoe kun je iemand helpen die verdriet heeft om een kind?
6. Wat betekent het om je kind aan God toe te vertrouwen wanneer je zelf niets meer kunt doen?

Je kind loslaten betekent niet dat je stopt met liefhebben.

Inleidíng deel 6 - Ouders, kinderen en Gods toekomst

Ouders kijken vaak vooruit. Als je kind klein is, kijk je naar de toekomst. Wat zal hij later worden? Welke weg zal zij gaan? Zal mijn kind gelukkig worden? Zal het goed gaan? En misschien is er voor christelijke ouders nog een andere vraag: “Zal mijn kind Jezus leren kennen en Hem volgen?” Dat zijn vragen waarop niemand het antwoord kent. Want de toekomst is verborgen. Wij kunnen niet zien wat morgen brengt. Laat staan wat er over tien, twintig of vijftig jaar zal gebeuren. Toch mogen we als ouders blijven hopen. Niet omdat we alles onder controle hebben. Maar omdat **God de toekomst wel kent**.

In de vorige delen hebben we gekeken naar ouders die moesten zorgen, beschermen, wachten, vertrouwen en loslaten. Soms was dat gemakkelijk. Soms was het pijnlijk. Soms leek er geen oplossing. Maar steeds kwamen we weer uit bij dezelfde waarheid: God ziet het kind. God ziet de ouders. En God kent de toekomst. Dat geeft moed.

In dit laatste deel kijken we daarom verder. Niet alleen naar wat ouders voor hun kinderen kunnen betekenen. Maar ook naar de grote toekomst van God. Want kinderen zijn niet alleen onderdeel van het verhaal van hun ouders. Ze zijn onderdeel van een veel groter verhaal. Het verhaal van God met deze wereld. Een verhaal dat begint bij de schepping. Een verhaal waarin God mensen roept. Een verhaal waarin kinderen en volwassenen hun eigen plaats krijgen. En een verhaal dat uiteindelijk uitloopt op Gods nieuwe wereld.

Dat betekent niet dat alles in het leven gemakkelijk wordt. Ook gelovige kinderen kunnen moeilijke wegen gaan. Ook ouders kunnen zorgen houden. Soms blijft een gebed lang onbeantwoord. Soms begrijpen we niet waarom dingen gebeuren. En soms moeten we opnieuw leren loslaten. Maar als christenen mogen we verder kijken dan vandaag. We mogen leven vanuit de belofte dat God niet klaar is met deze wereld. Er komt een toekomst waarin Hij alles nieuw maakt. Een toekomst waarin verdriet en dood niet het laatste woord hebben.

Dat is een belangrijke boodschap voor ouders. Want misschien maken wij ons soms veel zorgen over de wereld waarin onze kinderen opgroeien. We zien oorlog. Onrust. Eenzaamheid. Verwarring. Zorgen over de toekomst.

En dan vragen we ons af: “Wat voor wereld laten wij onze kinderen na?” Dat is een begrijpelijke vraag. Maar als christen mogen we ook een andere vraag stellen: “Welke wereld heeft God voor ogen?” En dan verandert er iets. Onze hoop hangt niet alleen af van wat mensen van deze wereld maken. Onze hoop hangt uiteindelijk af van God.

Ouders mogen zaaien

Een ouder kan veel betekenen. Je kunt liefde geven. Je kunt grenzen stellen. Je kunt voorleven. Je kunt vertellen over God. Je kunt samen bidden. Je kunt je kind leren om naar anderen om te zien. Je kunt goede woorden meegeven. Maar je kunt niet bepalen wat je kind later met al die dingen doet. Je zaait. Je verzorgt. Je bidt. En daarna moet je ook vertrouwen. Misschien zie je pas veel later wat er uit dat kleine zaadje is gegroeid.

Kinderen zijn geen bezit. Dat hebben we in de eerdere delen al vaker gezien. Een kind is geen bezit van zijn ouders. Een kind is een geschenk. Een mens met een eigen leven. Een mens die door God gekend wordt. Daarom mogen ouders hun kinderen niet alleen zien als: "mijn kind." Maar ook als: "een mens van God." Dat kan helpen om anders naar de toekomst te kijken. Niet: "Ik moet ervoor zorgen dat alles goed komt." Maar: "Heer, ik kan niet alles regelen. Wilt U mijn kind leiden?"

De Bijbel geeft ons uiteindelijk geen belofte dat onze kinderen nooit verdriet zullen hebben. Ook niet dat iedere keuze goed zal uitpakken. Wel geeft de Bijbel ons een veel grotere hoop. God laat zijn schepping niet los. Hij werkt toe naar een toekomst waarin Hij bij de mensen woont. Waar verdriet niet meer het laatste woord heeft. Waar de dood niet meer zal zijn. Waar God alle dingen nieuw maakt. Dat is de toekomst waarop christenen mogen hopen.

Wat geven wij onze kinderen mee?

Misschien is dat uiteindelijk een van de belangrijkste vragen. Niet: "Heb ik mijn kind alles gegeven wat het nodig had om succesvol te zijn?" Maar: "Heb ik mijn kind iets laten zien van Gods liefde?" Heeft mijn kind gezien dat geloof ook betekent: vergeven, Helpen, bidden, vertrouwen, opnieuw beginnen, er zijn voor een ander, hoop houden wanneer het moeilijk is. Dat zijn misschien wel de mooiste dingen die een ouder kan meegeven.

De toekomst ligt niet in onze handen. Dat kan spannend klinken. Maar het kan ook rust geven. Want als de toekomst volledig in onze handen zou liggen, zouden we voortdurend bang moeten zijn. We zouden alles goed moeten doen. Iedere beslissing zou perfect moeten zijn. Maar dat hoeft niet. Wij zijn ouders. Geen God. We mogen onze verantwoordelijkheid nemen. En daarna mogen we zeggen: "Heer, de toekomst is van U."

Ook onze kinderen mogen loslaten

Misschien denken we bij loslaten alleen aan ouders. Maar kinderen moeten soms ook leren loslaten. Een kind wordt volwassen. Een ouder wordt ouder. De rollen

veranderen. Op een dag kan het kind misschien voor de ouder zorgen. Ook dat hoort bij het leven. Daarom gaat dit deel niet alleen over ouders die voor hun kinderen zorgen. Het gaat ook over kinderen die leren: “Mijn leven is uiteindelijk in Gods handen.”

Het geloof wordt steeds opnieuw doorgegeven. Van ouders aan kinderen. Van grootouders aan kleinkinderen. Van mensen die God al lang kennen aan mensen die Hem nog maar net leren kennen. Niet door alles perfect te doen. Maar door te vertellen. Door voor te leven. Door samen te bidden. Door steeds opnieuw te zeggen: “Kijk, God is erbij.” Zo gaat Gods verhaal verder. Van generatie op generatie.

Misschien is dat wel een mooie manier om dit boek af te sluiten. Niet met de gedachte: “Nu weten we precies hoe het moet.” Want zo werkt het leven niet. Ouderschap blijft zoeken. Blij zijn. Zorgen maken. Bidden. Vieren. Huilen. Loslaten. En opnieuw vertrouwen. Maar we hoeven die weg niet alleen te gaan.

God gaat mee. Met ouders. Met kinderen. Met gezinnen. Met iedere generatie.

Uiteindelijk gaat dit boek niet alleen over de toekomst van onze kinderen. Het gaat over Gods toekomst. En daarin ligt onze diepste hoop. Wat er ook gebeurt. Welke keuzes onze kinderen ook maken. Hoe oud we zelf ook worden. God blijft God. Zijn liefde verandert niet. Zijn beloften verdwijnen niet. En zijn toekomst komt.

Daarom mogen we als ouders zeggen: “Heer, ik weet niet wat de toekomst brengt. Maar ik weet wel Wie de toekomst in Zijn handen heeft.”

Dat is misschien wel het mooiste wat we onze kinderen kunnen meegeven. Niet de zekerheid dat alles goed zal gaan. Maar het vertrouwen dat God meegaat.

En zo mogen ouders en kinderen samen verdergaan. Met vallen en opstaan. Met vragen en soms met tranen. Maar ook met hoop. Want onze toekomst ligt uiteindelijk niet in onze handen. Onze toekomst ligt in de handen van God.

*Wat de toekomst brengen moge,
mij geleidt des Heren hand,
moedig sla ik dus de ogen,
naar het onbekende land.
Leer mij volgen zonder vragen,
Vader wat Gij doet is goed.
Leer mij slechts het heden dragen,
met een rustig, kalme moed.*

*Heer ik wil uw liefde loven,
al begrijpt mijn ziel U niet.
Zalig Hij die durft geloven,
ook wanneer het oog niet ziet.
Schijnen mij uw wegen duister,
zie ik vraag U niet: waarom?
Eenmaal zie ik al uw luister,
als ik in uw hemel kom.*

*Waar de weg mij brengen moge,
aan des Vaders trouwe hand,
loop ik met gesloten ogen,
naar het onbekende land.*

Hoofdstuk 19 – De ouders van Tímoteüs

Eunice en zijn familie

Bijbeltekst: Handelingen 16:1-3; 2 Timotheüs 1:5; 2 Timotheüs 3:14-15

Korte kernzin: Timotheüs groeide op in een gezin waarin hij de verhalen uit de Bijbel leerde kennen. Zijn moeder Eunice en zijn grootmoeder Loïs gaven hem hun geloof mee. Later werd Timotheüs een medewerker van Paulus. Wat thuis begon, kreeg een plaats in Gods grote verhaal.

Het verhaal

Sommige ouders vragen zich af: “Wat blijft er later over van wat ik mijn kind heb meegegeven?” Je leert je kind bidden. Je vertelt verhalen uit de Bijbel. Je gaat misschien samen naar de kerk. Je probeert voor te leven wat geloven betekent. Maar een kind wordt ouder. Het gaat zijn eigen weg.

En dan weet je niet precies wat er van al die dingen blijft hangen.

Het verhaal van Timotheüs laat zien dat wat thuis wordt meegegeven, soms veel verder kan reiken dan je ooit had gedacht.

De Bijbel noemt twee vrouwen die een belangrijke rol hadden in het geloof van Timotheüs. Zijn moeder heette **Eunice**. Zijn grootmoeder heette **Loïs**. Paulus schrijft later aan Timotheüs: “Ik denk aan het oprechte geloof dat eerst in je grootmoeder Loïs woonde en in je moeder Eunice, en dat nu, daar ben ik van overtuigd, ook in jou woont.” (2 Timotheüs 1:5) Wat een mooie woorden. Paulus noemt niet alleen Timotheüs. Hij noemt ook zijn moeder. En zelfs zijn grootmoeder. Het geloof van Timotheüs kwam niet zomaar uit de lucht vallen. Er waren mensen die hem waren voorgegaan.

Timotheüs had als kind al geleerd wat de Schriften waren. Paulus schrijft: “Je kent van jongs af aan de heilige Schriften.” (2 Timotheüs 3:15) Dat betekent dat Timotheüs al jong vertrouwd was met Gods Woord. Waarschijnlijk heeft zijn moeder Eunice daarin een belangrijke rol gespeeld. En ook zijn grootmoeder Loïs. We weten niet precies hoe dat thuis ging. Misschien vertelden ze verhalen. Misschien lasen ze samen. Misschien baden ze. De Bijbel vertelt het niet. Maar één ding weten we wel: Timotheüs kende de Schriften vanaf zijn jeugd.

Een bijzonder gezin

Timotheüs kwam uit een gezin met een verschillende achtergrond. Zijn moeder Eunice was een Joodse vrouw. Zijn vader was een Griek. De Bijbel vertelt niet veel over zijn vader. In Handelingen 16 lezen we dat Paulus Timotheüs ontmoette en dat zijn moeder een Joodse gelovige was. Dat betekent dat Timotheüs opgroeide met verschillende invloeden. Toch kende hij de Bijbel. Zijn moeder had hem verteld over God. Maar ze weet natuurlijk niet, wat daarvan blijft hangen. Dat is voor ouders herkenbaar. Je vertelt iets. Je kind lijkt soms nauwelijks te luisteren. Je denkt misschien: “Komt dit

eigenlijk wel aan?” Je leest een Bijbelverhaal. Je kind kijkt ondertussen ergens anders naar. Je bidt samen. Je kind maakt er misschien een kort gebedje van. En toch kan iets blijven hangen. Soms merk je dat pas jaren later. Een zin. Een verhaal. Een lied. Een gebed. Een herinnering aan een ouder die vertrouwde op God.

Eunice wist niet hoe het zou lopen

Eunice kon niet weten wat haar zoon later zou worden. Ze wist niet dat hij Paulus zou ontmoeten. Ze wist niet dat hij met Paulus mee zou reizen. Ze wist niet dat hij later een belangrijke medewerker van Paulus zou worden. Ze wist niet dat Paulus hem brieven zou schrijven. En ze wist al helemaal niet dat mensen eeuwen later nog over Timotheüs zouden lezen. Waarschijnlijk deed ze gewoon wat ze kon. Ze gaf haar zoon mee wat voor haar belangrijk was.

Dat is ouderschap. Je weet niet precies wat je kind later nodig zal hebben. Je kunt niet alle situaties voorspellen. Je weet niet waar je kind terechtkomt. Je weet niet welke mensen het zal ontmoeten. Je weet niet welke keuzes het zal maken. Liefde. Vertrouwen. Een voorbeeld. De Bijbel. Gebed. Hoop.

Loïs was er ook

Het mooie is dat Paulus niet alleen Eunice noemt. Hij noemt ook Loïs. De grootmoeder van Timotheüs. Dat laat zien dat geloof niet alleen van ouders op kinderen wordt doorgegeven. Ook grootouders kunnen een belangrijke rol spelen. Een opa of oma kan vertellen. Een Bijbelverhaal lezen. Samen bidden. Een kind meenemen naar de kerk. Een gesprek voeren. Of gewoon laten zien: “God hoort bij mijn leven.”

Grootouders kunnen veel betekenen

Misschien denken grootouders soms: “Ik ben maar opa.” Of: “Ik ben maar oma.” Maar kinderen onthouden soms juist de kleine dingen. De Bijbel die bij opa op tafel lag. Het gebed voor het eten. Een lied dat oma altijd zong. De manier waarop opa sprak over God. Een kaartje met een Bijbeltekst. Een gesprek dat jaren geleden plaatsvond. Je weet nooit wat een kind meeneemt.

Je hoeft het niet perfect te doen. Dat is misschien belangrijk voor ouders. Want wanneer we over geloofsopvoeding praten, kunnen ouders gemakkelijk denken: “Ik heb het niet goed genoeg gedaan.” Misschien ging het thuis niet altijd goed. Misschien werd er weinig uit de Bijbel gelezen. Misschien waren er perioden waarin het geloof naar de achtergrond verdween. Misschien heb je fouten gemaakt. Natuurlijk hebben ouders hun tekortkomingen. Maar God werkt niet alleen door perfecte ouders. Gelukkig maar.

Eunice was geen perfecte moeder. De Bijbel vertelt nergens dat Eunice alles goed deed.

We weten niet hoe haar gezin precies functioneerde. We weten niet welke moeilijkheden ze heeft meegemaakt. We weten niet hoe alle gesprekken thuis gingen. We weten alleen dat haar geloof echt was. En dat zij haar zoon de Schriften leerde kennen. Dat is genoeg om van te leren.

De ouders van Timoteüs – Eunice en zijn familie

Geloof dat van generatie op generatie doorgegeven wordt

1 Een geloofsopvoeding thuis

- Timoteüs groeide op bij zijn moeder Eunice en zijn grootmoeder Loïs.
- Zij leerden hem de Schriften kennen.
- Ze vertelden over God en Zijn liefde.

2 Wat Paulus zegt

- Paulus dankt God voor het oprechte geloof van Loïs en Eunice.
 - Hij is ervan overtuigd dat dit geloof ook in Timoteüs woont.
- 2 Timotheüs 1:5

3 Je kunt meegeven, maar niet afdwingen

- ♥ Je kunt liefde geven.
- 📖 Je kunt de Bijbel vertellen.
- 🙏 Je kunt voorleven en bidden.
- 🌱 Je zaait en vertrouwt op God.

Wat thuis begint kan verder gaan dan je ooit gedacht had.

4 Timoteüs kiest zelf

- Hij leerde de Schriften kunnen kennen.
- Hij ontmoette Paulus.
- Hij werd een helper in het werk voor Gods koninkrijk.
- Geloof groeit als je zelf 'ja' zegt tegen God.

Wat neem je mee?

Thuis is een belangrijke plek voor geloof.

Ook grootouders kunnen veel betekenen.

Je weet nooit wat vrucht zal dragen.

Voorleven is vaak krachtiger dan woorden.

Blijf bidden voor je kinderen en kleinkinderen.

God gaat mee – nu en in hun toekomst.

Van generatie op generatie vertellen wij verder:
"Onze God is trouw."

Psalm 100:5

Wat je voorleeft

Kinderen leren niet alleen van wat ouders zeggen. Ze kijken ook naar wat ouders doen. Hoe reageer je wanneer iets tegenzit? Bid je? Kun je vergeven? Kun je sorry zeggen? Help je iemand die het moeilijk heeft? Praat je met God? Dat zijn allemaal lessen. Soms zonder dat je het zelf merkt.

Maar er is nog iets belangrijks. Eunice kon Timotheüs de Bijbel leren. Loïs kon hem vertellen over God. Maar Timotheüs moest uiteindelijk zelf geloven in de Here Jezus. Dat is belangrijk voor ouders om te weten. Je kunt het geloof doorgeven. Je kunt het niet afdwingen. Je kunt vertellen. Je kunt voorleven. Je kunt bidden. Maar je kind moet zelf antwoorden.

Paulus schrijft aan Timotheüs alsof hij inmiddels zelf een verantwoordelijke gelovige is. De jongen die ooit thuis de Schriften leerde kennen, is nu een volwassen man. Hij reist mee met Paulus. Hij helpt bij het verkondigen van het Evangelie. Hij krijgt zelf verantwoordelijkheid. De volgende generatie is opgestaan. Dat is mooi. Want uiteindelijk is het doel niet dat kinderen altijd afhankelijk blijven van hun ouders. Het doel is dat zij zelf leren leven met God.

Misschien is dit wel een van de mooiste dingen in dit verhaal. Eunice kon Timotheüs niet zijn hele leven vasthouden. Op een dag ging hij zijn eigen weg. Maar wat zij hem had meegegeven, ging met hem mee. Dat is een andere vorm van loslaten. Niet: "Ik laat je helemaal alleen." Maar: "Ik heb je iets meegegeven. Nu mag jij ermee verder."

Wat geef jij door? Misschien is dat een mooie vraag. Niet alleen: "Wat wil ik dat mijn kind wordt?" Maar: "Wat wil ik mijn kind meegeven?" Misschien wil je dat het weet: Je bent geliefd. Je mag fouten maken. Je kunt altijd opnieuw beginnen. Je hoeft het leven niet alleen te dragen. God is erbij. Dat zijn kostbare dingen om mee te geven.

Een geloof dat echt is

Paulus schrijft over het **oprechte geloof** van Loïs en Eunice. Dat woord is belangrijk. Het gaat niet om een perfect geloof. Het gaat om echt geloof. Een geloof dat ook vragen kent. Een geloof dat soms twijfelt. Een geloof dat soms struikelt. Maar steeds weer naar God teruggaat. Misschien is dat wel het geloof dat kinderen het beste kunnen zien. Niet: "Mijn ouders hebben nooit problemen." Maar: "Mijn ouders vertrouwen op God, ook wanneer het moeilijk is."

Als je kind anders gaat geloven kan dat moeilijk zijn voor ouders. Misschien groeit je kind op met geloof, maar gaat het later twijfelen. Misschien stelt het moeilijke vragen. Misschien wil het niet meer naar de kerk. Dan kan angst ontstaan. "Ben ik mijn kind kwijt?" Probeer dan niet meteen ieder gesprek te winnen. Blijf luisteren. Blijf

liefhebben. Blijf beschikbaar. En blijf bidden. Je kunt het geloof niet in je kind duwen. Maar je kunt wel een veilige plek blijven.

God werkt verder

Dat is misschien wel een van de mooiste lessen van dit hoofdstuk. Eunice kon Timotheüs niet overal volgen. Maar God kon dat wel. Toen Timotheüs op reis ging, bleef God bij hem. Toen hij verantwoordelijkheid kreeg, was God erbij. Toen Paulus hem bemoedigde, gebruikte God dat. Gods werk in het leven van een mens stopt niet wanneer een kind het ouderlijk huis verlaat.

Een ouder zaait. Soms zie je meteen iets groeien. Soms pas veel later. En soms weet je helemaal niet wat er met het zaad gebeurt. Maar dat betekent niet dat het voor niets was. Een eenvoudig Bijbelverhaal. Een kort gebed. Een liefdevolle reactie. Een voorbeeld van vergeving. Een gesprek over God. Het kan allemaal onderdeel zijn van Gods werk.

Voor vandaag

Misschien heb je kinderen die nog thuis wonen. Dan kun je vandaag iets kleins doen. Lees samen een kort Bijbelgedeelte. Bid samen. Vraag hoe het echt met je kind gaat. Luister. Of vertel gewoon: “Ik ben blij dat jij mijn kind bent.” En als je kinderen al volwassen zijn? Dan kun je nog steeds bidden. Nog steeds luisteren. Nog steeds belangstelling tonen. Maar misschien vooral: vertrouwen.

Misschien denk je: “Had ik maar meer uit de Bijbel gelezen.” “Had ik maar vaker gebeden.” “Had ik maar een beter voorbeeld gegeven.” Had ik maar ...?

Misschien zijn er dingen waar je spijt van hebt. Breng die ook bij God. Je hoeft jezelf niet eindeloos te blijven veroordelen. God kan ook werken door een gebroken verhaal. Misschien kun je vandaag nog één stap zetten. Een gesprek. Een gebed. Een excuus. Een liefdevol bericht. Het is nooit te laat om liefde te laten zien.

Voor grootouders

En misschien ben je opa of oma. Dan is Loïs een prachtige bemoediging. Je hoeft niet de opvoeding van je kleinkinderen over te nemen. Je hoeft niet alles te regelen. Maar je kunt wel iets doorgeven. Een verhaal. Een gebed. Een lied. Een luisterend oor. Een voorbeeld. En misschien één eenvoudige zin: “Weet je dat God van jou houdt?”

Het geloof gaat verder. Van Loïs. Naar Eunice. Naar Timotheüs. En via Timotheüs weer naar anderen. Zo werkt God vaak. De ene generatie vertelt aan de volgende: “Wij hebben God leren kennen. Hij is trouw.” En de volgende generatie mag daarmee verder. Niet precies hetzelfde. Maar wel met dezelfde God.

Dat brengt ons bij de toekomst. Wij weten niet hoe onze kinderen zullen leven. We weten niet wat zij zullen meemaken. We weten niet waar zij uiteindelijk zullen wonen. We weten niet welke keuzes zij zullen maken. Maar we mogen erop vertrouwen dat God groter is dan onze onzekerheid. Hij ziet onze kinderen. Hij kent hun toekomst. En Hij kan werken op manieren die wij niet kunnen zien.

Misschien blijft uiteindelijk niet alles wat je je kind hebt geleerd. Dat hoeft ook niet. Een kind vergeet misschien veel woorden. Maar een houding kan blijven. Een herinnering kan blijven. Een voorbeeld kan blijven. Een gevoel van veiligheid kan blijven. En misschien blijft vooral dit: "Mijn moeder vertrouwde op God." "Mijn vader bad." "Mijn oma vertelde mij over Jezus." Dat kan een leven lang meegaan.

Neem mee

1. Eunice en Loïs gaven Timotheüs het geloof mee.
2. Timotheüs kende de Bijbel al vanaf zijn jeugd.
3. Ouders en grootouders kunnen veel doorgeven.
4. Je kunt het geloof voorleven, maar niet afdwingen.
5. Een kind moet uiteindelijk zelf kiezen.
6. Wat je meegeeft, kan veel later vrucht dragen.
7. God blijft ook bij onze kinderen wanneer wij hen moeten loslaten.

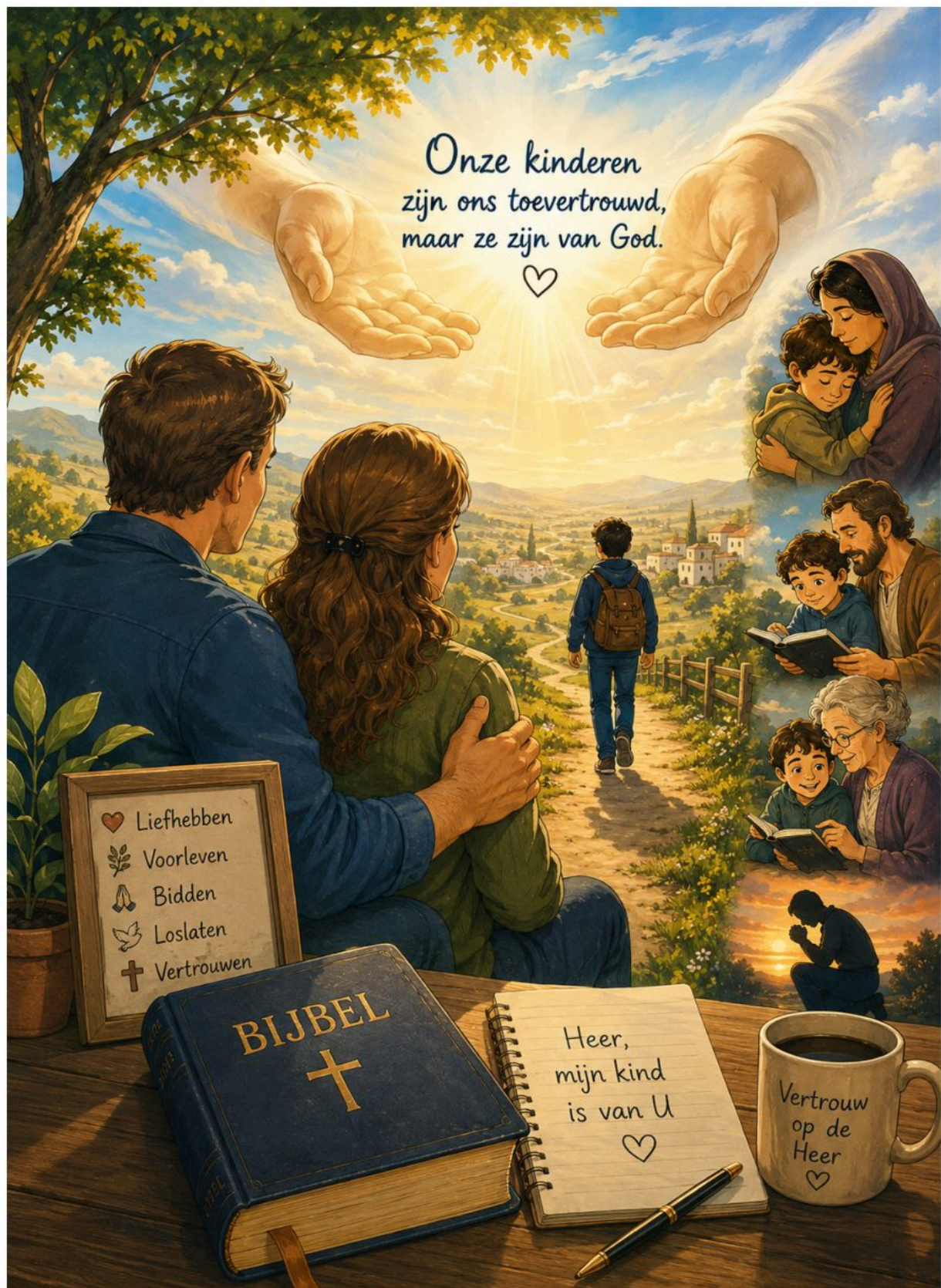
Even glimlachen en nadenken

Vijf vragen om over na te denken

1. Wat heeft jouw gezin vroeger aan jou meegegeven?
2. Welke dingen uit je opvoeding zijn je altijd bijgebleven?
3. Wat zou jij graag aan je kinderen of kleinkinderen willen meegeven?
4. Hoe kun je geloof voorleven zonder het aan je kind op te leggen?
5. Waarvoor zou je God vandaag willen danken of bidden voor de volgende generatie?

Hoofdstuk 20 - Ouders die hun kinderen aan God toevertrouwen
Wat wij als ouders mogen leren van al deze Bijbelverhalen

Bijbelteksten

Genesis 22; 1 Samuël 1; Psalm 127:3; Spreuken 22:6; Marcus 10:13-16; Johannes 19:25-27; 2 Timotheüs 1:5

Een lange reis

We zijn inmiddels door heel wat Bijbelverhalen gegaan. We ontmoetten ouders die blij waren met de geboorte van een kind. Ouders die zich grote zorgen maakten. Ouders die moesten wachten. Ouders die hun kind wilden beschermen. Ouders die hun kind

zagen lijden. Ouders die moesten loslaten. En ouders die hun geloof aan een volgende generatie doorgaven. Al die verhalen zijn verschillend. Toch loopt er een rode draad doorheen. **Kinderen zijn ons toevertrouwd.** Maar ze zijn niet van ons. Uiteindelijk zijn ook onze kinderen van God. Dat klinkt eenvoudig. Maar voor ouders kan het een van de moeilijkste dingen zijn om echt te geloven.

Een kind is een geschenk

In de Bijbel worden kinderen vaak gezien als een geschenk van God. Dat betekent niet dat kinderen altijd gemakkelijk zijn. Iedere ouder weet dat. Een kind kan je hart vullen met vreugde. Maar een kind kan je ook slapeloze nachten bezorgen. Je kunt trots zijn. En tegelijkertijd bezorgd. Je kunt lachen om iets kleins. En later wakker liggen omdat je niet weet hoe het met je kind gaat. Dat hoort bij liefde. Wie van een kind houdt, maakt zich soms zorgen.

Abraham moest vertrouwen

Denk aan Abraham. God had hem een zoon gegeven: Isaak. Isaak was voor Abraham ontzettend kostbaar. Toch kwam Abraham op een punt waarop hij moest leren dat zelfs Isaak uiteindelijk aan God toebehoorde. Dat was een zware weg. Abraham begreep niet alles. Maar hij vertrouwde God. En God voorzag. Het verhaal vertelt ons niet dat ouders hun kinderen zomaar moeten afstaan. Het vertelt iets anders: zelfs wanneer wij iets niet begrijpen, mogen we God vertrouwen.

Hanna bad voor haar kind

Ook Hanna kennen we. Ze verlangde intens naar een kind. Toen Samuël geboren werd, was ze ontzettend blij. Maar later bracht ze hem naar de tempel. Ze wist: dit kind heb ik van God gekregen. En ze gaf hem terug aan God. Dat betekent niet dat Hanna niet

van Samuël hield. Juist omdat ze zoveel van hem hield, was dit vertrouwen zo bijzonder. Ze zei als het ware: “Heer, hij is van U. Zorg voor hem.”

Ouders willen beschermen

Dat beschermende gevoel kennen we allemaal. Als een baby huilt, wil je weten waarom. Als een kind valt, wil je het helpen. Als een kind verdriet heeft, wil je het troosten. Als een kind gepest wordt, wil je ingrijpen. Als een volwassen kind een verkeerde keuze maakt, wil je misschien zeggen: “Doe het niet!” Dat komt meestal voort uit liefde. Maar bescherming heeft grenzen. Je kunt je kind niet tegen alles beschermen.

Je kunt niet overal bij zijn

Een klein kind kan nog niet alleen naar buiten. Maar later fietst het zelf. Daarna gaat het alleen naar school. Het maakt eigen vrienden. Het gaat misschien studeren. Het krijgt werk. Het wordt volwassen. En op een dag staat je kind misschien met een eigen koffer bij de deur. Dan kun je nog steeds zeggen: “Heb je je tandenborstel?” Maar je kunt niet meer iedere stap controleren. Dat hoeft ook niet. Je kind moet zijn eigen leven gaan leven.

Dat kan pijn doen

Loslaten klinkt soms mooier dan het voelt. Een ouder kan denken: “Maar wat als het misgaat?” “Wat als mijn kind de verkeerde keuze maakt?” “Wat als mijn kind God de rug toekent?” “Wat als mijn kind ongelukkig wordt?” Dat zijn geen vreemde gedachten. Het zijn gedachten van een ouder die liefheeft. Maar ergens moeten we leren zeggen: “God, ik kan mijn kind niet overal beschermen. U wel.”

Maria stond bij het kruis

Dat wordt misschien nergens zo duidelijk als bij Maria. Ze had Jezus als kind verzorgd. Maar nu stond ze bij het kruis. Ze kon niets meer voor Hem doen. Ze kon zijn lijden niet wegnemen. Ze kon Hem niet beschermen. Ze kon alleen bij Hem blijven. Wat een diep beeld van machteloosheid. En toch ook van liefde. Maria bleef.

Soms is er niets meer te doen

Dat kan voor ouders heel moeilijk zijn. Wij zijn gewend om problemen op te lossen. Een dokter kan helpen. Een school kan iets regelen. Een gesprek kan iets veranderen.

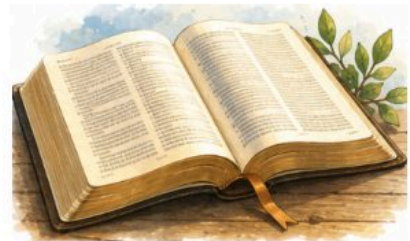
Een praktisch probleem kun je soms oplossen. Maar er zijn situaties waarin je niets meer kunt doen. Dan blijft alleen nog: bidden, er zijn, liefhebben en vertrouwen. Dat voelt misschien weinig. Maar voor God is het niet weinig.

Een ouder hoeft geen God te zijn. Misschien is dat wel een bevrijdende gedachte. Wij zijn niet verantwoordelijk voor alles wat er met onze kinderen gebeurt. Wij kunnen ons best doen. We kunnen fouten maken. We kunnen goede keuzes maken. We kunnen soms verkeerd reageren. Maar wij zijn niet God. We hoeven niet alles te weten. We hoeven niet alles te regelen. We hoeven niet iedere toekomst vast te leggen. **God is God. Wij zijn ouders.** Dat geeft ruimte.

Eunice en Loïs

Bij Timotheüs zagen we iets anders. Zijn moeder Eunice en zijn grootmoeder Loïs gaven hem het geloof mee. Ze leerden hem de Schriften kennen. Ze leefden hun geloof voor.

Maar uiteindelijk moest Timotheüs' zelf zijn eigen weg gaan. Hij ontmoette Paulus. Hij werd medewerker van Paulus. Hij kreeg zelf verantwoordelijkheid. Wat thuis was begonnen, groeide verder. Eunice kon niet voorspellen hoe het zou lopen. Maar ze had gezaaid.

Ouders zijn zaaiers

Dat is misschien een mooi beeld voor ouders. Je zaait. Een woord. Een voorbeeld. Een gebed. Een Bijbelverhaal. Een knuffel. Een grens. Een gesprek. Een moment waarop je zegt: "Ik heb het fout gedaan. Sorry."

Je weet niet altijd wat er van dat zaad terechtkomt. Maar God kan het laten groeien.

Je kunt geloof niet afdwingen

Dat is belangrijk. Ouders kunnen hun kinderen vertellen over God. Ze kunnen naar de kerk gaan. Ze kunnen voorleven wat geloven betekent. Maar ze kunnen hun kind niet dwingen om te geloven. Geloof is uiteindelijk een persoonlijke relatie met God. Dat kan soms spannend zijn voor ouders. Maar ook daarin mogen we vertrouwen.

Wat als je kind anders kiest?

Dat kan misschien wel een van de grootste zorgen van ouders zijn. Je hebt je kind iets meegegeven. Je hebt geprobeerd voor te leven wat geloven betekent. En toch maakt je kind andere keuzes. Wat doe je dan? Blijf liefhebben. Blijf luisteren. Blijf beschikbaar. Blijf bidden. En probeer de deur open te houden. Niet door voortdurend te zeggen: “Je moet...” Maar soms gewoon door te zeggen: “Je weet dat je altijd bij mij terechtkunt.”

Liefde geeft ruimte

Echte liefde betekent niet dat je alles goedkeurt. Je mag grenzen stellen. Je mag zeggen dat iets verkeerd is. Je mag verdriet hebben over keuzes van je kind. Maar liefde zegt ook: “Jij blijft mijn kind.” Dat is belangrijk. Een kind hoeft niet eerst alles goed te doen om geliefd te zijn. Dat is ook iets van Gods liefde.

Jezus en de kinderen

Jezus nam kinderen serieus. Toen mensen kinderen bij Hem brachten, wilden de leerlingen hen tegenhouden. Maar Jezus zei dat de kinderen bij Hem mochten komen. Hij nam hen in zijn armen en zegende hen. Wat een prachtig beeld. Kinderen zijn niet alleen de toekomst. Ze zijn vandaag al kostbaar. Ze mogen bij Jezus komen.

Ouders mogen kinderen naar Jezus brengen

Dat kan op allerlei manieren. In gebed. Door te bidden. Door over Jezus te vertellen. Door samen een Bijbelverhaal te lezen. Door te laten zien wat vergeving betekent. Door te helpen. Door te luisteren. Door samen naar de kerk te gaan. Maar uiteindelijk is het Jezus die het hart van een mens raakt. Daarom hoeven ouders niet alles zelf te doen.

Een veilige plek

Misschien is een van de mooiste dingen die ouders hun kinderen kunnen geven: een veilige plek. Een plek waar je vragen mag stellen. Waar je fouten mag maken. Waar je mag zeggen: “Ik snap het niet.” Waar je mag twijfelen. Waar je mag huilen. Waar je niet meteen veroordeeld wordt. Ook dat kan iets laten zien van Gods liefde.

Niet ieder gezin is hetzelfde

In de Bijbel zien we allerlei gezinnen. Gezinnen met verdriet. Gezinnen met ruzie. Gezinnen met grote verschillen. Gezinnen waarin geloof sterk aanwezig is. Gezinnen waarin mensen zoeken. De Bijbel schildert geen perfecte gezinnen. Gelukkig maar. Want daardoor kunnen wij onszelf erin herkennen.

Misschien herken je jezelf

Misschien ben je een ouder die zich vaak zorgen maakt. Misschien ben je een ouder die moeite heeft met loslaten. Misschien heb je een kind dat ver weg woont. Misschien heb je een kind dat heel anders denkt dan jij. Misschien heb je een kind verloren. Misschien zijn je kinderen volwassen en vraag je je af of je het allemaal goed hebt gedaan. Misschien ben je grootouder. Of misschien ben je zelf volwassen kind en kijk je terug op je eigen ouders. Voor iedereen kan dit boek iets anders raken.

Je hebt het niet perfect gedaan

Dat mag ook gezegd worden. Geen enkele ouder doet het perfect. Soms ben je te streng. Soms te gemakkelijk. Soms luister je niet goed. Soms zeg je dingen waar je later spijt van hebt. Soms ben je moe en reageer je verkeerd. Dat maakt je nog geen slechte ouder. Je bent een mens. Een ouder die het probeert.

Je mag opnieuw beginnen

Misschien is er iets tussen jou en je kind wat niet goed zit. Dan kan een klein begin genoeg zijn. Een telefoontje. Een berichtje. Een kop koffie. Een gesprek. Een eenvoudig: "Het spijt me." Of: "Ik zou graag weer wat dichterbij je willen staan." Je hoeft niet meteen alles op te lossen. Begin gewoon.

Bidden voor je kind

Een ouder kan soms denken: "Ik moet iets doen." Maar gebed is ook iets doen. Misschien zelfs het belangrijkste wat je kunt doen. Je kunt je kind bij God brengen. Je kunt vertellen waar je bang voor bent. Je kunt danken. Je kunt vragen. Je kunt huilen. Je kunt stil zijn. En je kunt steeds opnieuw zeggen: "Heer, zorg voor mijn kind."

Ook als je niets ziet

Soms lijkt het alsof er niets gebeurt. Je bidt. Maar je kind verandert niet. Je bidt opnieuw. Nog steeds niets. Dan kan het moeilijk worden om vol te houden. Toch betekent stilte niet dat God niets doet. Wij zien maar een klein stukje van het verhaal. God ziet het geheel. Dat betekent niet dat iedere wens wordt vervuld. Maar wel dat we ons vertrouwen op God mogen richten.

God kent onze kinderen beter dan wij

Dat is misschien een van de mooiste gedachten uit dit hele boek. Wij kennen onze kinderen goed. We kennen hun gewoonten. Hun stem. Hun lach. Hun sterke kanten. Hun zwakke kanten. Maar God kent hen nog dieper. Hij kende hen voordat wij hen konden zien. Hij kent hun verleden. Hun heden. Hun toekomst. Daarom mogen wij onze kinderen aan Hem toevertrouwen.

En wat doen wij dan?

Dat betekent niet dat we achterover gaan zitten. We blijven ouder. We blijven liefhebben. We blijven opvoeden. We blijven luisteren. We blijven grenzen stellen wanneer dat nodig is. We blijven bidden. We blijven beschikbaar. Maar we hoeven niet meer te doen alsof alles van ons afhangt. Een kind loslaten is niet hetzelfde als opgeven. Dat verschil is belangrijk. Loslaten betekent niet: "Het kan me niets meer schelen." Loslaten betekent: "Ik houd van je, maar ik kan jouw leven niet voor je leven." Je laat de controle los. Niet de liefde. Je laat de angst los. Niet de betrokkenheid. Je laat het regelen los. Niet het bidden.

Ouders mogen ook ontvangen

We hebben vaak gekeken naar wat ouders aan kinderen geven. Maar kinderen geven ook iets aan hun ouders. Een kind kan je leren geduld te hebben. Te lachen. Te vergeven. Opnieuw te beginnen. Te genieten van kleine dingen. Te ontdekken dat je niet alles kunt controleren. Misschien leert je kind je uiteindelijk wel iets over vertrouwen.

De toekomst

En dan komen we bij het thema van dit laatste deel. **De toekomst.** Wij weten niet hoe de toekomst van onze kinderen eruitziet. Maar God weet het wel. Dat betekent niet dat we precies weten wat God gaat doen. Het betekent dat we mogen geloven dat onze kinderen niet buiten zijn blik vallen. Ook als wij hen niet meer kunnen begeleiden. Ook als ze ver weg wonen. Ook als ze andere keuzes maken. Ook als wij er op een dag niet meer zijn.

Wat geven we uiteindelijk mee?

Misschien niet een perfecte opvoeding. Niet een leven zonder problemen. Niet de garantie dat alles goed komt. Maar hopelijk wel iets van: liefde, vertrouwen, vergeving, hoop, geloof En misschien vooral dit: “Je hoeft het leven niet alleen te doen. God is erbij.”

Van generatie op generatie

Dat zagen we zo mooi bij Timotheüs, Loïs en Eunice. En daarna nog weer anderen. Zo gaat Gods verhaal door. Een grootmoeder vertelt. Een moeder leeft voor. Een kind leert. Een volwassen geworden kind geeft weer door. En steeds opnieuw wordt Gods liefde verteld. Dat is groter dan één gezin. Het is Gods werk door generaties heen.

Wij als ouders

Misschien mogen we daarom aan het einde van dit boek een aantal dingen meenemen. Niet als regels. Niet als een lijst waarop je jezelf moet beoordelen. Maar als herinneringen. We mogen onze kinderen liefhebben. Niet omdat ze perfect zijn. Maar omdat ze onze kinderen zijn. Zoals God ons liefheeft. En ook wij zijn niet perfect. We mogen onze kinderen beschermen. Maar we kunnen niet alles voorkomen. We mogen onze kinderen opvoeden. Maar ze hebben uiteindelijk hun eigen keuzes. We mogen ons geloof doorgeven. Maar we kunnen geloof niet afdwingen. We mogen onze kinderen loslaten. Zonder te stoppen met liefhebben. We mogen blijven bidden. Ook wanneer we niets zien veranderen. We mogen vertrouwen. Omdat God onze kinderen kent.

Een gebed voor ouders

Heer God, U hebt onze kinderen aan ons toevertrouwd.
Wij zijn blij met hen. Maar soms zijn we ook bang.
We willen hen beschermen. We willen dat het goed met hen gaat.
We willen dat ze gelukkig zijn. En we hopen dat ze U leren kennen.
Maar we weten ook: wij kunnen niet alles regelen.
Daarom leggen wij onze kinderen in Uw handen.
Bewaar hen. Leid hen. Geef hen mensen die van hen houden.
Geef hen wijsheid. En wanneer wij bezorgd zijn, geef ons dan vertrouwen.
Wanneer wij te veel willen vasthouden, leer ons dan loslaten.
Wanneer wij geen woorden meer hebben, leer ons dan bidden.
En wanneer wij de toekomst niet kunnen zien, help ons dan te vertrouwen op U.
Amen

Neem mee

❤️ **Liefhebben:** Je hoeft niet perfect te zijn om een goede ouder te zijn.

🙏 **Bidden:** Je kunt je kind altijd bij God brengen.

🌱 **Voorleven:** Kinderen leren veel van wat ze bij jou zien.

👉 **Loslaten:** Loslaten betekent niet stoppen met liefhebben.

🏠 **Vertrouwen:** God kent de toekomst van jouw kind.

✝️ **Hopen:** Onze hoop ligt uiteindelijk niet in onszelf, maar in God.

Vijf vragen om over na te denken

1. Waar maak jij je als ouder het meeste zorgen over?
2. Wat vind jij het moeilijkste aan loslaten?
3. Wat zou je graag aan je kinderen of kleinkinderen willen meegeven?
4. Waarin zou je God meer willen vertrouwen?
5. Voor wie zou je vandaag speciaal willen bidden?

Een laatste gedachte

Je krijgt een kind. Je houdt van je kind. Je zorgt voor je kind. Je laat je kind groeien. Je geeft mee wat je kunt. En uiteindelijk vertrouw je je kind toe aan God. Niet omdat je niet meer van je kind houdt. Maar juist omdat je zoveel van je kind houdt. Je weet: ik kan niet altijd naast mijn kind lopen. Ik kan waarschijnlijk ook hun toekomst niet meer meemaken. God wel. Ze hebben een God die hun toekomst wel ziet en kent. En dat is misschien wel het mooiste wat een ouder kan leren:

